

Góc Khuất

Contents

Góc Khuất	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	60
9. Chương 9	68
10. Chương 10	77

Góc Khuất

Giới thiệu

Đi tìm một nửa của đời mình. Khó thể nào tìm được một người yêu vừa xinh đẹp, có học thức, địa vị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/goc-khuat>

1. Chương 1

Cảm thấy làm người không thể cứ thế này, không nên vì ánh mắt của người khác mà nhắm mắt nhắm mũi bước tới .

29 tuổi, không có bạn gái, làm như là chuyện sai trái lắm không bằng.

Quách Ánh Lý bực bội vứt tấm ảnh xem mắt, ý nghĩ muốn nhảy lầu phút cho xong bỗng trời dậy trong đầu cậu. Mà nếu có nhảy lầu tự sát thì trên di chúc sẽ ghi như sau: Tôi theo đuổi tự do đây !..... giả sử làm

thế thật, thì có lẽ đó sẽ là lý do tự sát ngu ngốc nhất trong lịch sử loài người , nhảy lầu chỉ vì để trốn xem mắt= =’

Nhận ra suy nghĩ của mình đang chuyển sang trạng thái tiêu cực, Ánh Lý đành cười trừ nằm dài ra trên bàn, tâm trí lại bắt đầu thả trôi miên man

Đến từng tuổi này mà vẫn chưa có đối tượng kết hôn, thì sẽ bị một đám các ông cậu dì cô chú bác và những người thậm chí không hề quen biết “đặc biệt quan tâm hỏi han như : “Anh vẫn chưa có bạn gái sao ? Định chừng nào lập gia đình? Có muốn đi xem mắt thử vận may không? Đừng có tẩy chay việc xem mắt vậy chứ !”

.... Thật có lòng tốt dễ sợ.

Con người tại sao nhất định phải kết hôn? Không có đối tượng thì kết hôn với ai đây trời? Cậu thật sự rất ghét việc xem mắt, cảm thấy đó y như là vào siêu thị mua một món đồ, lựa chọn xem xét này nọ, tìm được một món mà bản thân cảm thấy hợp ý, thế là thanh toán, đem về nhà.

.... Nếu vậy thật thì quá ư là buồn cười, cậu không thích ! Tại sao cứ phải đi theo nhịp bước của người khác ? Cậu không thể có phương hướng của riêng mình sao ? Nhất định phải theo đại đa số những người khác làm cùng một sự việc , có cùng một suy nghĩ như nhau, thì mới được xem là bình thường khỏe mạnh à ? Từ nhỏ, cậu đã không mấy giống người nhà, mẹ nói cậu là một quái thai, quái thai về tư tưởng.

Nghĩ đến đây, Ánh Lý bắt chợt mỉm cười .

Cậu từ trước đến nay không cảm thấy bản thân mình kì lạ, chỉ là hướng đi không giống mọi người, cộng thêm bản tính không dễ dàng chịu thỏa hiệp mà thôi.

Nhìn khuôn mặt của mình in bóng trên nước trà màu vàng nhạt trong cốc, cậu bắt giác thở dài.

Tâm trạng, buồn chán làm sao

Mọi việc cũng là do các ông chú bà thím cho rằng cậu đã 29 tuổi rồi nên ngoan ngoãn mà đi kết hôn đi! Thế là cậu phải đóng thùng trong bộ vest thắt cà vạt nghiêm chỉnh để đến nơi hẹn xem mắt, không khỏi thấy chán ghét bản thân, anh chàng này đây chính là “Quách Ánh Lý”, một người đàn ông 29 tuổi chưa kết hôn và không có bạn gái, lực bất tòng tâm để mà cự tuyệt một đám người “tốt bụng” lẫn “nhiệt tình” quá mức.

Đối tượng xem mắt là một cô gái tốt, ngoại hình xinh đẹp nhã nhặn lại ăn nói nho nhã... Tiếc rằng cậu không hứng thú, buổi hẹn hoàn toàn là một sự lãng phí, lãng phí thời gian của cả hai lẫn tiền bạc của... cậu .

Dưới áp lực vô hình của mẹ và bà mai, cậu lịch sự mời cô gái đi dạo xung quanh, nhưng trong lòng thì tràn ngập cảm giác tội lỗi .

Cả hai trò chuyện đôi ba câu, Ánh Lý cảm thấy cô gái cũng giống như mình, đều không mặn mà gì, thở một hơi dài nhẹ nhõm, cậu lịch sự chào tạm biệt đối phương.

Tâm trạng bức bối dần dần lan rộng trong lòng, như đám mây đen dần tụ lại ngày càng nhiều trên bầu trời kia.

Ngước mắt nhìn bỗng thấy bảng hiệu của một quán cà phê, thế là nổi hứng bước vào trong.

“Góc khuất ?”

Đúng là hiện giờ cậu đang cần một góc khuất nho nhỏ, không có sự làm phiền của người khác, không cần phải ứng phó với mọi người.... chỉ cần góc khuất nhỏ thôi, một góc khuất có thể khiến cậu bình tâm trở lại.

Vừa bước chân vào quán, ngoài trời bắt đầu đổ mưa.

Thành phố Cao Hùng vào tháng 5 bắt đầu đổ mưa.... cơn mưa mà đối với người dân Cao Hùng là một sự phiền phức, dai dẳng, không biết chừng nào mới tạnh. Ánh Lý quyết định ngồi quán chờ mưa tạnh.

Ngoài trời đang đổ mưa phùn, cởi bỏ áo khoác, nới lỏng cà vạt, cậu ngắm những hạt mưa đang lăn tròn trên cửa kính, vừa cảm động về việc nhân viên quán lau dọn cửa kính sạch bóng không một vết bẩn, vừa để tâm trí thả trôi theo dòng quá khứ...

Người thành phố Cao Hùng đều rất ghét mưa. Lúc còn học trên Đài Bắc, cậu từng tuyên bố rằng “Tớ không thích Đài Bắc, bởi vì nó mưa. Lập tức bị đám bạn học Đài Bắc cười trêu chế giễu “Chẳng lẽ thành phố Cao Hùng không mưa à? Rốt cuộc đầu cậu nghĩ quái gì thế hả ?”

Sao giống được chứ! Hừ ! Các cậu không thể nào hiểu được, người Cao Hùng ghét nhất là những ngày mưa ẩm ướt, ra đường lúc nào cũng phải đem theo dù, chạy mô tô thì phải mặc cái loại áo mưa vừa phiền phức chết được vừa không thuận tiện lẫn không an toàn chút nào.

Khi một người đang suy nghĩ miên man, thì tâm trí họ đặc biệt dễ nhớ về những chuyện trong quá khứ... Nghĩ về những ngày tháng còn ở Đài Bắc học, Ánh Lý không khỏi nghĩ đến những chuyến xe buýt “hung thần xa lộ” chạy nhanh lại ẩu, khiến cậu mỗi lần bước xuống xe đều thấm thía cảm nhận được rằng:”A, còn sống thật may quá.”

Trước kia khi lên Đài bắc học, vì không đặt được chỗ trong kí túc xá nên đành phải mượn phòng trọ mắc tiền hơn, cậu rất ngưỡng mộ các bạn học được ở kí túc xá rẻ tiền, ngược lại những bạn học ấy thì lại cực kì ngưỡng mộ cậu được ở phòng trọ bên ngoài, vừa thoải mái vừa tự do.

Vào mùa đông mấy đứa bạn thân thường hay mang theo thức ăn đến phòng cậu nấu nướng, sau đó cả đám lăn ra sàn ngủ. Có một lần do bất cẩn, còn khiến lò sưởi bắt lửa làm cháy gần phân nửa tấm chăn của cậu....

Khi đến kì thực tập, cậu cảm thấy rất phấn khởi, kết quả là phát hiện bản thân chỉ là ngồi trong phòng tư vấn tươi cười đón khách, rồi lại cười tươi tiễn khách và kiêm thêm việc bưng nước rót trà, hoàn toàn không thể phát huy được những gì đã học....

Thực ra có rất nhiều rất nhiều việc mà lúc đó cảm thấy không được vui vẻ gì cho cam, nhưng về sau này nghĩ lại, đều trở thành những kỉ niệm ngọt ngào khiến cậu không khỏi mỉm cười khi nhớ đến.

_ Xin lỗi, thưa quý khách... quán phải đóng cửa rồi.

Vai của Ánh Lý bị lay nhè nhẹ, mơ mơ hồ hồ nghe thấy một giọng nói vừa nhẹ vừa trầm phát ra từ phía trên đầu.

Humm... Giọng nói nghe sao giống giống với người thầy đẹp trai hồi trung học dạy cậu môn sinh học quá.

_ Thầy... cho em ngủ thêm chút nữa đi .

Trong cơn vô thức cậu nói, rồi tựa mình chuyển sang tư thế khác cho dễ ngủ hơn.

Sao không nghĩ tới chuyện cậu đã rời khỏi ghế trường trung học bao lâu rồi hả? Bàn tay đặt trên vai cậu chợt khựng lại vài giây.

_ Không được, nếu còn không dậy tôi đem anh đi cầm đó nha.

Rồi tiếp tục lay cậu.

_ Uhm....

Vừa nghe từ “cầm”, toàn thân bèn tỉnh táo hẳn. Đó chính là bản năng, là ác mộng của thời sinh viên, muốn không tỉnh ngủ cũng khó.

_ Huh.... Anh không phải thầy giáo đẹp trai à?

Vừa mở mắt, vẫn còn trong cơn ngái ngủ, nhìn thấy người vừa lay tỉnh cậu dậy, lại một câu nói ngu ngốc buột ra khỏi miệng.

_ Không, tôi là anh chủ quán đẹp trai. Thưa quý khách, quán phải đóng cửa rồi, xin lỗi.

Ánh Lý gơ ngơ ngác ngác nhìn người tự xưng là anh chủ quán đẹp trai và cũng là người đánh thức cậu, ngây ra vài giây rồi đột nhiên tỉnh hẳn.

_ Hả... A! À! Thật là xin lỗi! Đã làm phiền anh!

Không ngờ cậu lại ngủ say đến nỗi chủ quán phải đích thân đến lay dậy! Mất mặt quá đi mất!

Người đánh thức cậu, có làn da ngăm ngăm và khuôn mặt sắc nét, phía sau đôi kính gọng bạc là đôi chân mày rất đẹp với đôi mắt mang lại cảm giác rắn rỏi, sắc sảo, chẳng có nét gì là giống với người thầy dạy sinh học của cậu.

Đúng là ngốc chết đi được! Suy nghĩ lung tung đến ngủ quên, mơ thấy những chuyện thời học sinh, rồi lúc bị đánh thức còn mơ mơ màng màng ba chớp ba nháng nghe lầm thành giọng của thầy giáo, còn thốt ra một đồng câu ngu ngốc nữa, xấu hổ quá đi mất.

— Không sao.... Thật xin lỗi vì tôi không phải thầy giáo.

Anh chủ quán này miệng nói lời xin lỗi, nhưng lại có vẻ như đang cố sức nhẫn nhịn gì đó thì phải....

A! Bây giờ nghe lại, ngay cả giọng nói cũng không giống.. .đúng là ngủ mê muội cả đầu rồi.

— Rất... rất xin lỗi.... Ánh Lý ngượng ngùng gãi gãi đầu, cầm hóa đơn trên bàn lên.

— Thanh toán....

— Mời theo tôi đến quầy, cảm ơn. Khóe miệng của chủ quán nhẹ cong lên, không biết có phải là cảm thấy Ánh Lý rất buồn cười ?

— Vẫn còn mưa....

Đứng trước quầy chờ thói tiền, Ánh Lý nhìn màn đêm phía ngoài cửa sổ, thở dài.

Cậu thật sự rất ghét trời mưa.

— Không đem theo dù à? Anh chủ quán đưa tiền thói cho cậu thuận miệng hỏi .

— Không có.... Ánh Lý trả lời. Tôi ghét trời mưa. Rồi bổ sung thêm.

— Tôi có thể cho anh mượn dù. Chủ quán mỉm cười lấy ra một cây dù màu đen, khuôn mặt lộ ra chút hoài niệm.

— A, không cần đâu, tôi ngồi taxi về được rồi, cảm ơn ! Anh chủ quán này thật tốt bụng, lúc này trước mặt anh ấy còn nói những câu ngu ngốc chứ Hu hu hu! Hối hận quá đi.

— Tạm biệt, đi đường cẩn thận. Anh chủ quán đẹp trai mỉm cười cất dù đi.

Sau buổi xem mắt lần trước, Ánh Lý vô tình bước vào quán cà phê này, về sau cũng thường ghé qua. Tuy trước đó cậu vô ý ngủ quên bị chủ quán đánh thức rồi làm trò cười, trong lòng có chút ngại ngại ...

Quán cà phê đó, Ánh Lý nhớ nó tên là “Góc khuất”

Cậu thích quán này, thích cái cảm giác trầm lắng yên tĩnh bên trong, không biết có phải do không khí trong quán ảnh hưởng hay không, mà cậu luôn nhận thấy đồ ăn thức uống của “Góc khuất” cũng phẳng phất hương vị rất thoải mái, dễ chịu.

“Góc khuất” như tên gọi của nó, nằm trên góc khuất của con hẻm nhỏ nối với đường lớn, yên tĩnh. Bảng hiệu nho nhỏ nhưng phóng khoáng, không rầm rộ cũng không khoa trương. Bức tường ngoài bằng kiếng kéo dài xuống đất, ngược mắt lên là thấy được hàng cây từ ban công lầu hai buông rơi xuống che mất một phần ba cửa kiếng, xanh tươi mơn mớn. Từ trong quán có thể thấy được sự huyền ảo ngoài đường phố, nhưng thông qua cửa kiếng và màu xanh của cây cỏ, sự ồn ã đó hầu như không hề len lỏi vào được bên trong.

Đến chủ quán của “Góc khuất”, từ cái lần cậu ngủ đến mê cả đầu ba chớp ba nháng nhận lầm thành thầy giáo của mình, cậu cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng vẫn rất thích anh chủ quán này, người này hình như hiểu rất rõ Ánh Lý cần gì, các món đồ ăn thức uống mà anh giới thiệu đều rất hợp ý cậu .

Mỗi lần cậu đến, đều trông thấy anh làm việc trong quán, không biết có phải vì anh ta không yên tâm giao việc cho người khác hay không, hay là do thích cảm giác pha cà phê, tiếp đón những vị khách khác nhau?

Ánh Lý thích vị trí kê bên cửa kiếng, bởi vì từ đây có thể ngắm nhìn dòng người tấp nập qua lại trên phố, cậu thích cái cảm giác thảnh thơi nhàn nhã khi ngồi trong tiệm ngắm nhìn những xô bồ náo nhiệt ngoài kia. Việc này có thể khiến cho tâm trạng ức chế bức tức trong cậu dịu đi đôi phần.

Không biết sao dạo này các chú bác cô cậu dì thím lũ lượt kéo đến nhà cậu và đều rất mực quan tâm đến việc cậu chừng nào kết hôn, quan tâm đến nỗi cậu không thể chịu đựng thêm được nữa. Tâm trạng bức bối, đây là lần đầu tiên cậu trốn ra ngoài ngay khi còn trong thời gian lên lớp, việc mà trước đây cậu tuyệt đối không làm.

Cậu biết rõ, có khi những câu đại loại như “Cậu có bạn gái chưa ? Chừng nào kết hôn” của người lớn thực ra chỉ là câu chào hỏi xã giao khi gặp mặt , cũng giống như câu “cậu ăn cơm chưa ?” mà thôi. Nhưng nghe riết, cũng vẫn cảm thấy rất phiền, rất khó chịu.

Ánh Lý chịu không nổi cái quan hệ giữa người với người như thế này; những người đó chẳng lẽ ăn no rảnh rồi lắm sao ? Tại sao việc của mình còn chưa quản xong, lại dư hơi sức đến đây quan tâm việc cậu khi nào lấy vợ ?

Phiền chết được, nếu như cậu gặp được cô gái mà cậu thích, cảm thấy hai người có thể chung sống với nhau nửa quãng đời còn lại, thì tự nhiên cậu sẽ kết hôn thôi ! 29 tuổi không có bạn gái rồi cuộc có gì sai sao ? Hại cậu đi đến đâu thì bị quấy rầy đến đó.

Không phải cậu nhìn cao, cũng không yêu cầu đối tượng phải có ngoại hình xinh đẹp, học lực giỏi giang, đảm việc công giỏi việc nhà ... cậu thật sự không yêu cầu như vậy !

Cậu chỉ cần một cảm giác, một cảm giác mà thôi. Cảm thấy yêu thích, thì sẽ ngay lập tức theo đuổi ! Không phải cậu không thích phụ nữ, chỉ là chưa gặp được người phụ nữ khiến cậu yêu.... chỉ là chưa gặp được mà thôi.

Ánh Lý bỗng nhớ đến cô gái từ chối cậu khi còn học đại học. Cô ấy là một cô gái hoạt bát vô tư, rất thích những nơi ồn ào náo nhiệt. Cô ấy nói ngành mà Ánh Lý học là tâm lý học, suốt ngày chúm mũi vô đồng sách và nghiên cứu, không có thời gian hẹn hò với cô, cho nên cô ấy không cần.

Sau khi nhà trường mời cậu làm thầy giáo chính thức, cậu theo đuổi một cô giáo dạy văn lớn tuổi hơn cậu, đó là một phụ nữ ăn nói nho nhã, biết đối nhân xử thế. Cô ấy nói Ánh Lý nhỏ tuổi hơn cô, nên cô ấy không cần.

Ánh Lý không hiểu, yêu một người, còn phải suy nghĩ quan tâm đến nhiều thứ vậy sao ? Có hay không thời gian hẹn hò, tuổi tác hơn kém, ánh nhìn của người khác....

Yêu, không phải chỉ đơn giản là yêu hay sao ?

Lại để đầu óc đi rong nữa rồi, cậu rất dễ rơi vào suy nghĩ miên man vô bờ bến. Nghĩ đến những chuyện bản thân không hiểu rõ, thực ra cũng không thể nào tìm ra được đáp án cho đúng, vả lại, đại đa số suy nghĩ ấy đều sẽ chuyển sang khuynh hướng bi quan hơn. Đây có thể xem là thói quen quái dị của cậu .

Những việc mà cậu nghĩ mãi không thông nhiều quá đi

Nhưng không ai có thể giải đáp cho cậu được, chỉ những lúc suy nghĩ lung tung đến nỗi buồn bức, đến ngồi ở góc khuất của “Góc khuất”, thì những tạp niệm, sự khó chịu sẽ dần dần lan theo làn khói mỏng tỏa ra từ cốc hồng trà nóng bay đi, nhạt dần .

Sắp nghỉ hè, nên toàn trường tất bật nhộn nhịp hẳn lên, những học sinh không phải đợi kì nghỉ hè thì là bận rộn sôi kinh nấu sử chuẩn bị thi cuối cấp, Ánh Lý cảm thấy phòng tư vấn có chút lạnh lẽo, trừ một số học sinh đến trò chuyện theo định kì, thì bình thường hầu như không thấy một bóng học sinh nào bén mảng đến đây cả.

Không có người nào đến trò chuyện, vậy cậu ngồi ở phòng tư vấn này còn có tác dụng gì đây? Chỉ còn nước chán chường đến nỗi nằm bò ra bàn thả hồn lên mây thôi.

Công việc của Ánh Lý chính là thầy giáo đảm nhiệm việc tư vấn tâm lý ở một trường trung học. Cậu thích công việc này, vì đó là công việc có thể tiếp thêm sức mạnh và giúp người khác kiên cường hơn.

Khi điền sơ yếu lý lịch, trong mục nghề nghiệp, cậu thường ghi là “giáo viên”, những lúc người khác tò mò hỏi cậu dạy môn học nào, cậu trả lời là thầy giáo tư vấn tâm lý, những người đó bèn nhìn cậu với ánh mắt kì quặc, cậu cũng không vì vậy mà buồn bức, vì cậu cảm thấy từ “giáo viên” này, cậu điền vào là một lẽ đương nhiên.

Tự tin, là bắt nguồn từ việc hiểu rõ bản thân và lập trường của mình, chứ không phải từ năng lực vượt trội hơn người khác.

Ánh Lý nằm dài trên bàn làm việc, khẽ nhắm hờ mắt lại, nhưng hồn phách thì không biết đã phiêu diêu đến cõi trời nào rồi.

Phòng tư vấn rơi vào tình trạng âm thịnh dương suy, thầy giáo thì chỉ có mỗi một người là Ánh Lý mà thôi.

Cậu cũng quen rồi, dù gì thì từ hồi đại học, bạn bè xung quanh cậu đều là nữ nhiều nam ít, vả lại ở nhà cũng không phải là không có chị em gái, cậu từ sớm đã luyện được năng lực trong một đám đàn bà con gái vẫn đối xử hòa nhã bình đẳng với họ, ví dụ khi một đám bạn nữ đứng bên cạnh cậu to tiếng thảo luận với nhau xem nhân hiệu bằng vệ sinh nào là tốt nhất, cậu vẫn không biến sắc, vẫn điềm nhiên mà ngồi đọc sách của cậu, giả cầm giả điếc, xem như cái gì cũng không nghe thấy.

Ba mẹ cậu cho rằng hoàn cảnh như thế này thì cậu sẽ dễ dàng rước về được một cô con dâu cho họ, sự thật một chút cũng không giống những gì hai vị trưởng bối kia tưởng tượng. Những bạn học và đồng nghiệp nữ của cậu tuyệt không hề muốn đồng nghiệp nam trở thành bạn trai của mình. Tuy nói cậu là giáo viên, nhìn sơ qua điều kiện cũng khá tốt, nhưng thứ mà đàn bà con gái họ cần là bạn trai, chứ không phải là một giáo viên tư vấn tâm lý ! Chính cái mác giáo viên tâm lý này đã khiến các cô gái phải chùn bước không ít.

Nhưng bất luận như thế nào, cậu vẫn rất yêu thích công việc này là được rồi.

Ánh Lý đã ở đây 5 năm, đã thấy qua không ít học sinh đến rồi đi... Và cậu vẫn cứ ở nơi này. Cậu thích cái cảm giác này, mọi năm đều có học sinh mới đến, học sinh cũ thì tốt nghiệp, bất luận những người đó có hay không trò chuyện qua với cậu, nhớ hay không cậu, chỉ cần họ biết rằng đã từng có một thầy giáo ở đây, và quay đầu nhìn lại, cậu vẫn ở đây, ở phòng tư vấn này đợi, mỉm cười rót trà cho bạn, nói với bạn thời tiết hôm nay thật đẹp hay cảm râm với bạn rằng cậu ghét mưa như thế nào.

5 năm qua trước sau vẫn vậy.

__ Thầy đang làm gì thế ? Một âm thanh từ trên đầu vang lên, kèm theo là những tiếng cười khúc khích không ngừng.

Ngước nhìn lên, là hai khuôn mặt trắng trẻo xinh xinh, miệng cười gần ngoác đến cả mang tai.

__ Thầy đang nghĩ về kế hoạch đời người 40 năm sau của mình ấy mà.” Mỉm cười, ngồi ngay ngắn lại, có học sinh đến rồi.

Hai người này là khách quen của cậu, biệt danh bé dễ thương A và bé dễ thương B, là hai cô bé rất thẳng thắn, phóng khoáng, thường thích đến đây trò chuyện với cậu.

__ Cái gì mà kế hoạch đời người 40 năm sau ? Ha ha ha ! Sao mà thầy rảnh rỗi thế ! Hai cô bé khúc khích cười.

Ánh Lý lộ ra nụ cười vô tư, nói:

__ Thì đúng là vậy.

__ Thầy sướng rồi, tụi em thì bận chết đi được, học bài học đến mệt bỏ hơi lun.

__ Thi tốt nghiệp mà ! Ngoan, tháng 7 thi xong là hết một thôi.

__ Làm thầy giáo tốt thật, không phải thi gì cả .

__ Nói gì ngu ngốc thế, thầy lúc trước cũng phải thi tốt nghiệp chứ bộ. Ánh Lý không nhịn được cười.

__ Vậy thầy thi có tốt không ?

__ Đương nhiên rồi ! Chứ không thì sao có thể làm thầy giáo được, đúng không ?

Vừa nãy là bé dễ thương A, giờ lại đến bé dễ thương B, hai cô bé kể tung người hứng đúng là hợp rơ thật.

__ Thật sự thì thành tích của thầy cũng không tốt lắm đâu. Ánh Lý cười cười lắc đầu. Hồi thi lên cao trung, thành tích của cậu phải miễn cưỡng lắm mới vào được một trường công lập ngoài nguyện vọng.

— Thật không thầy ? Gạt người ! Vậy lúc trước thầy học trường nào ?

— Ày , học trường trung học nào không quan trọng , học đại học nào cũng không quan trọng nốt, quan trọng là xem các em có cố gắng học hành không thôi !

— Giáo viên nào cũng nói vậy hết ! Bé dễ thương A khẽ chu chu môi nói.

— Bởi vì đây là sự thật mà ! Cậu cười nói một cách khẳng định .

— Nhưng mà giáo viên ai cũng muốn tụi em cố gắng học để thi vô trường tốt , rồi sau đó lại bổ sung nói thêm câu ‘ thật ra học trường nào cũng không vấn đề gì, quan trọng là các em học như thế nào thôi !’ Bé dễ thương B đẩy đẩy gọng kính , giả dạng điệu bộ hùng hồn của giáo viên khi đứng trên bục giảng , có chút bất mãn nói ... Không phải mâu thuẫn lắm sao ?

Cậu mỉm cười nhìn hai cô bé vài giây, lắc đầu cười nói :

— Không đâu, thật ra đó là hai đạo lí song hành nhau, không mâu thuẫn đâu.

Thật nhớ quá ! Luận điệu như thế này, hồi cậu 15 ,16 tuổi cũng đã từng phẫn nộ và ầm ỨC nói qua, thì ra tất cả học sinh dưới gầm trời này đều như nhau cả.

— Song hành ở chỗ nào ? Bé dễ thương A nhú mày khó hiểu.

— Đợi khi nào các em lớn lên khắc sẽ hiểu thôi ! Đó chính là cuộc sống ! Ánh Lý chỉ cười to trả lời như vậy. Có nhiều chuyện, không đến một độ tuổi nhất định nào đó hay đã trải sự đời, thì rất khó mà hiểu được .

— Thầy à, thầy làm ơn siêng siêng chút đi, dùng trình độ trung học giải thích có được không?

.... Kết quả, ngày hôm nay được kết thúc bởi việc dùng trình độ cấp trung học để giải thích cho hai bé dễ thương hiểu cái gọi là “cuộc sống”.

Đó là một ngày của Quách Ánh Lý, thầy giáo tư vấn 29 tuổi và không có bạn gái.

Mỗi ngày tại trường của cậu với các học sinh đều cứ thế mà êm đềm diễn ra.

2. Chương 2

Tâm trạng của Ánh Lý hôm nay đặc biệt xấu. Mới sáng sớm tinh mơ mà mẹ cậu đã than vãn rằng phải chi cậu mau mau đi tìm cô bạn gái về thì tốt biết mấy.

Một chút cũng không tốt tí nào.

Cậu không có đối tượng, thì làm sao mà tìm bạn gái đây? Muốn dọn ra ngoài ở cho thoải mái, nhưng lại hoàn toàn không tìm được lý do gì cả. Nếu như cậu đề nghị dọn ra, chắc chắn mẹ cậu lại đọc kinh coran cho mà nghe, nói là đang yên đang lành sao lại muốn dọn ra ngoài? Có phải chê bà mẹ này phiền phức không? Hay là muốn trốn tránh việc gì đó?....

Nói chung, mẹ cậu sẽ không ngừng tụng từ việc cậu 29 tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, cũng không có chí cầu tiến, nghỉ hè mà không hề có bất kỳ ý định đi tu nghiệp nào, cho đến cái thói vớ lung tung hay ý nghĩ hoang đường lúc nào cũng muốn nuôi chó của cậu.

Những bà mẹ dưới gầm trời này đều thích cảm rằm như thế cả.

Cũng may là nghe chưa đến vài câu thì cậu đã mượn cớ lên lớp mà chuồn khỏi nhà một cách an toàn.

Trường đã nghỉ hè, nhưng Ánh Lý hầu như ngày nào cũng phải đến trường nửa buổi. Vì văn phòng phải có người trực, thân là thầy giáo duy nhất là cậu thì đương nhiên phải trực rồi. Thật ra cũng chả có gì đáng ầm ỨC cả, dù gì cậu cũng không có kế hoạch gì trong hè này, và lại thay vì suốt ngày ở nhà nghe mẹ cậu không ngừng than vãn thì thà rằng cậu ở trường vừa vắng vẻ vừa yên tĩnh còn tốt hơn.

Chính bởi tâm trạng buồn phiền như thế, nên buổi chiều cậu đã đến “Góc khuất”. Cậu rất thích cái cảm giác mà quán cà phê này mang lại, đó là một thứ cảm giác thanh khiết có thể giúp cậu tẩy sạch đi những buồn phiền khó chịu trong lòng.

Đến “Góc khuất”, bỗng dưng hôm nay cậu muốn ngồi bên quầy bar.

Tuy rằng chỗ ngồi kế bên cửa kính yêu thích thường ngày của cậu cũng đã được lau dọn sạch sẽ, mang đến cảm giác thoải mái, nhưng hôm nay cậu lại càng muốn ngồi bên quầy hơn, như thế thì có thể xem chủ quán pha trà rồi! Khi tâm trạng con người không được tốt lắm thì thường muốn làm việc gì đó khác mọi ngày.

Sau khi đã ngồi lên chiếc ghế cao đặt bên quầy, chọn xong món hồng trà yêu thích, Ánh Lý hiếu kỳ nhìn anh chủ quán pha trà.

Tuy chị em gái ở nhà rất thích trà và cà phê, cũng thường pha uống, nhưng nhiệm vụ của cậu là giúp họ tiêu hóa hết phần uống không hết, còn đối với việc pha như thế nào thì cậu hoàn toàn không hứng thú. Nhưng Ánh Lý rất tò mò muốn biết anh chủ quán với vẻ ngoài điềm đạm từ tốn khi pha trà thì trông sẽ thế nào nhỉ?

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Ánh Lý vội vàng lấy di động ra, chuẩn bị đi ra ngoài quán nghe điện thoại. Chắc không phải mẹ cậu ở nhà tụng cậu chưa đã, giờ còn muốn gọi lại tiếp tục tụng kinh cho cậu nghe chứ?

“Là thầy Đặng phải không? Em là Uy Khải...”

Đồng thời chủ quán trước mặt ra dấu tay cho Ánh Lý, ám chỉ cậu không cần vì nghe điện thoại mà rời chỗ, dù gì kế bên cậu cũng không có khách ngồi.

Ánh Lý vừa nghe điện thoại vừa xem động tác tay của chủ quán, nhất thời không hiểu, vẫn cầm di động trên tay mà nói với anh:

— Hả?

Tức thì hiểu ra bèn xin lỗi người ở đầu dây bên kia, vừa gạt đầu cảm ơn anh chủ quán, sau đó gãi gãi đầu ngượng ngùng ngồi lại vào chỗ.

Ánh Lý không thấy, anh chủ quán vì một loạt các hành động của cậu lúc nãy mà không nhịn được cười.

Uy Khải không phải là học sinh của cậu, mà là anh trai của một học sinh của cậu lúc trước. Cậu học sinh đó vô tình phát hiện trong học bản người anh đang học đại học của mình có tạp chí về người đồng tính. Sau đó để ý thấy anh hai thường lên mạng xem một số trang web của gay, cậu học sinh không biết phải làm sao, cũng không dám nói với ba mẹ mà tìm đến Ánh Lý. Trong lúc trò chuyện với cậu, cậu bé không ngừng bộc lộ ra suy nghĩ rằng “Anh em nhất định là bị tiêm nhiễm thói xấu khi học đại học rồi, giờ em giới thiệu anh ấy cho thầy, xin thầy hãy chỉ dẫn anh ấy về đường ngay lại!”

Yêu cầu khi đó của em học sinh ấy khiến cậu rất bối rối. Cậu nghĩ rằng bất luận là nam hay nữ, chỉ cần đương sự thật sự yêu thích là được rồi, cậu làm quái gì có tư cách mà đi quản mấy việc này? Không phải giết người phóng hỏa, cũng không hiếp dâm phạm pháp, thích một người đồng tính đối với Ánh Lý mà nói không phải là việc gì sai trái cả...

Có chút bất lực, nhưng cậu lại không thể không đồng ý. Ánh Lý đã thông qua em học sinh đó mà quen biết Uy Khải, đồng thời phân ra trò chuyện riêng với cả hai người. Một người là đứa học sinh trung học rất mực tin tưởng rằng thân là giáo viên tư vấn như Ánh Lý chắc chắn sẽ có cách đem anh hai của cậu ấy về “đường ngay nẻo chính”; còn một người là anh hai bị đứa em trai phát hiện bí mật của mình và bị ép phải tiếp nhận “hướng dẫn” của cái người từ trên trời rơi xuống này.

Sau này hai người đó như thế nào?

Chuyện đời người, thật ra làm gì có cái gọi là “kết quả như vậy như vậy...” đâu.

Cậu học sinh đó sau khi tốt nghiệp, cũng không liên lạc với cậu, điện thoại nhà cũng đổi số, dẫn tới Ánh Lý cũng mất luôn tin tức về Uy Khải. Cậu có cho hai anh em họ số điện thoại di động của mình, nhưng phải

lâu thật lâu mới liên lạc được một lần. Sau này hai cậu ấy như thế nào, đã gặp chuyện gì?... Ánh Lý hoàn toàn không biết được.

Lần này Uy Khải gọi đến, là để thông báo cho cậu biết cậu ấy đã tốt nghiệp đại học, hoàn thành xong nghĩa vụ quân sự và cũng đã tìm được việc làm rồi.

— Thế à... Mới chớp mắt mà em đã tốt nghiệp rồi, lại hoàn thành xong nghĩa vụ và kiếm được việc làm à? Thời gian đúng là qua nhanh thật ...

Ánh Lý cảm thán cuộc đời mình trong lúc không hay không biết gì đã sắp bước qua cái ngưỡng 30... Tuổi thanh xuân đã cống hiến cho trường nay còn đâu!

Trong điện thoại, Uy Khải nói rằng ba mẹ cậu ấy đều đã biết người mà cậu ấy thích là nam, hơn nữa còn đẩy lên một cuộc cách mạng trong gia đình, em trai đã đứng bên cạnh giúp cậu thuyết phục ba mẹ, tuy có chút miễn cưỡng nhưng cuối cùng ba mẹ cậu cũng đành chấp nhận.

Uy Khải muốn cảm ơn cậu, cảm ơn Ánh Lý đã tiếp thêm sức mạnh cho cậu ấy trong những cuộc trò chuyện vào mấy năm trước, cảm ơn cậu đã khiến cậu ấy không đánh mất tình anh em với đứa em trai duy nhất.

Lời cảm ơn liên tục khiến Ánh Lý cảm thấy lâng lâng, vì cậu cũng rất thích nghe người khác khen ngợi mình chứ bộ.....

— Đó là do em đã dũng cảm đối mặt mà dành lấy được, chứ đâu phải là thầy mang đến cho em. Vì vậy em không cần thiết phải cảm ơn thầy đâu. Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần em thích là được rồi, đúng không?”

Tuy được khen ngợi trong lòng cậu rất vui sướng, nhưng cũng phải khiêm tốn chút trả lời người ta.

Uy Khải vẫn cứ tỏ lời cảm ơn đến Ánh Lý, sau đó có chút ngập ngừng nói : “Thầy Đặng, em muốn hỏi thầy một câu...”

— Chuyện gì? Nếu là về tuổi tác, thì thầy năm nay 29 tuổi lẻ 5 tháng.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười. Thầy Đặng vẫn thế, vẫn như lúc trước không thay đổi, vẫn thích chêm vào một số câu ngoài lề để người khác cảm thấy thoải mái, thả lỏng tâm trạng.

“Thầy lúc đó, có thật hoàn toàn không vì em là đồng ... Umn... à, em thích con trai mà cảm thấy kì quái? Một chút xiu cũng không?”

Ánh Lý yên lặng vài giây.

— Uy Khải, nói thật.... khi biết em thích người đồng tính, lúc nói chuyện với em thực sự thầy cũng cảm thấy là lạ.”

Đầu dây bên kia, tim của Uy Khải khẽ thắt lại.

Chủ quán sau khi nghe cuộc đối thoại, ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh, nhưng Ánh Lý hoàn toàn không phát hiện, vẫn tiếp tục chuyện tâm trò chuyện:

— Nói gì mà ‘bất luận là nam hay nữ, chỉ cần em thích là được?’ đích thị là thật, nhưng trong lòng thầy cảm thấy là lạ cũng là sự thật, thầy cảm thấy thích người đồng tính không có gì sai trái cũng là sự thật. Nói thầy hoàn toàn bỏ đi cảm giác của bản thân mà đối thoại với người cần chuyện trò với thầy thật ra chỉ là lời nói gọt con nít mà thôi. Giờ em đã không phải là con nít nữa rồi, cho nên thầy mới nói thật.

Ánh mắt của Ánh Lý trông rất nghiêm túc.....

— Thầy có cuộc sống cũng như cách nhìn nhận của riêng mình, 29 năm trải sự đời của thầy với của em không giống nhau, cho nên cảm giác của thầy đối với em không thể nào giống với sự kì vọng của em được, đúng không? Nhưng mà, đó không phải là cuộc sống của em sao? Chính vì là cuộc sống của riêng mình em, cho nên... Cho nên gì nhỉ? Thôi, phân kết luận thầy để dành cho em đó!

Dù cho người bên kia đầu dây không thể thấy được vẻ mặt của cậu, nhưng cậu vẫn quen mỉm cười khi chuyện trò.

Uy Khải lặng đi một chút rồi nói: “Cho nên em phải kết hôn rồi.”

— Hả? Kết hôn? Đột nhiên nhận được tin này, Ánh Lý chột ngây người .

“Đúng vậy, em sắp kết hôn rồi, vào 9 tháng 9 này, thầy có thể đến không?”

— Sặc à ừm..... Đầu óc của cậu nhất thời không phản ứng kịp... Vậy, em... có yêu cô ấy* không?

“Em rất yêu cậu ấy*, cho nên mới muốn kết hôn với cậu ấy đó chứ. Và lại ba mẹ em cũng đã đồng ý rồi.”

— À, chúc mừng em...

Sắc mặt của Ánh Lý bắt đầu xấu đi, lắc lắc đầu, cậu vẫn không sao hiểu được đầu đuôi như thế nào? Không phải là đã đối mặt với ba mẹ và được chấp nhận cậu ấy là đồng tính rồi sao, sao đột nhiên lại đòi kết hôn?

“Thầy Đặng?” Uy Khải cảm thấy phản ứng của Ánh Lý hơi kì quái, hình như hai người có chút ông nói gà bà nói vịt thì phải.

— Uy Khải, có thật là em yêu cô dâu không?” Giọng nói rất nghiêm túc, Ánh Lý muốn xác định lại rõ ràng lần nữa. Nếu như dùng việc kết hôn để che dấu khuynh hướng giới tính của mình và giả vờ như không chuyện gì cả, thì đối với cô dâu vô tội kia mà nói đó là một chuyện rất quá đáng. Cậu rất căm ghét loại người như thế.

“Thầy, làm gì có cô dâu! Ban nãy em có nhắc đến cái thứ được gọi là cô dâu không? “ Yên lặng vài giây, có lẽ giờ trên mặt của Uy Khải toàn là những dấu chấm hỏi không hiểu.

— HẢ? Không có cô dâu?”

Từ “Hả” này được thốt ra rất lớn tiếng, chủ quán lạnh lùng quét mắt qua phía cậu.

Ánh Lý vội vàng gạt đầu cười trừ tỏ ý xin lỗi.

“Đúng vậy, chỉ có hai chú rể thôi. Cho nên về mặt pháp luật là vô hiệu.” Giọng của Uy Khải đầu bên kia có chút bối rối.

— À à.....

Nhanh nhanh chỉnh lí lại toàn cuộc chuyện trò ban nãy nào.

— Thì ra là thế! Thật lòng chúc mừng em! Ngày hôm đó thầy chắc chắn sẽ đến.

Thì ra “cô ấy” và “cậu ấy” trong lời nói của hai người không được rõ ràng! Thật là... Hại cậu mất mấy giây gian dữ một cách vô duyên.

Đã được Uy Khải thông báo cho thời gian và địa điểm, nói là kết hôn, thật ra cũng chỉ là cùng với họ hàng hai bên và một số bạn bè thân thiết họp mặt ăn cơm trong một nhà hàng đặt trước mà thôi. Nhưng đối với Uy Khải và người yêu của cậu, và gia đình hai bên mà nói, thì đó đã là một bước tiến lớn đến gần nhau mà cả hai phải gian khổ lắm mới dành lấy được.

Cuộc sống của mỗi người đều không giống nhau, cách nhìn nhận và cảm giác đối với mỗi sự việc cũng không như nhau; có thể hoàn toàn bao dung, không chút thành kiến đối với người khác ngoài bản thân mình ra là chuyện không có trên đời này.

Đối với những cách nhìn nhận khác nhau, thì việc có hay không ác ý mới tương đối quan trọng, còn cảm giác kì quái hay không thì không phải là điều chủ yếu... Lúc phải đối mặt với những ánh mắt kì lạ của người khác và cảm thấy không thoải mái, thì hãy an ủi bản thân như thế đi!

Ánh Lý cất điện thoại, cũng vừa lúc hồng trà đã ủ xong. Anh chủ quán đem ra cho cậu, Ánh Lý mỉm cười cảm ơn, nhưng lại không chú ý đến nụ cười đáp trả lại của anh chủ có chút gì đó lãnh đạm.

Cậu trai trong cuộc chuyện trò lúc nãy, trong chớp mắt đã kết hôn, sắp gánh lên vai gánh nặng của cuộc đời rồi....

Trầm tư trong hồi ức của quá khứ và hiện tại đan xen nhau giữa hương trà ngọt dịu, Ánh Lý không phát hiện ra từ lúc cậu thành thật nói với Uy Khải là bản thân vì biết cậu ấy là người đồng tính mà cảm thấy là lạ khi nói chuyện với nhau, thì anh chủ quán không ngừng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào cậu.

Ánh Lý thích “Góc khuất”, những khi buồn phiền thì sẽ đến “Góc khuất” để tìm lại sự bình lặng cho lòng mình.

_ Xin chào, tôi lại đến nữa đây. – Ánh Lý mỉm cười nói với chủ quán.

Cậu đã đến ngồi ở quầy bar nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện như thế với chủ quán. Cậu tin rằng anh chắc chắn sẽ nhận ra cậu.

Chủ quán đưa menu và nước lên, hỏi: “Cậu có cần tôi giới thiệu gì không?”

Đó là câu hỏi phục vụ khách sáo mà anh thường nói, nhưng với giọng nói trầm ấm, trong vang của anh khiến người nghe không cảm thấy có vẻ gì là cứng nhắc cả.

Điều mà Ánh Lý thích chính là đây. Bầu không khí trong quán giúp người ta cảm thấy tâm trạng rất thoải mái, dễ chịu, chủ quán thì có giọng nói trầm hay với vẻ ngoài điển trai, thư thả và rất quan tâm, thấu hiểu khách cần gì, bên cạnh đó là thức uống ngon tuyệt.

Cậu nghiêng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, món hồng trà thường uống rất ngon, còn món trà sữa xông y thảo lần trước cũng không kém, tuy tên gọi nghe có hơi quái lạ chút...

_ Có muốn thử cà phê không? Chủ quán đề nghị.

Ánh Lý lập tức lắc đầu, vì cà phê là thứ mà cậu rất ghét nhất. Ánh Lý tiếp tục cúi đầu nghiêm túc xem tờ menu mà không thấy rằng anh chủ đứng phía trước khẽ nở nụ cười. Thật ra anh vẫn nhớ, lần đầu tiên Ánh Lý đến đây, khi cậu vừa nghe anh đề nghị cà phê thì chau mày và lập tức lắc đầu không cần. Vị khách mà ngồi trong quán đến nỗi quên và khi bị đánh thức còn gọi anh là thầy giáo đẹp trai, dù muốn cũng khó mà quên được.

_ Trà trái cây... Ánh Lý suy nghĩ một hồi, khẽ nói.

Thế là anh chủ bèn giới thiệu cho cậu đến mấy loại trà trái cây, sau đó cậu không hề do dự chọn ngay món trà lê.

_ Phải là lê đó, cảm ơn. Tôi rất thích lê. Ánh Lý thích nhất là ăn lê, vì nó mát ,dễ giải nhiệt.

_ Được. Lập tức có ngay.

Ngồi ngay bên quầy nên cậu có thể nhìn thấy rõ ràng chủ quán pha trà. Anh rửa tay sạch sẽ rồi lấy lê ra gọt vỏ, vỏ lê nhanh chóng tách rời phần thịt trắng muốt rơi xuống. Ung dung nhưng dứt khoát, quả nhiên là một trong những đặc trưng của anh chủ quán! Vừa xem anh pha trà, Ánh Lý ngồi một bên lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

Chủ quán ban nãy nói là “Lập tức có ngay”, chứ không phải là “ Xin đợi chút”, đúng là cao tay. Dù thời gian chờ đợi là không bao lâu, thế nhưng “ lập tức có ngay” so với “Xin đợi chút” nghe có vẻ hay hơn và giúp khách có cảm giác không phải chờ đợi lâu lắm. Uhm! Chủ quán quả đúng là người buôn bán.

Anh chủ tên gì nhỉ? Bỗng dưng cậu bắt đầu thấy tò mò về anh.

Không biết tên của anh có giống như khí chất ung dung nho nhã của anh không nhỉ? Không biết anh đã mấy tuổi rồi? Hình như là anh lớn hơn cậu nhỉ? Anh ấy có vẻ là một người sống nội tâm....

_ Tôi đoán, cậu đang nghĩ tôi tên là gì?

Chủ quán đang pha trà ngược mắt lên nhìn cậu và đột nhiên nói ra câu hỏi trên, khiến Ánh Lý nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Anh chủ vừa pha trà vừa nhìn Ánh Lý mỉm cười đợi cậu hoàn hồn lại.

_ À... Tôi tên là Quách Ánh Lý ! Ánh Lý giả ngây, cười cười trả lời.

Mém xiu, tự nhiên chủ quán đi hỏi cậu câu đó....

Chiều này hay à, lấy lùi để tiến?

_ Lục Dung Thâm.

Chủ quán mỉm cười nói ra một cái tên mà hoàn toàn không có sở hữu cách, chắc đây là tên của anh?

_ Nhật ương ánh**, Lý của lân lý (lân lý: quê nhà), tôi rất thích cái tên này,

_ Dung của dung thụ (dung thụ: cây đa), Thâm của thâm sâu, tôi thì không có gì để nói là thích hay không thích cả.

Chủ quán mỉm cười đặt miếng lót lên bàn, sau đó là món trà trái cây của cậu.

Chưa gì mà chủ quán đã pha xong rồi?

_ Trà trái cây của cậu đây, xin mời dùng.

Không biết có phải là vì cả hai vừa mới trao đổi tên với nhau không, mà Ánh Lý cảm thấy nụ cười hiện giờ của anh không còn là loại nụ cười nghiệp vụ nữa.

Chỉ là trao đổi tên họ thôi mà. Ánh Lý có chút muốn chế giễu bản thân.

Cầm ấm trà lên, rót vào tách, nhìn nước trà màu nhạt kéo thành đường cong chảy vào tách. Tay vẫn cầm ấm trà, nhưng ánh mắt thì nhìn vào bên trong của nước trà, xuyên qua nước và ấm trà trong suốt nhìn anh chủ quán đang lau dọn trước quầy.

Do khúc xạ mà hình ảnh của chủ quán hơi gấp khúc, biến dạng và mang màu sắc của nước trà. Yo ! Tuy có hơi ấu trĩ và người khác chắc cảm thấy rất vô vị, nhưng tâm trạng buồn bực ức chế dồn ứ bên trong Ánh Lý thật sự đã vì hình ảnh chủ quán biến dạng thành hình chữ S mập mập bên trong ấm trà mà dịu đi không ít... Chỉ cần không nghĩ đến sau khi bước ra chỗ này sẽ có không biết bao nhiêu người dỏ hơi quan tâm cậu chừng nào có bạn gái, chừng nào kết hôn là cậu vui mừng biết bao.

Một đĩa lê đã được cắt gọt đẹp mắt khẽ trượt đến trước mặt Ánh Lý. Cậu có gọi món này sao? Hình như là không? Ngược đầu lên, chủ quán đứng phía trước đã mỉm cười nói :

_ Nếu kết hợp với trà thì sẽ rất ngon đấy

_ Cảm ơn! Ah... Cái này, không phải là thứ kèm theo chứ?

_ Đặc biệt tặng cậu đấy, cứ xem như cùng với họ tên là quà tặng kèm khách đi .

Quà tặng kèm khách ? Anh chủ này thật thú vị! Ánh Lý cười, nụ cười vui vẻ thật sự.

_ Cảm ơn!

Vừa uống trà , vừa với Lục Dung Thâm – người chủ quán mà trước ngày hôm nay còn chưa biết tên, trò chuyện được câu mất câu không về thời tiết, về quãng thời gian lên Đài Bắc học, về học sinh trong trường...

Tuy nói không nhiều và bàn chuyện cũng không sâu, vả lại nếu nói về mặt giao tình thì cả hai một chút cũng không có, nhưng không biết tại sao, Ánh Lý cảm thấy khi nói chuyện phiếm với Dung Thâm có một cảm giác hay hay.

~~*~~

Bởi vì đã biết được tên của anh, vả lại lần trước cả hai còn nói chuyện vui vẻ với nhau, cho nên dạo này cậu càng lui tới “Góc khuất” thường xuyên hơn, nói là thường, nhưng cũng chỉ là mỗi tuần đến khoảng hai, ba lần mà thôi.

Điều mà Ánh Lý thích nhất là ngồi bên quầy nhìn Dung Thâm pha trà pha cà phê cho khách.

Dung Thâm là một người rất điển trai. Bên dưới cặp kính gọng bạc kia là đôi mắt sâu và sắc sảo, đôi môi thường mím lại nhưng cũng rất hay cười, chiếc mũi cao, làn da ngăm ngăm có phần nào làm dịu đi cảm giác lạnh đậm, sắc nhọn trên người anh, tôn thêm khí chất tự thái, ung dung và không kém phần lịch thiệp, khiến cho người khác không kèm được muốn nán ná ánh mắt trên người anh thêm chút nữa hay không cảm nhận được sự tồn tại của anh cũng khó.

Ánh Lý biết có nhiều khách quen đều là vì Dung Thâm mà đến đây. Cậu cũng thường ngồi bên quầy nghe khách nữ trò chuyện với anh, câu thường hay hỏi nhất là Dung Thâm tên gì. Nhưng anh không hề trả lời lần nào.

Những lúc như vậy, Dung Thâm đều vờ ra vẻ tự yêu bản thân: “Tôi tên là anh chủ quán đẹp trai.”

Lần đầu tiên nghe thấy, tim của Ánh Lý khê đập trật nhịp, có chút ngượng ngùng, nghĩ rằng anh vẫn còn nhớ trò cười mà cậu đã diễn khi lần đầu đến đây và đem nó ra lưu truyền với mọi người. Sau này cậu mới biết đó là câu trả lời ứng phó mang tính chất trêu đùa của anh từ trước đến giờ.

Chỉ đơn thuần là tên gọi thôi mà, thật ra cũng đâu có gì đâu! Nhưng Ánh Lý vẫn cảm thấy có chút vui mừng, thì ra cậu cũng hự vinh gồm.

Chỉ cần ngồi bên quây là Ánh Lý sẽ chuyện phiếm với Dung Thâm, anh còn chỉ dạy cậu chọn lựa lá trà như thế nào, cách pha hồng trà và trà trái cây ra sao, có lúc còn tặng Ánh Lý một số lá trà ngon để cậu đem về pha uống.

Cả hai nói về thời tiết, về thời sự, về trường học, về cuộc sống, chuyện trên trời dưới đất, cái gì cũng nói, nhưng tuyệt không nói đến chuyện riêng tư.

Có được sự ngấm giao ước như nhau, cũng biết giới hạn mà đối phương giữ gìn là ở đâu, nên cả hai không đi sâu tìm hiểu chuyện riêng của mỗi người. Vì vậy ngoài cái tên Lục Dung Thâm ra, Ánh Lý hoàn toàn không biết bất cứ gì khác về anh. Tuổi tác, bối cảnh gia đình, tại sao lại không để dàng tiết lộ tên của mình với người khác, tại sao chỉ muốn cho mình cậu biết tên của anh.... Ánh Lý hoàn toàn không biết gì cả.

Cách thức giao tiếp như thế này rất hay, Ánh Lý rất thích.

Vào một ngày hè, bỗng nhiên có một nữ sinh đến phòng tư vấn tìm gặp Ánh Lý. Nhưng vừa bước chân vào cửa cô bé chỉ đứng đó lú lú gọi tiếng “thầy”, sau đó không nói gì.

Cô bé này cậu có biết qua, hình như tên là Lê Mai Quân.

Mai Quân là một nữ sinh lớp 8 thường hay đến tìm một cô giáo tư vấn trò chuyện định kì vào mỗi giờ nghỉ trưa. Lúc ra vào phòng tư vấn Ánh Lý cũng thường hay mỉm cười chào hỏi cô bé, dần dà cũng trò chuyện đôi ba câu với nhau.

Từ những cuộc chuyện phiếm của đồng nghiệp, Ánh Lý cũng biết được một chút về Mai Quân... Cô bé có một ông bố ham mê cờ bạc; người bố thất nghiệp và sự hà khắc của ông bà nội đã dẫn đến mẹ cô bé bị rối loạn tâm thần. Dưới sự chăm sóc của một người mẹ có tinh thần không ổn định nên cô bé rất nhạy cảm, tình cảm lên xuống thất thường.

Thật ra Ánh Lý rất ghét những cuộc trò chuyện phiếm mà đem đời tư học sinh của mình ra làm đề tài bàn tán. Nhưng cậu cũng chỉ có thể yêu cầu bản thân không được làm thế, còn đối với những hành vi của đồng nghiệp cậu cũng không thể nói gì hơn.

Nhìn thấy Mai Quân bỗng nhiên lại xuất hiện tại phòng tư vấn trong ngày nghỉ hè, trong lòng Ánh Lý cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng không biểu lộ ra ngoài mà chỉ mỉm cười mời cô bé vào, hỏi cô có cần uống nước hay ăn bánh gì không. Mai Quân trông có vẻ hốt hoảng, hơi thở có chút gấp rút, mặt hơi trắng bệch. Hỏi cô bé đã xảy ra chuyện gì? Cô bé im lặng không nói, chỉ hỏi cậu là cô có thể ngồi ở đây không? Tuy trong lòng rất kinh ngạc nhưng cậu cũng chỉ nói là nếu muốn xem sách thì cứ việc tìm một chiếc ghế nào đó ngồi đọc, nơi đây lúc nào cũng hoan nghênh cô bé cả.

Thế là hai người một lớn một nhỏ ngồi trong phòng tư vấn với bầu không khí im lặng và có chút kì quái suốt mấy ngày liền; đôi lúc Ánh Lý cũng trò chuyện với cô bé, nhân đó tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng có cảm giác là cô bé không muốn nói, chứ không phải là không biết nói như thế nào hay không tiện nói, nên cậu cũng không hỏi nữa.

Cậu vốn không mấy hiểu rõ tình trạng của Mai Quân, cũng không muốn tùy tiện suy đoán lung tung. Nếu cô bé chỉ muốn ngồi đây và không muốn nói gì cả, thì cứ để cô bé ngồi đây vậy! Trách nhiệm của thầy giáo tư vấn là đứng ở lập trường khách quan để khích lệ cổ vũ cho những ai cần sự cứu giúp tự giải quyết vấn đề của bản thân, chứ không phải ôm một bầu nhiệt huyết tự nhận định rằng bản thân phải đi bảo vệ cứu giúp những học sinh đó.

Trong mấy ngày nay Ánh Lý chú ý thấy Mai Quân rất là nhạy cảm, vả lại trong lúc trò chuyện tốc độ trả lời của cô bé rất chậm, không phải là do phản ứng chậm chạp, mà là cô bé đang suy nghĩ xem nên trả lời

như thế nào thì tốt. Dù cho Ánh Lý có khuyên cô bé muốn nói gì thì cứ nói thế ấy, nhưng cô bé vẫn không nhận được suy nghĩ rồi mới trả lời.

Đây là hành động phản xạ được hình thành do các yếu tố bên ngoài tác động trong một thời gian dài mà có. Cậu đoán có lẽ gia đình cô bé không được yên bình cho lắm, nếu không thì sao nuôi dưỡng ra một đứa trẻ nhạy cảm lúc nào cũng chú ý đến cử chỉ của người khác và luôn suy nghĩ kỹ càng trước mỗi câu nói như cô bé thế này.

Còn nữa, trong lúc trò chuyện với cậu, Mai Quân đặc biệt chú ý đến đề tài liên quan “bệnh rối loạn tâm thần” và thường đặt câu hỏi rất nhiều.

Có phải do vấn đề về mẹ cô bé không?

— Thầy....

— Huhm ? Ánh Lý ngược đầu khỏi quyển sách, nhìn Mai Quân. Cô bé có vẻ rất bồn chồn.

— Em ... mấy ngày nay em đều đến đây, lại không nói gì, có phải em lạ lắm không?

— Không đâu, em muốn đến cứ đến, nếu không một mình thầy ở đây cũng đáng sợ lắm. Người đông thêm vui mà ! Cậu cười trả lời.

Mai Quân mím mím môi, có vẻ muốn nói gì đó nhưng khó mà thốt ra lời được .

— Thầy... thầy có cái dạng mà... mà... tâm thần... Không! Ý em là thầy có người bạn nào mà bị mắc bệnh rối loạn tâm thần không?

— Thầy không biết.

— Sao ạ?

— Thầy không biết thế nào mới là bị bệnh rối loạn tâm thần cả.” Ánh Lý nhấn mạnh giọng khi nói từ “không biết”

Mai Quân không ngờ rằng cậu sẽ trả lời như vậy, kinh ngạc đến há hốc miệng .

— Hay là nói như thế này vậy, thầy không biết định nghĩa của “bình thường” là gì, người như thế nào mới được gọi là người bình thường.

Đúng là một đề tài không hay ho gì, nó khiến Ánh Lý nhớ đến một người bạn thời trung học, đó là hồi ức rất không đẹp. Nụ cười trên môi cũng khó mà tiếp tục giữ được.

— Thầy... ? Mai Quân rất là nhạy cảm, lập tức phát hiện ra cậu có chút gì đó khác thường.

— Tại sao lại muốn hỏi điều này vậy? Ánh Lý vội vàng khoác nụ cười lên môi để chuyển sự chú ý.

Cô bé im lặng rất lâu, lâu đến nỗi Ánh Lý nghĩ rằng cô bé không muốn nói và cậu muốn thay đổi đề tài để giúp cô bớt ngượng ngùng đi, rồi cô bé mở lời nói: “ Thầy... mẹ em là một người bị bệnh tâm thần.”

Cậu đã sớm biết rồi.

— Điều đó khiến em thấy mệt mỏi à? Hay là... em thấy khó chịu ở chỗ nào?

— Chẳng lẽ thầy không cảm thấy kinh ngạc à? Một chút cũng không? Mai Quân không tin cậu một chút cũng không cảm thấy kì quặc hay kinh ngạc.

— Điều đó thì có gì để mà kinh ngạc chứ? Dù cho ban nãy là lần đầu nghe thấy, cậu cũng không cảm thấy điều đó thì có gì để mà kinh ngạc cả. Ở một mặt nào đó, cậu nhận thấy rằng trên thế giới này không có một ai là bình thường cả.

— Mai Quân hít vào một hơi thật sâu, nói không nên lời.

Cô bé có cảm giác hình như mình là đứa ngốc thì phải. Bản thân dần vật lộn là vậy, suy nghĩ tới suy nghĩ lui không biết có nên nói, nói như thế nào?... Thế mà thầy chỉ nói là không có gì đáng để ngạc nhiên cả.

— Thầy, thầy khiến em cảm thấy mình như là một con ngốc vậy. Mai Quân cúi đầu hơi run rẩy nói.

Ánh Lý ngạc nhiên đến nỗi ngồi thẳng dậy, rất nghiêm túc nói:

— Xin lỗi, thầy thật không có bất cứ ý mỉa mai gì đâu. Việc đó khiến em cảm thấy khó chịu à? Chỉ cần em nói, thầy sẽ nghe.

— Chỉ cần em nói thì thầy sẽ nghe sao?

— Đúng vậy... chỉ cần em nói.

Đột nhiên Mai Quân đập bàn đứng phắt dậy, giận dữ hét to lên:

— Dù cho thầy sẽ nghe em nói, nhưng thầy hoàn toàn không hiểu được sự đau khổ khi có một người mắc bệnh tâm thần trong gia đình.”

Sau khi hét to, cô bé lập tức xông ra ngoài, ngay đến cả ba lô cũng bỏ lại. Ánh Lý ngậy người ra nhìn cô bé chạy đi, cũng không gọi cô bé lại, chỉ là ngậy người ra nhìn bóng cô bé rời đi trong mấy giây. Sau đó chỉ lẳng lặng đứng dậy thu dọn những quyển sách trên bàn bỏ vào ba lô của cô bé và đặt ngay ngắn lại để lần sau cô bé có đến thì cũng có thể tìm thấy được.

Đáng chết ! Ban nãy cậu có nói câu nào chạm phải nỗi đau của cô bé? Cậu thật sự không biết ...

Cậu ảo não gãi gãi đầu, giận bản thân sao không suy nghĩ kĩ càng mà lại nói ra những lời làm tổn thương Mai Quân (tuy không biết bản thân rốt cuộc đã nói sai điều gì), đúng là một chút cũng không biết cẩn trọng về ngôn từ khi nói. Đáng ghét! Trong đầu một mớ hỗn loạn, dường như có một ngọn lửa giận dữ trào lên cổ họng, cậu không nhịn được giơ tay đập mạnh vào bức tường kế bên để giải tỏa sự giận dữ không tên trong lòng.

Hành động đó ngược lại khiến Ánh Lý đau đến nỗi nhận ra rằng mình vừa làm một chuyện ngu ngốc.

“Dù cho thầy có thể nghe em nói, nhưng thầy hoàn toàn không hiểu được sự đau khổ của việc có một người mắc bệnh tâm thần trong gia đình !” hoàn toàn không hiểu được ? Câu nói này thật sự đã giáng một đòn mạnh vào lòng cậu, rất đau.

Nằm dài ra bàn, trong đầu không ngừng nhớ lại câu nói mà Mai Quân hét to ban nãy.

Tâm trạng buồn bực lên đến cực điểm.

Giải thích

* : vì trong tiếng hoa, từ “cô ấy” và “cậu ấy” phát âm giống nhau, nên mới dẫn tới sự hiểu lầm giữa Ánh Lý & Uy Khải.

** (theo kiến thức hạn hẹp của người dịch): đây là 1 phép chiết tự, trong hoa văn, từ ” Ánh()” trong tên của Ánh Lý() được viết bởi 2 từ ghép với nhau là ” nhật()” và “ương()”, nên khi viết tên của Ánh Lý() cũng giống như viết Nhật Ương Lý(), mà Nhật Ương Lý nghĩa là bên trong chính giữa mặt trời. Có lẽ vì thế mà Ánh Lý thấy thích tên mình chẳng^

3. Chương 3

Buổi chiều đến “ Góc khuất”, không như những lần trước, lần này Ánh Lý chọn ngồi bên cửa kính chứ không phải kế quầy bar như mọi lần nữa.

Giờ đây cậu chỉ muốn nằm dài trên bàn ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài ô cửa kính trong suốt kia, ngay đến lời giới thiệu của chủ quán cậu cũng không muốn nghe.

Ngay vừa lúc Dung Thâm đi đến gần , cậu bèn nói nhanh :

—Capuchino, cảm ơn . Nhanh chóng và gọn nhẹ, rất rõ ràng là muốn đuổi Dung Thâm đi.

Cậu hiện giờ không có tâm trạng, một chút xú cũng không. Chỉ muốn nằm dài ở đây không làm bất cứ việc gì hay nói điều gì cả, thậm chí cũng không chú ý đến việc cậu vừa gọi cà phê, thứ mà cậu ghét nhất. Capuchino là thức uống mà em gái cậu thích nhất, cũng thường hay nói bên tai cậu như muốn nhờ đó mà ru ngủ cậu vậy.

Bầu trời ngoài kia cũng âm u tối tối, như là tâm trạng hiện giờ của cậu. Đúng là buồn bực đến chết được mà.

“Dù cho thầy có thể nghe em nói, nhưng thầy hoàn toàn không hiểu được sự đau khổ khi có người thân bị bệnh tâm thần trong gia đình!”Trong câu nói này có đến hai điều chạm vào nỗi đau trong lòng cậu.

Hoàn toàn không hiểu được? Bệnh tâm thần? Ánh Lý nhớ đến một bạn học thời cao trung, một người bạn đáng thương, tội nghiệp....

Không biết hoàn cảnh gia đình của người bạn ấy như thế nào, nhưng những hành vi cử chỉ của cậu ấy thì có chút kì quái, có khi phản ứng rất là khoa trương, các bạn học khác đều không thích làm bạn với cậu ấy, cũng thường trêu chọc, nói cậu ấy là đồ không bình thường, có người còn gọi cậu ấy là “ đồ bệnh tâm thần!” hay “ chó điên!” nữa. Khi cậu ấy phản bác lại, thì những người trêu chọc cậu ấy ngược lại còn cười phá lên, lúc ấy trên gương mặt cậu ấy lộ rõ sự bất mãn và phẫn nộ. Có nhiều lần cậu ấy còn vì lý do này mà đánh nhau với học sinh trong trường. Ánh Lý lúc đó cũng cảm thấy hành động của cậu ấy rất là kì quặc, tuy không cố ý né tránh phớt lờ, nhưng cũng chưa từng chủ động bắt chuyện qua với cậu ấy. Lúc các bạn trêu chọc cậu ấy, thường ngày nhiệt huyết tràn đầy chính nghĩa như Ánh Lý cũng không hề bước ra giúp đỡ hay bênh vực gì, có khi còn không nhìn được mà cười phụ họa theo. Dù cho bản thân lúc đó không hề có ác ý qua, nhưng bây giờ nhớ lại, cảm thấy bản thân lúc trước như là khúc gỗ vô cảm. Sau này nghe nói cậu ấy đã cầm dao đâm trọng thương ba của mình, về sau cũng không còn nghe được tin tức gì về cậu ấy cả.

Trong tiết học, có thầy giáo nhắc đến việc của bạn học này, vẻ mặt khó chịu nói: “ Cậu ấy đáng lẽ phải đi khám bệnh từ sớm rồi.” Ánh Lý biết rõ người thầy đó muốn ám chỉ đến khoa thần kinh, trong lòng cậu bỗng nhiên thấy lạnh, rất lạnh rất lạnh.

Trong lớp học thản nhiên cười nói, mĩa mai chế giễu nỗi đau của người khác, đó là lần đầu tiên Ánh Lý cảm thấy con người thật đáng sợ. Gương mặt lúc đó của thầy giáo, cậu cả đời cũng không quên được.

Khám bệnh gì đây? Ai có bệnh? Lấy tiêu chuẩn của ai để làm thước đo xem đó là bệnh hay không? Đây đúng là ngu ngốc và đáng sợ. Dùng ánh mắt nông cạn của mình để đi đánh giá một người khác, sau đó lại tự nhận định một cách rất là buồn cười rằng bản thân là bình thường và đi cười cợt những người mà họ cho rằng bất bình thường, nhưng lại sợ hãi những người đó sẽ dùng bạo lực để làm tổn thương chính bản thân mình.

Cử chỉ quái dị ... không bình thường ... bệnh tâm thần ... đáng sợ ... cần phải được cách ly. Đây là định nghĩa gì vậy? Tại sao lại như vậy? Tại sao đại đa số mọi người đều suy nghĩ như thế? Cùng với tuổi tác và sự trải đời, cậu ngày càng gặp nhiều những người được gọi là” bệnh tâm thần” do sự ngộ nhận và không được thấu hiểu bởi mọi người. Ánh Lý thấm thía hiểu ra được một điều, đó là việc ngộ nhận còn đáng sợ hơn cả sự vô tri.

Không phải trên báo đài cũng thường đăng tải sao? Người điên cầm dao đâm người, kẻ tâm thần chém người ... Cậu cảm thấy cách dùng từ như thế rất là quá đáng.

Bởi vì trong giai đoạn trưởng thành cậu đã gặp nhiều người như thế, và đối với hành vi của bản thân lúc đó cảm thấy rất có lỗi, vì vậy mà cậu đặc biệt để ý đến ngôn từ cử chỉ của mình khi nói chuyện với những người yếu thế, có khi còn để ý quá mức cần thiết; mỗi lần gặp phải chuyện bất bình, tâm trạng cậu lại ngày càng nghiêng về mặt trái của sự việc, dẫn đến có chút bi phẫn và chán nản sự đời nơi cậu. Nhưng bản thân cậu lại không hề phát hiện ra.

Phàm là những việc khiến con người không vui, thì lại càng nhớ rõ hơn bao giờ hết.

Chính bởi vì một câu nói của người thầy đó, gương mặt lúc ấy đã hằn sâu vào trong lòng cậu nên đã khiến Ánh Lý quyết định trở thành thầy giáo tư vấn tâm lý.

Cậu đã thầm nói với bản thân rằng, nếu có một ngày cậu trở thành thầy của người khác, tuyệt sẽ không

khiến học sinh cảm thấy bị mỉa mai xúc phạm, tuyệt đối không lấy sự đau khổ của người khác để cười nói mua vui, tuyệt đối sẽ tận hết sức mình tiếp thêm dũng khí cho những em học sinh đang hốt hoảng lạc đường có thêm niềm tin để bước tiếp về phía trước.

“Dù cho thầy có thể nghe em nói, nhưng thầy hoàn toàn không hiểu được sự đau khổ khi có người thân bị bệnh tâm thần trong gia đình!” Có lẽ đúng vậy thật, có lẽ cậu thật sự không hiểu được sự đau khổ của người bệnh tâm thần, có lẽ cậu không phải là một người thầy tốt ...

...Tâm trạng cậu rơi vào cái vòng luẩn quẩn tự trách mình, nhưng Ánh Lý lại không phát hiện ra điều này.

— Capuchino của cậu đây, mời dùng. Còn đây là đĩa lê tặng kèm. Giọng nói của Dung Thâm vọng ra từ phía trên đầu, đã kéo Ánh Lý từ suy nghĩ chán nản đến cực điểm trở về thế giới hiện thực.

— Cảm ơn. Ánh Lý gật gù đầu. Hả! cà phê sao ...? Mình hồi nãy có chọn món này à?

— Đúng vậy, capuchino. Dung Thâm mỉm cười trả lời.

Cậu nhìn một cách nghi ngờ thứ trên bàn rồi lại nhìn Dung Thâm.

—.... Cái này.... Có thật là bạn này tôi đã gọi món này không?

— Capuchino, cảm ơn. Dung Thâm giả giọng điệu bạn này của Ánh Lý trả lời.

— Hả ... Khóe miệng cậu khẽ giật giật. Ánh Lý vừa ngửi thấy mùi cà phê đã muốn nôn mửa. Có nên gọi lại món khác không? Thôi đành vậy, dù gì cậu đến quán này cũng chỉ muốn yên tĩnh ngồi đây mà thôi.

— Cảm ơn, thật lòng rất cảm ơn về đĩa lê của anh. Nhờ vậy mà giải tỏa được chút tâm trạng đã buồn bực lại gọi lộn thức uống trong cậu.

— Không cần khách sáo. Nhanh lấy lại tinh thần nào! Dung Thâm mỉm cười nói xong bèn xoay người bỏ đi.

Ánh Lý ngây ra giây lát, Dung Thâm vừa mới nói gì ? “Nhanh lấy lại tinh thần nào!” ? Nhìn bóng dáng của Dung Thâm, khóe miệng cậu khẽ giãn ra thở một hơi nhẹ nhõm. Lúc tâm trạng không tốt có một người quan tâm đến và còn an ủi bản thân, dù cho đó chỉ là câu “ Nhanh lấy lại tinh thần nào!”, nhưng cảm giác đó quả thật rất ấm áp, rất ấm áp ...

Cảm ơn ! Một góc u ám buồn bực trong lòng cậu đã bắt đầu tươi sáng trở lại.

Sau ngày hôm đó, Ánh Lý treo túi xách Mai Quân bỏ quên lên trên nầm cửa phòng tư vấn, trước khi ra về cậu lại cất nó vào trong phòng, cậu nghĩ rằng dù cho không muốn lại bước chân vào phòng tư vấn nhưng như vậy thì cô bé vẫn có thể lấy lại túi xách của mình.

Sau đó không thấy túi xách đâu nữa, cậu biết là cô bé đã lấy nó đi; nhưng Mai Quân từ đó cũng không ghé thăm đây nữa, cũng giống với việc đột ngột xuất hiện của cô bé vậy.

Sự cảm râm của gia đình đối với cậu ngày càng nghiêm trọng. Nói là anh chị em đều đã kết hôn hoặc đã có đối tượng đính ước rồi, duy chỉ còn mình Ánh Lý là vẫn nằm nhà không ai cần, cũng không có ý định tu nghiệp nào, an nhàn ngồi nhà khiến mẹ cậu nhìn ngày càng thấy chướng mắt; nói là phải giúp cậu tìm một đối tượng để xem mắt, tốt nhất là mỗi ngày một người, hòng để lấp kín cái thời khóa biểu nghỉ hè của cậu.

Cậu thật chịu không nổi nữa rồi. Đã tan giờ làm nhưng cậu vẫn không về nhà, nếu không chạy đến “Góc khuất” thì cậu cũng hướng đến thư viện mà thẳng tiến , hoặc không nữa thì cậu đáp xe bus làm một chuyến du ngoạn thành phố Cao Hùng vậy.

Trong chớp mắt thời gian nghỉ hè cứ vậy mà trôi đi phân nửa. Cuộc đời cậu đúng là có chút gì đó nhạt nhẽo vô vị thật.

Hôm qua đến “Góc khuất” , nhưng quán không mở cửa. Cậu nhớ rõ ràng hôm qua đâu phải là ngày nghỉ của “Góc khuất” đâu...

Nhìn cánh cửa sắt đóng kín, một cảm giác buồn bực chậm chậm len vào trong tim cậu.

May mà hôm nay cậu lại đến, Dung Thâm có mở quán. Nếu không thì cậu sẽ cảm thấy cuộc đời mình có chút gì đó vô vị lắm! Và cậu sẽ bị những lời tưng kinh của mẹ cộng với sự quan tâm dở hơi của một đám người thân bạn bè dở hơi làm cho nổ tung mất thôi.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, quán cà phê này đã chiếm một phần trong lòng cậu? Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ là một quán cà phê cậu mới biết cách đây bốn tháng thôi mà! Vả lại Lục Dung Thâm cũng chỉ là người mà cậu quen biết chưa đến hai tháng nữa mà ...

Nhưng thật sự rất thích quán cà phê này, rất thích Dung Thâm này! Cảm giác đó không biết nói sao ... nhưng đó là bầu không khí và khí chất khiến người khác cảm thấy rất yên bình, dễ chịu ...

_ Chủ quán, hôm qua tôi đến nhưng anh lại không mở. Vẫn là vị trí ngồi bên quầy bar, cùng với Dung Thâm trò chuyện câu được câu không.

Tuy đã biết được tên của anh, nhưng Ánh Lý vẫn cảm thấy gọi “chủ quán” nghe có vẻ thuận miệng hơn.

_ Hôm qua tôi có việc bận. Lúc Dung Thâm nói câu này, ánh mắt trở nên tối sầm lại.

_ À ... Ánh Lý cúi mặt xuống nên không chú ý đến sự thay đổi này của anh, chỉ là gật gật đầu không nói gì cả.

_ Những lá trà lần trước tôi đưa cậu đã dùng hết chưa? Dung Thâm nhanh chóng chuyển đề tài.

Bởi vì Ánh Lý rất thích hồng trà nên mấy ngày trước anh có tặng cậu một chút lá trà Đại Cát Linh rất ngon.

_ Còn đủ để pha một lần uống, thật sự là rất ngon đấy! Em gái của tôi cũng rất thích đấy, cảm ơn!

_ Tôi vẫn còn một chút hạt cà phê mới nấu xong có thể tặng cậu. Em của cậu chắc biết uống cà phê mà phải không?

_ Uhm, nhỏ đó thích nhất là cà phê mà. Mỗi ngày đều uống, tôi cảm thấy thật đáng sợ. Vừa mới nghĩ đến mùi cà phê, ực, cậu muốn nôn ...

Dung Thâm khẽ nhú mồm mỉm cười, không hiểu vì sao mà Ánh Lý lại ghét cà phê đến thế nhỉ? Phải nói quán của anh là nổi tiếng về cung cấp hạt cà phê gia công và bánh kem làm thủ công đó chứ, vậy mà Ánh Lý đến đây lại chưa hề uống qua, cũng rất ghét cà phê.

_ Tại sao cậu lại không thích cà phê ? Dung Thâm hỏi cậu.

_ Bởi vì lúc còn đi học phải thức khuya nên uống quá nhiều, giờ ngửi mùi là thấy sợ rồi. Cậu ngưỡng ngưỡng cười trừ, cậu biết rõ quán của Dung Thâm là nổi tiếng về cà phê .

Dung Thâm chỉ là khẽ nhếch môi mỉm cười, đổi đề tài khác nói :

_ Cậu có được nghỉ hè không? Như là học sinh ấy?

_ Đừng có mà cường điệu lên là giống học sinh như thế chứ... Ánh Lý cười khổ một cái.

_ Tôi thật bi thảm mà, nghỉ hè ở nhà bị mẹ nói là thấy tôi nằm nhà mà không có bất kì cuộc hẹn hò nào, bà cảm thấy rất chi là chướng mắt!

_ Vậy thì cứ đi tìm một cô bạn gái đi, được nghỉ hè là rất hay đấy.

_ Một nửa kì nghỉ của tôi, buổi sáng đến trường trực, chiều đến đây hoặc chạy đến ôm sách tại thư viện, không thì nhảy lên một chuyến xe bus nào đó làm một tour Cao Hùng ... Ủ, đúng vậy, đúng là rất hay đấy. Ánh Lý thở dài gật gật đầu nói.

_ Sao mà nghe giống như một ông già về hưu không việc gì làm vậy? Nụ cười bên khóe miệng Dung Thâm dần nở rộng ra.

_ Đúng vậy, bây giờ thực tập chút cuộc sống của 30 năm sau đó mà. Cậu nhún nhún miếng bánh quy phía trước mặt.

Dung Thâm mỉm cười nhìn miếng bánh vô tội đó, rồi cầm một miếng bánh khác đưa cho Ánh Lý.

— Mời cậu ăn.

— Cám ơn!! Wow! Là dâu đó! Cậu rất thích! Việc thật sự làm Ánh Lý cảm thấy vui, không phải là Dung Thâm tặng cậu thứ gì, mà là tấm lòng Dung Thâm muốn tặng cậu thứ gì đó.

Chớp mắt một cái kì nghỉ đã trôi qua hai phần ba thời gian, lúc sắp khai trường Mai Quân lại xuất hiện trước phòng tư vấn lần nữa.

Vừa bước vào phòng cô bé liền bật khóc khiến cho Ánh Lý luống ca luống cuống, không biết làm sao. Mãi lúc sau cô bé mới dần đem sự đau khổ của mình nói cho cậu nghe.

Trong mấy giờ đồng hồ đó, Ánh Lý đã từ những gì nghe được và những lời Mai Quân thổ lộ mà dần hiểu rõ hoàn cảnh cô bé ... Người bố thất nghiệp cộng với ông bà nội cho rằng con dâu là con người ta nên không cần quan tâm thương yêu đã khiến cho tinh thần mẹ cô bé luôn trong tình trạng căng thẳng. Lớn lên trong sự chăm sóc của người mẹ có tinh thần không ổn định, cho nên Mai Quân lúc nào cũng rất nhạy cảm cẩn thận, tình cảm lên xuống thất thường, nói năng luôn phải đắn đo suy nghĩ.

Cậu nói với cô bé rằng, sau này nếu có chuyện gì không thể chịu đựng được muốn đến phòng tư vấn cứ đến. Cho cô bé số di động của mình, nếu như thứ bảy chủ nhật cậu không có ở trường, cô bé cũng có thể tìm được cậu.

Trong kì nghỉ này cố hết sức giúp cho tâm lý Mai Quân ổn định hơn, sau đó tìm cách nói chuyện với mẹ cô bé ... Đây là dự định của cậu.

Ánh Lý nghĩ rằng với một cô bé mà tâm trạng tình cảm thay đổi thất thường, lại chịu nhiều sức ép như Mai Quân hẳn cậu sẽ phải tốn nhiều thời gian để giúp cô bé giải tỏa bớt đây.

Nhưng cậu lại không ngờ rằng, mẹ của Mai Quân, mới chính là người sẽ khiến cho cậu hao tốn nhiều tâm lực hơn cả.

Gần đây có một nam nhân khoảng hai mươi mấy tuổi đứng ở góc cua đường lớn thậm thụt lên lút nhìn vào “Góc khuất” mãi.

Ánh Lý đã chú ý đến người đó, cậu nghĩ, chẳng lẽ là muốn trộm cướp ở đây nên đến quan sát hiện trường trước à? Nhưng hình như người đó quan sát hơi lâu rồi thì phải? Trong tuần này Ánh Lý đến đây hai, ba lần đều thấy người đó đứng lén lút nhìn vào đây, nếu muốn cướp thì đã cướp từ lâu rồi. Vả lại nếu thật sự muốn cướp giật ở đây, thì quán của Dung Thâm hình như cũng không có thứ gì đáng để giật đâu ha? Cùng là mạo hiểm, vậy thì cướp ngân hàng siêu thị, lợi nhuận sẽ cao hơn nhiều chứ.

— Chủ quán, anh có biết có một người cứ lén lút thập thò nhìn vào quán anh không? Ánh Lý không nhịn được nói với Dung Thâm.

Tuy quen biết cũng đã được vài tháng, nhưng cậu vẫn quen gọi anh là chủ quán hơn.

— Đã biết từ mấy ngày trước rồi, cám ơn. Dung Thâm ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, vẫn chuyên tâm gọt lê cho Ánh Lý.

— Hum.... Xem ra anh không để tâm lắm chuyện này, Ánh Lý cũng không lo lắng gì nhiều.

Ánh Lý thích lê. Vậy nên mỗi lần Dung Thâm thấy cậu bước vào quán với dáng vẻ nóng bức không chịu được vào những ngày hè oi ả, nếu thức uống mà cậu gọi có thể hợp với vị lê, Dung Thâm đều gọt một đĩa tặng cậu. Đây đã dần trở thành thói quen rồi.

Do ban nãy ngồi kể bên Ánh Lý còn có những khách khác nên cậu không tiện cám ơn anh về đĩa lê để ngăn ngừa việc các khách khác gây thêm phiền phức cho Dung Thâm. Cậu biết rõ khí chất tỏa ra từ trên người anh rất thu hút người khác và có duyên đào hoa. Tuy anh đối đãi khách đều rất lịch sự nhã nhặn nhưng cũng rất khách sáo và có phần lạnh nhạt, không thích người khác tìm hiểu về đời tư hay muốn đặt quan hệ gì đó với anh.

Vì vậy mà mỗi khi Dung Thâm tặng cậu một đĩa lê, nếu bên cạnh cậu có khách khác thì Ánh Lý chỉ mỉm cười gật đầu với Dung Thâm để biểu lộ sự cám ơn mà thôi.

Dung Thâm cũng thấu hiểu cho sự quan sát nhạy bén của cậu và rất thích sự quan tâm như vậy của Ánh Lý.

Sau mấy lần như thế, Dung Thâm tặng đĩa lê, Ánh Lý vui vẻ mỉm cười gật đầu cảm ơn, sau đó nếu thấy không có khách khác thì cả hai sẽ bắt đầu trò chuyện câu được câu mất với nhau. Điều này đã trở thành một phương thức giao tiếp giữa hai người; hoặc lẽ, có thể nói đó là một loại thỏa thuận ngầm vậy.

Ánh Lý thích như thế.

Nhưng cũng chính vì thế nên cậu không hỏi, cũng không biết cái người đang đứng lấp la lấp lánh ngoài kia rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

— Rốt cuộc cậu muốn gì đây? Dung Thâm quả thật có chút chịu không nổi sự thập thò lén lút suốt tuần nay của người này, quyết định nhân lúc quán không có khách đi ra nói rõ ràng mọi chuyện.

Người nam nhân giật cả mình, lùi về sau mấy bước, không biết nói gì.

— Suốt tuần nay cậu thập thò lén lút ở đây, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

— Lục tiên sinh Nam nhân đó ngập ngừng nói.

Người này biết được họ của Dung Thâm, xem ra có quan hệ gì đó với anh, không phải là loại người đứng qua đường có mưu đồ bất chính như là Ánh Lý nghĩ.

— Muốn gì? Dung Thâm bắt đầu không có kiên nhẫn rồi, ngay cả chủ ngữ cũng không thêm nói, cứ cộc lốc thế mà thốt ra câu hỏi.

Anh một chút cũng không hề muốn gặp lại mấy người này!

— Tôi ... lần trước tôi đến quét mộ của Bội Liêm thì thấy anh cũng ở đó, cho nên tôi bỗng nhiên nghĩ đến ... tôi chỉ là muốn...Người nam nhân dưới ánh mắt lạnh như băng có thể đông chết người của Dung Thâm, lấp ba lấp bấp nói.

— Muốn gì?

— Chỉ là muốn đến xem ước mơ mà Bội Liêm đã nói lúc trước! Cậu dồn hết dũng khí nói ra một hơi.

Dung Thâm lạnh lẽo nhìn cậu ấy mấy giây. Bội Liêm đã không còn nữa rồi, giờ cậu đến đây thì còn ý nghĩa gì nữa?

— Cậu đã xem rồi, xem cả tuần lễ rồi, giờ mời cậu về cho.

Sau đó cả hai đều đứng yên bất động.

Dung Thâm phải chính mắt thấy người này quay đi, cắt khỏi tầm mắt của mình thì anh mới chịu quay vào quán.

Ánh mắt của người nam nhân di chuyển giữa gương mặt lạnh lùng của Dung Thâm và “ Góc khuất” phía trước mặt, không có ý muốn rời đi, tâm trạng rất phức tạp.

— Tôi nói, cậu đã xem rồi, có thể đi được rồi! Dung Thâm miễn cưỡng nuốt xuống cổ họng “có thể cắt được rồi”, mà thay vào từ tương đối lịch sự hơn.

— Lục tiên sinh Người nam nhân lạ mở miệng nói, đối lại là cái liếc mắt lạnh lùng và thiếu kiên nhẫn của Dung Thâm.

— Hiện giờ tôi ... thật ra đã hiểu tại sao Bội Liêm lúc đó đã chọn anh mà rời bỏ chúng tôi. Cậu nhìn “ Góc khuất” phía trước, ánh mắt xa xăm.

— Bởi vì anh mới là người có thể cùng sánh bước đi với anh ấy, ngược lại... chúng tôi chỉ là cản trở anh ấy mà thôi... tôi thật sự cảm thấy rất có lỗi Cậu nhìn đắm đắm vào Dung Thâm, nở nụ cười một cách khó khăn.

Giữa hai người im lặng một lúc lâu, Dung Thâm mới chậm rãi mở lời:

— Đi mà nói với Bội Liêm! Đến trước mộ của cậu ấy mà nói, cậu ấy có lẽ rất muốn nghe đấy.

Nghĩa là Dung Thâm không muốn nghe, vì điều này hoàn toàn không có ý nghĩa gì với anh cả.

— Lục tiên sinh

— Tôi nghĩ là những điều cậu muốn nói với tôi đều không có ý nghĩa gì cả, không phải là lời của Bội Liêm nói thì tôi hoàn toàn không muốn nghe. Mời cậu về cho! Đừng có ở đây thập thò lén lút nữa, khách của tôi đều cảm thấy cậu rất kì quái đấy.

Sự nhẩn nại của anh gần như đã dùng hết rồi!

Người nam nhân nhìn Dung Thâm mấy giây, nhẹ nhàng gật đầu với anh rồi lặng lẽ quay người, bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng của người nam nhân, Dung Thâm nghĩ đến Hàn Bội Liêm, Bội Liêm vì bệnh mà chết của anh...

Quá giống nhau, không thẹn là anh em, bóng dáng sau lưng gần như giống nhau như đúc. Tuy rằng Bội Liêm đã mất nhiều năm rồi, nhưng hình ảnh của Bội Liêm trong lòng cậu vẫn rõ ràng như mới ngày hôm qua.

Nhắm chặt mắt lại, không muốn nghĩ tiếp nữa, những hồi ức đau lòng

Cảm giác bên cạnh hình như có người, Dung Thâm lạnh lùng quét mắt qua, nhìn thấy một người ...

— Quách Ánh Lý!!!

Nhìn không ra cậu là người thích nghe trộm người khác!

— Uhm! Xin lỗi, thật sự tôi không cố ý! Ánh Lý từ một góc đi ra một cách ngượng ngùng.

Dung Thâm chỉ lạnh lạnh quay đầu, đi vào “Góc khuất”, không đoái hoài đến cậu.

Ánh Lý cảm thấy hiện giờ Dung Thâm rất không vui, tuy không phải vì cậu, những tốt nhất là ngoan ngoãn ngậm miệng lại đi theo sau anh vào quán.

Hình như đã nghe chuyện không nên ngheBội Liêm? Trước mộ?....

Bội Liêm có phải là người rất quan trọng của Dung Thâm? Đã mất rồi? Cái hôm mà Dung Thâm không mở quán có phải là đi quét mộ cô ấy? Tim Ánh Lý bỗng nhiên có chút đau ...

Đi vào quán, Dung Thâm quay đầu lại nói với Ánh Lý:

— Hoan nghênh quý khách.

Nụ cười nghiệp vụ mọi khi, Ánh Lý không thích điều này.

— Chủ quán, tôi thật sự không có ý nghe trộm gì cả

Dung Thâm lẳng lặng nhìn Ánh Lý, nụ cười khoát trên môi nói:

— Tôi biết.

Tuy rằng là mỉm cười nhưng khiến Ánh Lý cảm thấy trong lòng có chút lạnh. Vò vò đầu, không biết nên nói gì. Có chút buồn buồn, cậu muốn nằm dài ra bàn. Thói quen của cậu mỗi khi tâm trạng không được tốt là chỉ muốn nằm ra bàn mà thôi.

— Xin hỏi hôm nay muốn gọi món gì?

Tâm trạng Ánh Lý càng xấu đi, vì Dung Thâm đã dùng từ “ Xin hỏi” ... kể từ khi anh có thói quen tặng đĩa lê cho cậu thì chưa bao giờ dùng qua những từ ngữ mang tính nghiệp vụ này cả.

— Trà sữa xông y thảo, cảm ơn. Càng lúc càng muốn nằm dài ra bàn

— Được, lập tức có ngay.

Cậu nhìn bóng dáng Dung Thâm quay đi lấy lá trà, nghĩ đến cuộc đối thoại cậu vô tình nghe được lúc này.

Thật sự là cậu vô ý mà, chứ không phải muốn đào bới gì chuyện riêng tư của Dung Thâm. Từ con đường đi bộ dừng đây xe hơi quẹo phải, là thấy ngay gương mặt rất không vui của Dung Thâm đang đứng nói chuyện

với cái người thậm thụt lén lút ở đây suốt cả tuần nay, cảm thấy nếu cứ thế mà đi qua thì có vẻ không hay lắm, cho nên mới đứng ở góc cửa ấy đợi hai người trò chuyện xong ...

— Người đó là em của bạn trai tôi lúc trước.

Dung Thâm đang cúi đầu pha trà bỗng thốt ra câu nói trên.

— Uhm....Vài giây sau Ánh Lý mới phản ứng lại, cậu nghe, cảm thấy hình như trong câu nói đó có điểm nào đó hơi kì quái thì phải? Nhưng nghĩ mãi không ra là điều gì.

—Tôi còn tưởng anh ta muốn cướp giật gì đó ở đây nên đến thám thính trước ấy chứ.

— Quán của tôi thật ra cũng không có gì đáng để cướp cả. Dung Thâm nghĩ rằng cậu đang đùa, nở nụ cười khẽ.

Ánh Lý chỉ cười ngậy ngô lắc lắc đầu, muốn nói với Dung Thâm rằng cậu không phải đang đùa gì cả.

Trong thời gian đợi trà ủ xong, Dung Thâm gọt một quả lê cho Ánh Lý.

Cậu nhè nhẹ gọt đầu nói “Cám ơn !” Cảm thấy như đã quay lại như lúc trước, chủ quán có lẽ không còn giận cậu nữa đâu ha ?

— Cậu nghe không hiểu lời tôi nói ban nãy phải không ? Bỗng nhiên Dung Thâm nhìn đắm đắm vào mắt Ánh Lý nói.

— Hả ?

— Người đó là em của bạn trai tôi lúc trước.

— Uhm, ban nãy anh đã nói rồi ! Ánh Lý có chút không hiểu rốt cuộc Dung Thâm muốn nói điều gì. Cậu đã nghe rồi mà ! Tại sao lại còn nói lại một lần nữa ? Thì là em của bạn....bạn gì nhỉ ? Bạn trai ?Bạn trai ?

Ánh Lý không nén khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Dung Thâm.

— Bạn . Trai . Dung Thâm nhìn thẳng vào cậu, mỉm cười nói từng chữ từng chữ một.

Ánh Lý chớp chớp mắt. Đầu óc đang cố gắng tiêu hóa những lời vừa nghe ban nãy. Trông cậu có vẻ khó tin vào điều vừa nghe.

Bạn “traị” lúc trước? Có nghĩa Dung Thâm là đồng tính? Thích đàn ông? Khó trách anh ấy đối với những khách nữ bày tỏ thiện cảm với mình, anh đều không hề có phản ứng gì cả, khó trách anh ấy đối với mình đặc biệt tốt bụng, thì ra ...

Stop, stop ! Đợi đã ! Không đúng ! Đây không phải việc để mà “suy ra” như vậy! Cho dù Dung Thâm có là gay đi chăng nữa, vậy thì sao nào?

Hà tất cậu phải kinh ngạc như thế chứ? Đó là cuộc sống riêng tư của Dung Thâm mà đúng không? Và tại sao cậu lại đi so sánh thái độ của anh đối với các khách nữ với thái độ của anh đối với cậu, rồi tức thì nhận định rằng “khó trách” Dung Thâm đối xử tốt với mình? Như vậy thật buồn cười ! Ánh Lý cảm thấy một chuỗi các suy nghĩ ban nãy của bản thân thật buồn cười quá.

Lập tức bình tĩnh trở lại, cố gắng không để biểu cảm quá cứng nhắc, ép bản thân mỉm cười nói:

— Uhm, tôi biết rồi.

Thì ra người mà Dung Thâm nhắc đến không phải tên là “Bội Liên”, lúc đầu nghe còn tưởng rằng đó là tên của một người con gái, thì ra không phải....

— Không cảm thấy kì quái chứ ? Dung Thâm còn nhớ những lời mà Ánh Lý đã nói qua điện thoại với Uy Khải.

— Hả? Cái gì? Ánh Lý đang suy nghĩ lung tung xem tên của người yêu của Dung Thâm rốt cuộc là viết như thế nào, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy Dung Thâm hiện giờ rất lạ, trái ngược với sự lãnh đạm mọi khi.

— Tôi nói là, tôi như vậy, thì khi trò chuyện với tôi cậu có cảm thấy kì quái không? Có khó chịu không?

— Ánh Lý nhìn Dung Thâm, cảm thấy ánh mắt của Dung Thâm hiện giờ rất lạnh lẽo. Nhưng cậu thật sự không hiểu rốt cuộc là anh đang nghĩ gì đây? Dung Thâm không giống với các học sinh của cậu, theo như cậu biết, thì anh là một người thuộc dạng “ đường ta ta cứ đi”, không mấy quan tâm đến những lời bình phẩm của người khác đối với mình mới đúng chứ, vậy có sao lại đi hỏi cảm giác của cậu về anh? Anh để tâm cảm nhận của cậu à?

— Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần anh yêu là được rồi, không phải sao? Ánh Lý có chút rầu rầu trả lời.

— Tôi không phải là học sinh của cậu đâu ha?

Nghĩa là, bớt nói mấy câu sáo rỗng đi.

Ánh Lý mù người đi, không hiểu. Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Dung Thâm dưới cặp kiếng gọng bạc, cậu quả thật không hiểu tại sao mình lại có cảm giác là Dung Thâm đang giận dữ thì phải?

— Tại sao anh lại giận dữ vậy?

Ánh Lý cảm thấy trong bầu không khí thế này, thì đĩa lê trước mặt cậu cũng sắp đông cứng lại rồi.

— Cậu nghĩ rằng tôi đang giận dữ?

— Không sai, tôi đang nghĩ vậy đấy. Ánh Lý bỗng nhiên thấy rằng mình thật dửng dưng.

Dung Thâm híp mắt lại, ngẫm nghĩ

— Đúng, tôi đang giận dữ, xin lỗi ! Vì nhớ đến thái độ đối xử của mọi người đối với bản thân lúc trước mà giận dữ, rồi lại trút cơn giận đó lên người Ánh Lý vô tội, muốn xem xem bộ dạng kinh hãi của cậu sau khi biết sự việc, bản thân thật ấu trĩ quá đi !

Ánh Lý ngẩn ra nhìn Dung Thâm, không biết phải phản ứng ra sao.

— Trà sữa xông y thảo, xin mời dùng. Dung Thâm quay qua đặt lên bàn thức uống mà cậu vừa gọi.

— Cảm ơn.

Ở quầy bar, Ánh Lý nhâm nhi ly trà, Dung Thâm cúi đầu lau chùi dụng cụ. Có cảm giác là đề tài đang nói ban nãy đã kết thúc, đĩa lê trước mặt cũng đã giải đông được một chút.

— Ban nãy tôi có chút mất khống chế, xin lỗi. Dung Thâm nói.

Ánh Lý chậm chậm gạt gạt đầu, nhưng vẫn không hiểu lắm.

— Anh ban nãy đã nói qua rồi....Ý là chỉ việc xin lỗi.

Dung Thâm khẽ mỉm cười, đúng là Ánh Lý đã thiếu mất một sợi thần kinh rồi ! Bản thân vừa mới bị biến thành nơi trút giận của anh mà vẫn không giận ? Hay là cậu hoàn toàn không nhận biết được bản thân vừa mới bị Dung Thâm đem ra làm nơi trút giận ? Có chút hối hận về những lời đã nói với Ánh Lý lúc nãy nà ... Anh thật không có ý muốn cậu biết việc đó.

— Anh không để tâm chứ ? Ánh Lý đột nhiên hỏi, không đầu không đuôi.

— Việc gì?

— Là ... Cậu không biết phải nói như thế nào, ngón tay chỉ chỉ ra ngoài. Thì là ánh mắt của người khác

Dung Thâm đã hiểu điều mà cậu muốn hỏi.

— Không hề ! Anh lắc đầu, dứt khoát.

— Uhm! Ánh Lý gạt gạt đầu, không nói gì thêm. Trong lòng tự hỏi Dung Thâm đã không quan tâm, vậy sao còn hỏi cảm giác của cậu làm gì?

— Chỉ là tôi không thích câu mà cậu vừa nói lúc nãy. Dung Thâm nói.

— Hả? Câu nào?

— Chính là câu “Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần anh yêu là được rồi, không phải sao?”

— Tại sao? Thật đau lòng! Dung Thâm không nói nữa, không biết là đang nghĩ gì, ánh mắt càng lúc càng xa xăm. Ánh Lý cũng không phiền anh, yên lặng ngoan ngoãn uống trà đợi anh nói.

— Bởi vì không phải “tôi yêu là được rồi” đâu....Dung Thâm chậm chậm trả lời.

Im lặng.

Ánh Lý những tưởng anh sẽ lại nói tiếp, nhưng không, vì vậy cậu bèn mở lời.

— Chủ quán, có lẽ có lẽ người khác sẽ dùng ánh mắt kì quái nhìn anh, nhưng sự thật là những ánh mắt kì quái đó không có gì đáng để tâm đâu! Giống như việc anh một mình đi ăn ở một nhà hàng cao cấp mà ở đây toàn là tình nhân, có đôi có cặp, nên anh chỉ có một mình thì sẽ rất nổi bật, người khác sẽ không nén được tò mò mà nhìn anh thêm một chút, chính là như thế đấy, nhưng họ đều không có ác ý gì cả, chỉ là cảm thấy kì quái chút nên không nén được mà nhìn thêm thôi.

Ánh Lý nói với vẻ rất nghiêm túc, đến nỗi Dung Thâm cũng bất giác mà ngồi thẳng dậy.

— Chỉ là như vậy mà thôi, ánh mắt của người khác có ác ý hay không mới là quan trọng, còn cảm giác kì quái hay không không phải là điều cốt yếu, đúng không nào?

Dung Thâm nhìn Ánh Lý, không nén được cười phá lên.

Ai nói với cậu việc này đâu ! Nỗi buồn bực trong lòng anh đâu phải là vì việc này! Dung Thâm tôi là loại người để tâm đến ánh mắt của người khác à? Hoàn toàn không. Nhưng Ánh Lý đã rất nghiêm túc mà nói, nên anh cũng rất cảm động vì điều ấy.

— Vậy còn cậu? Có sợ tôi phải lòng cậu không?

Ánh Lý ngậy ra giấy lát, sau đó chau mày cười khổ.

— Chủ quán, lời nói vui này của anh không đáng cười chút nào. Ánh Lý hiểu rõ một số người khi biết bạn bè mình là gay thì phản ứng của họ là thế nào.... Chính là sợ những người bạn đó “phải lòng” bản thân mình, sẽ cảm thấy bối rối, kinh sợ, hoảng hốt, không biết phải ứng phó làm sao....

— Nếu như lần sau có người ngu ngốc như thế, thì anh cứ nói với họ là : “Tôi cũng có sự chọn lựa, mắt nhìn người và tiêu chuẩn của bản thân mình đấy!” Cậu nắm chặt tay có chút kích động nói với Dung Thâm.

Tuy có chút ngượng, vì ban nãy cậu còn liên tưởng đến đó là lý do tại sao Dung Thâm lại đối xử với bản thân “đặc biệt tốt” hơn các khách nữ khác. Nhưng cậu hoàn toàn không có ý “quá tự đề cao bản thân” là được rồi.

Dung Thâm mỉm cười vui vẻ, thấy Ánh Lý đúng là dễ thương quá đi ...

Hiểu rõ lòng người, có một số việc không cần nói rõ cậu ấy vẫn hiểu. Nhưng nếu giờ anh nói với Ánh Lý là cậu rất dễ thương, có lẽ cậu sẽ không vui mừng lắm đâu ha!

— Như thế thì họ sẽ ghen quá hóa giận đấy. Anh cười chế giễu những kẻ Ánh Lý vừa gọi là “ngu ngốc” mà chính bản thân anh đã từng gặp phải.

— Uhm.... không sao! Như thế thì có thể biểu lộ rằng chúng ta là những người rất độ lượng bao dung. Ánh Lý cắm vào miệng lê cười nói.

Tuy Ánh Lý vừa nãy không cần thận mà nghĩ là “khó trách” Dung Thâm đối xử với mình tốt thế, nhưng cậu không ghen quá hóa giận đâu, cho nên cậu sẽ không bị liệt vào danh sách những người có đẳng cấp “ngu ngốc” như mình vừa nói ban nãy Trong lòng Ánh Lý thầm vui mừng.

Ba giờ chiều, “Góc khuất” với chỉ một người khách là Ánh Lý, một chủ quán kiêm nhân viên Dung Thâm, tràn đầy nắng vàng .

4. Chương 4

Mới chớp mắt mà đã đến ngày khai trường, sự buồn bực tích tụ trong lòng Ánh Lý vào những ngày hè cũng vì bận rộn mà biến mất tăm. Cậu hiện đang bận thu dọn bàn làm việc, bởi vì học kì trước có một giáo viên nghỉ hưu, qua học kì này trường đã bổ sung thêm một giáo viên tư vấn mới nên giờ cậu phải dọn dẹp sạch sẽ, ngăn nắp cái bàn làm việc mà cậu đã chất đống lên đó cơ hà nào tạp chí và những thứ linh tinh lung tung trong dịp hè để vị đồng nghiệp mới có cái sử dụng.

Tự trường, nếu nói điều gì khiến Ánh Lý chịu không thấu nhất, có lẽ là câu mà hầu như ai gặp nhau cũng hỏi:

— Trong dịp hè cậu đã làm những gì?

Ánh Lý chỉ cười ngây ngô trả lời rằng: Ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn. Ai cũng nghĩ rằng cậu đang đùa vui mà thôi, nhưng đó lại là sự thật không sai vào đâu được.

Mỗi ngày vừa mở mắt thức dậy, là chuẩn bị đến trường trực nửa buổi, sau đó đến “Góc khuất” vào buổi chiều, hay vào thư viện ôm sách đọc, còn không thì cứ nhảy lên xe bus làm chuyến du lịch Cao Hùng nửa ngày, cuối cùng là về nhà, ăn cơm, ngủ, ngủ dậy lại là bắt đầu một ngày mới.

Khó trách mẹ Ánh Lý càng nhìn cậu càng cảm thấy chướng mắt gì đâu. Đã 29 tuổi rồi mà không bạn gái, cũng không có kế hoạch đi chuyên tu, những giáo viên khác vào ngày hè chỉ ít còn đi học lớp bồi dưỡng hè dành cho giáo viên, còn Ánh Lý thì hoàn toàn không muốn đi.

Hỏi cậu tại sao lại không đi? Ánh Lý sẽ thưa rằng: Tư vấn là công việc từ trái tim mà ra! Lôi đồng sách ra để làm gì? Khiến mẹ cậu tức muốn phát khùng lên được. Đi học lấy cái bằng thạc sĩ về, chí ít thì tiền lương cũng thêm được mấy ngàn tệ chứ phải không?

— Thầy Đặng, nghỉ hè thầy có làm gì không?

Xem! Mới chớp mắt lại thêm một người, không biết đây là người thứ mấy trong ngày hôm nay hỏi cậu câu này rồi.

— Ăn no rồi ngủ, ngủ o rồi ăn. Ánh Lý mỉm cười trả lời, trong lòng nghĩ: làm ơn hỏi câu nào có chút sáng tạo hơn được không hả?

— Thật không? Thầy không ra nước ngoài du lịch à?

— Không có, nhưng tôi rất hiếu thuận mà khuyên ba mẹ tôi ra nước ngoài du lịch và chơi cả phần của tôi nữa.

Chịu hết xiết rồi! Ánh Lý nghĩ nụ cười cậu khoát trên môi sắp phải rút ra khuôn mặt cậu rồi.

— Ha ha! Thầy thật là khéo đùa! Bye bye thầy! Học sinh vì tiếng chuông vào học vang lên nên chào cậu để kết thúc cuộc chuyện trò.

Mỉm cười nói lời tạm biệt, Ánh Lý nghĩ đến mấy ngày nay bất luận là giáo viên hay học sinh thì câu hỏi đầu tiên khi gặp mặt đều là: Nghỉ hè cậu có làm gì không?

... Cậu thật muốn trốn vào góc biển chân trời nào đó đợi cho câu hỏi trào lưu này qua đi rồi mới xuất hiện.

Đúng là vô vị. Tại sao người gặp mặt nhau thì phải nói những câu vô vị thế này chứ? Không nói mấy câu khách sáo thì không được à? Chỉ có những câu này để nói sao? Nói những câu vô ý nghĩa này chẳng lẽ bản thân không cảm thấy nhạt nhẽo lắm? Trong lúc dọn dẹp bàn làm việc cậu không nén được suy nghĩ như thế.

Ánh Lý rất là dễ suy nghĩ miên man và lung tung thế này đây.

~***~

“Góc khuất”, vẫn là nơi mà Ánh Lý rất thích lui tới.

Mỗi lần tâm trạng buồn bực ức chế cậu đều đến đây, sau đó tinh thần sáng khoái nhẹ nhõm bước ra. Đó cũng chính là nguyên nhân tại sao cậu lại thích “Góc khuất” đến như thế.

Cậu biết Dung Thâm là người đồng tính, nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến cảm nhận của cậu về con người Dung Thâm cũng như tâm trạng của bản thân mình.

Cậu nhận định rằng mỗi người đều có cá tính và sở thích không giống nhau, nên việc tôn trọng và bao dung mới là điều quan trọng.

Đã quen với việc chọn thời gian quán vắng khách mà đến, như thế thì cậu mới có thể ngồi bên quầy cùng Dung Thâm trò chuyện câu được câu mất.

Ánh Lý rất thích cảm giác thế này. Lúc trò chuyện không nhất thiết người hỏi phải có kẻ đáp gì cả, muốn nói cứ nói, không muốn nói thì im lặng làm công việc của bản thân, uống trà của mình, cũng không có ai vì cuộc trò chuyện đột nhiên đứt ngang mà thấy quái lạ ... Rất thoải mái, cậu thích vậy.

— Hồng trà bá tước, cảm ơn! Ánh Lý nói.

— Lập tức có ngay.

Chỉ cần thấy dáng vẻ thư thả ung dung của Dung Thâm, thì tâm trạng bức bối trong cậu đã tan biến hơn phân nửa. Cậu nhận thấy Dung Thâm quả thật là một người có khí chất rất đặc biệt. Có lẽ, nếu nói là thích “Góc khuất”, thì chi bằng nói là thích một “Góc khuất” có sự hiện diện của Dung Thâm thì đúng hơn! Bỗng nhiên không hiểu tại sao, Ánh Lý cảm thấy bầu không khí từ chỗ bên cạnh truyền đến rất kì quái, một sự quái dị không biết nói sao.

Sẽ không được lịch sự lắm nếu cậu tò mò mà xoay hẳn người về phía đó để xem cho rõ, nên qua khoeo mắt Ánh Lý chỉ thấy được chỗ bên phải cậu là hai người đàn ông, còn khuôn mặt thì cậu nhìn không rõ cho lắm.

Rõ ràng là hai người đó chỉ im lặng uống cà phê của họ, nhưng cậu vẫn nhận thấy hai người họ không giống lắm với những khách khác. Bầu không khí này khiến Ánh Lý nảy sinh ảo giác là mình hình như đã vào lộn một quán kì lạ nào đó.

— Hai người có thể ở tạm chỗ này của tôi.

Dung Thâm vừa pha trà vừa hơi nghiêng đầu nói với hai vị khách ngồi kế bên Ánh Lý. Bởi vì kế bên chỉ có một vị khách là Ánh Lý, nên Dung Thâm rất yên tâm nói chuyện với họ, mà không sợ có người suy diễn ra những điều không cần thiết, gây phiền phức cho anh.

— Không phiền chứ?

— Không đâu, không cần nói mấy câu khách sáo, cứ ở lại là được rồi.

Ánh Lý tự hỏi không biết giữa hai người đó với Dung Thâm rốt cuộc là quan hệ gì nhỉ? Nhất định không phải là bình thường rồi, nếu không thì một người với tính cách ngoài nóng trong lạnh như Dung Thâm thì sẽ không dễ dàng gì mà cho người khác vào nhà mình đâu!

— Chia khóa đây. Trong thời gian chờ hồng trà ủ xong, Dung Thâm quay qua lấy chìa khóa đưa cho họ. Từ đây đi lên trên, lầu hai. Có một căn phòng trống, hai người ở tạm đó trước vậy. Tủ lạnh trong nhà bếp có thức ăn, muốn ăn gì thì có thể tự nấu. Dung Thâm chỉ tay vào cầu thang mà nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được nằm ở phía trong quầy bar để cho hai người đi lên trên. Từ đây chỉ cuối Ánh Lý vẫn không nhìn thấy được mặt của họ. Nhưng cũng không tò mò lắm, dù gì thì đó cũng là chuyện của người khác.

— Họ là bạn học trước kia của tôi. Dung Thâm quay qua nói với Ánh Lý.

— Hả? Ánh Lý không ngờ rằng Dung Thâm lại giải thích cho cậu nghe. Uhm ... rất tốt đó chứ! Bạn học trước kia đến giờ vẫn còn liên lạc với nhau là rất hiếm đấy.

— Hồng trà bá tước của cậu đây. Không có tặng kèm đĩa lê, vì mùi vị của hai thứ không hợp nhau lắm.

— Cảm ơn!

— Hai người họ là gay. Dung Thâm bỗng nhiên thốt ra lời này, nhưng lời nói vừa buột khỏi miệng thì anh thấy rất hối hận.

Dung Thâm không nên nói với Ánh Lý chuyện này, vì đây là chuyện riêng tư của bạn bè anh. Tuy rằng nếu biết Ánh Lý là bạn của Dung Thâm có thể họ sẽ không ngại việc để cậu biết khuynh hướng giới tính của

họ, vả lại cậu cũng không phải người tùy tiện bàn về chuyện riêng của người khác, kín miệng nữa khác. Và việc này cũng không ảnh hưởng gì đến hai người đó ... Nhưng, Dung Thâm anh đã sai rồi, không nên trong lúc bạn bè không biết gì mà tùy tiện nói ra chuyện riêng của họ.

Cảm thấy rất hối hận, không hiểu tại sao vừa nãy lại không suy nghĩ mà đã thốt ra khỏi miệng những lời đó...

Ánh Lý nghe Dung Thâm nói, ngẩng đầu lên, nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, sau đó chỉ gật gật đầu mà không nói gì cả.

Bạn bè của Dung Thâm là người thế nào đều không liên quan gì đến cậu, những người đó yêu đàn ông hay phụ nữ, chỉ cần họ thấy vui là được rồi.

Nhìn Ánh Lý không có phản ứng gì, Dung Thâm không nén được bèn hỏi:

— Không có cảm giác gì à?

Dung Thâm bỗng nhiên hiểu ra, thật ra vừa nãy bản thân rất muốn thấy sự kinh ngạc xuất hiện trên khuôn mặt Ánh Lý, nên mới nói cho cậu biết về bạn bè anh. Muốn thấy sự kinh ngạc của cậu, muốn thấy cậu ... có phản ứng gì đó giống với những người bình thường thường hay có.

— Cảm giác? Không có, lúc vừa bước vào chỉ là cảm thấy bầu không khí bên phải có chút quái lạ, chỉ vậy mà thôi. Ánh Lý nhìn Dung Thâm một cách khó hiểu, chỉ về bên phải, nơi mà hai người kia vừa ngồi.

— Vậy à? Có những lúc, thấy cậu thì tôi rất giận.

Giọng nói tuy không lớn nhưng Ánh Lý vẫn nghe được, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Dung Thâm với vẻ mặt nghi hoặc, khó hiểu.

— Ý muốn nói là nếu trên đời này có nhiều người như cậu thì hay biết mấy ... có chút ấu trĩ khi giận lây cậu, xin lỗi.

— Tôi không hiểu ... Ánh Lý không thể lý giải được rốt cuộc Dung Thâm đang muốn nói gì.

— Tôi muốn nói là nếu trên đời này có thêm nhiều người như cậu, thì sự kì thị và xa lánh mà chúng tôi nhận được sẽ ít đi .

Ngước nhìn Dung Thâm, Ánh Lý nhất thời không nói nên lời.

Dung Thâm trước đây cũng đã từng bị xa lánh qua? Nhất định là khó chịu lắm? Nhưng đối với anh, lời an ủi của cậu chắc chỉ là những câu sáo rỗng, nông cạn, hơn nữa cậu cũng chưa đi qua con đường đó nên cũng không thể hiểu được, cho nên tốt nhất là im lặng vậy...

— Bánh quy, tặng kèm. Xin mời dùng... Dung Thâm đặt lên bàn một đĩa bánh quy, mang ý xin lỗi của anh với cậu.

— Cảm ơn! Dung Thâm đã tặng thì Ánh Lý cũng không có lý do gì để từ chối. Chỉ là cậu rất muốn nói cho Dung Thâm biết cậu thật chất không để bụng những lời vừa nãy.

Hai người im lặng một lúc, Ánh Lý nghĩ đi nghĩ lại, rồi nói:

— Không phải là tôi tốt bụng hay những người khác quá ngu ngốc, chỉ là vì tôi đã thấy và gặp qua nhiều người như thế rồi! Chuyên ngành học của tôi là tâm lý nên cũng thường tiếp xúc với một số người đến điều trị và tư vấn về tâm lý, cho nên tôi thường nhìn sự việc theo góc độ không giống với những người khác cho lắm. Tôi nghĩ ... nếu những người khác cũng tiếp xúc những kiến thức và con người về phương diện này, có lẽ họ sẽ không... không... uhm, nói chung là vậy.

Không biết nên dùng từ ngữ nào diễn tả tiếp, Ánh Lý chỉ cười ngây ngô và dùng “nói chung là vậy” để thay cho lời kết.

Dung Thâm nghe xong chỉ khẽ nhếch khóe môi, không nói.

— Có khi nào anh nghĩ, một ngày nào đó họ trưởng thành, sẽ thấy bản thân họ rất ấu trĩ và hối hận không? Ánh Lý bỗng chốc nghĩ đến điều gì đó, bèn an ủi Dung Thâm như thế.

— Đó là việc của họ, đối với tôi nó không có ý nghĩa gì cả. Dung Thâm khẽ nhếch mày nói.

Quả là phong cách của Dung Thâm, việc của người khác đều vô can với anh. Nhưng đã thế thì tại sao anh lại còn để tâm đến lời nói và sự xa lánh của người khác? Hay là, sau khi đau nhiều lần anh mới hiểu ra!?

— Không cần biết họ nói gì, sau này họ như thế nào; điều quan trọng là bản thân học được gì từ điều đó. Dung Thâm nở nụ cười lạnh nói. Câu này là Bội Liêm đã nói với tôi.

Ánh Lý đã biết Bội Liêm chính là bạn trai trước kia của Dung Thâm. Vào cái ngày mà Dung Thâm vô ý nói cho cậu biết khuynh hướng giới tính của mình, hai người cũng đã có trao đổi thêm, sự hiểu biết lẫn nhau cũng vì đó mà sâu đậm hơn một chút. Vì vậy sau đó Dung Thâm cũng đã kể cho cậu nghe chút ít chuyện về Bội Liêm, và cách viết tên của Bội Liêm nữa.

Dung Thâm có trực giác Ánh Lý là một người bạn rất khó có được, nên anh muốn nói cho cậu biết những việc này...

Ánh Lý nhẹ gật đầu phụ họa lời nói của anh:

— Đúng vậy! Chính là vậy không sai. Có người cả đời cũng không hiểu ra điều đó, anh đã hiểu, cho nên rất tốt đó chứ!

— Nhưng vẫn rất muốn thấy cảnh những người đó chịu sự báo ứng. Dung Thâm nói với vẻ mặt vô cảm.

Ánh Lý chỉ còn biết mỉm cười an ủi:

— Không sao đâu, dù gì thì sức đánh đi cũng sẽ bị dội lại đánh chính họ thôi.

Dung Thâm chỉ khẽ nhếch khóe môi nói tiếng cảm ơn, rồi lại quay đi làm việc của mình.

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa. Ánh Lý yên lặng ngồi uống trà của mình, Dung Thâm thì cầm giẻ lau dọn những chiếc bàn trống.

Không khí trong quán thật tĩnh lặng, yên tĩnh đến nỗi hình như không khí cũng ngừng cả chuyển động.

Không phải không có đề tài để nói, cũng không phải không muốn trò chuyện với người kia, chỉ là thấy dù cho không nói chuyện, cảm giác vẫn rất hay, cho nên chuyện trò là không cần thiết lắm.

Ánh Lý rất thích phương thức giao tiếp như thế này, cậu cảm thấy Dung Thâm là người bạn rất khó gặp được.

Từ sau khi Mai Quân đến trò chuyện rất lâu với cậu trong kì nghỉ hè, thì cô bé thường đến tìm cậu, có khi còn gọi điện thoại chuyện phiếm với cậu nữa.

Sau khi tụ trường, Mai Quân không còn tìm đến cô giáo Mỹ Lâm mà trước đây cô bé thường lui tới, mà chuyển sang tìm đến tâm sự với Ánh Lý.

Mỹ Lâm cũng không để bụng gì, học sinh thì cũng là học sinh, cần gì phải phân biệt của người này người kia! Cô cho Ánh Lý biết một số chuyện mà trước kia Mai Quân từng tâm sự và nhắc cậu lưu ý một vài điều, sau đó vỗ vỗ vai cậu nói đùa bé này giao cho cậu đấy.

Ánh Lý đã phải tốn không ít tâm trí và sức lực, mới có thể khiến Mai Quân giảm bớt sự ức chế và áp lực trong lòng, dần dần đã có chút hoạt bát vui vẻ hơn.

Cậu khuyên Mai Quân hãy suy nghĩ, tìm hiểu suy nghĩ và tính cách của mẹ cô bé, như thế thì cô bé sẽ hiểu ra và bao dung hơn cho những hành động mà người ngoài cho rằng điên khùng và bất bình thường của bà.

— Thực ra đó chỉ là vì không thể chịu đựng nổi mà mất đi sự khống chế bản thân, hoặc chỉ là muốn được người khác quan tâm hơn mà có những hành động hơi khoa trương mà thôi.

— Em phải làm sao để mẹ trở lại bình thường? Mai Quân hỏi.

Nhìn cô bé, Ánh Lý miễn cưỡng kìm nén lại ý muốn hỏi “như thế nào mới được xem là bình thường?”

Cậu biết cái gọi là “bình thường” mà Mai Quân nói là như thế nào, cậu cũng biết thứ mà mọi người gọi là “bình thường” là ra sao, chỉ là cậu không thể chấp nhận điều đó mà thôi ... Chỉ là do cậu, Ánh Lý biết rõ chứ, nhưng vấn đề là cậu không tài nào chấp nhận được, thế thôi.

Người bạn học hồi cao trung, đã để lại ảnh hưởng rất lớn đối với cậu.

— Hãy trò chuyện với mẹ nhiều hơn, nói về những đề tài nhẹ nhàng thôi. Đùa cho mẹ cười, nếu được thì cùng mẹ dạo phố, cho mẹ biết rằng, em có thể hiểu được những gánh nặng và lo âu trong lòng mẹ, hãy khiến mẹ hiểu rõ rằng, em rất yêu mẹ.

Mai Quân chỉ lặng lẽ gật đầu, nhưng Ánh Lý biết là cô bé đã ghi nhớ rồi.

Một thời gian sau đó, Mai Quân bên lên nói với cậu rằng cô bé và mẹ đã gần gũi hơn trước kia nhiều, mẹ cũng giống như những người mẹ khác, đã dịu dàng và tỉnh táo hơn trước hẳn. Tuy cô bé nói với giọng điệu thoáng qua nhưng cậu vẫn cảm nhận được là cô bé đang rất vui.

Ánh Lý cũng vui mừng thay cho cô bé, nhưng cậu hoàn toàn không biết giông bão đang tiến đến gần cậu.

~*~

Vài ngày sau, mẹ của Mai Quân bỗng nhiên tìm đến trường, vu cáo Ánh Lý quấy rối con gái của bà, làm náo động cả toàn trường.

Dáng vẻ lúng ta lúng túng lấp bắp trước mẹ của Mai Quân, càng làm cho Ánh Lý có trăm miệng cũng khó mà biện bạch.

Sau đó hiệu trưởng phải ra mặt nói chuyện với Mai Quân và mẹ cô bé, Mai Quân đã nói rất rõ với ông Ánh Lý hoàn toàn không có bất cứ hành động bất chính nào với cô bé, mẹ cô bé nghe xong đã rất kích động.

Hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm đều nhận định rằng dù Ánh Lý có trong sạch hay không thì cũng phải tách Mai Quân ra khỏi cậu, vì dù cho sự việc thật hư ra sao thì cũng vẫn sẽ có lời ra tiếng vào của những người không rõ sự tình. Thế là cô giáo mới chuyển đến trong học kì này đã xung phong tự nguyện tiếp nhận việc hướng dẫn và tư vấn cho Mai Quân, từ đó cô bé cũng không đến tìm Ánh Lý nữa.

Trong hai ngày này, bất luận cậu đi đến đâu đều bị những ánh mắt quái dị chăm chú dõi theo, khiến cậu rất không thoải mái dễ chịu gì. Thật không biết bản thân đã đụng chạm gì đến ai rồi.

Bỗng dưng rất muốn xin Dung Thâm chia cho cậu một chút “công lực” của anh, để cậu chỉ cần một ánh mắt thôi là có thể khiến cho những người đó bị đông lạnh đến bắc cực luôn. Cậu hiện giờ rất nhớ Dung Thâm, người nam nhân mà với khí chất ung dung tự tại đặc trưng của anh có thể khiến cho tâm trạng ức chế buồn bực của người khác bình tâm trở lại.

Những học sinh thường tìm đến trò chuyện với cậu cũng đến an ủi, nói là trong lớp có một bạn là bạn học của Mai Quân hồi tiểu học, biết mẹ của Mai Quân là người bệnh tâm thần đã kêu gọi mọi người không nên tin vào những lời của bà mẹ ấy.

Nghe đến đây cậu cảm thấy rất khó chịu.

“Lời nói của bệnh nhân tâm thần đều không đáng tin”... Tại sao lại như thế? Họ cũng là người mà? Ánh Lý lại nhớ đến người bạn học hồi cao trung, vẻ mặt oan ức và phẫn nộ, hiện rõ trong tâm trí cậu, khiến cậu thấy rất khó chịu. Sự việc không vui vẻ đó đã quá khắc sâu trong cậu, không thể quên được.

Không biết lời đồn giờ đây đã thành như thế nào rồi? ... Cậu không nén được cười lạnh trong lòng.

Ba người thì thành hổ. Đây là cái thế giới mà chỉ cần có người nói, thì ắt sẽ có kẻ ngu ngốc đi tin vào.

— Trông cậu có vẻ không tốt lắm. Dung Thâm nói với người đang ngây ra là Ánh Lý.

Cậu đã ngồi ngây ra bên quầy bar nhìn chăm chăm vào trà của Dung Thâm rất lâu rồi, lâu đến nỗi Dung Thâm còn nhầm tưởng rằng cậu đang mở mắt mà ngủ.

Lại ngây ra một hồi lâu, Ánh Lý mới chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Dung Thâm...

— Hả? Vừa nãy có ai nói chuyện với tôi à?

— Có, là tôi đây. Dung Thâm khẽ nhếch mày nói. Tôi vừa nói là, cậu trông có vẻ không được tốt lắm.

Ánh Lý nhìn Dung Thâm, lại ngậy người ra một lúc, sau đó mới chậm chậm gật đầu.

— Uhm, không tốt lắm ...

— Nay, cậu đừng có mở mắt ra mà ngủ như thế chứ.

Dung Thâm giúp Ánh Lý đổ bỏ ly trà đã nguội lạnh từ đời thở nào, và châm thêm một ly trà nóng khác cho cậu.

— Cảm ơn. Cậu chậm chậm gật đầu cảm ơn, nhìn có vẻ như là một con rô bốt đã lâu không được châm dầu, khiến Dung Thâm không nén được khẽ cười.

— Có muốn ăn không? Dung Thâm lấy ra một trái lê đưa cho cậu.

— Uhm, cảm ơn! Ánh Lý nhìn quả lê màu vàng nhạt bắt mắt, từ từ thở một hơi dài ra, có vẻ đã vui hơn được một chút rồi.

— Không cần khách sáo.

— Hôm nay không được tốt lắm à? Trong khi gọt lê Dung Thâm bắt đầu trò chuyện với cậu.

Ánh Lý nhìn động tác thong thả nhưng dứt khoát của Dung Thâm, nhìn mãi nhìn mãi đến nỗi ngậy cả ra, đến lúc Dung Thâm đặt những miếng lê đã được cắt gọt đẹp mắt lên đĩa thì cậu như chợt tỉnh ngủ chớp chớp mắt.

— Đúng vậy, rất là không tốt. Cậu dụi dụi mắt và lại thở ra một hơi dài. Tôi ấy à, hôm qua tự dưng có một phụ huynh đến thưa tôi quấy rối con gái của bà ấy, giờ tôi thành danh nhân luôn rồi, đi đến đâu cũng bị toàn trường chỉ chỉ trỏ trỏ ...

Dung Thâm đẩy đĩa lê đến trước mặt Ánh Lý, xem như là một chút an ủi của anh.

— Cảm ơn.

— Sau đó?

— Sau đó ... sau đó tôi thấy tình cảnh thê thảm nhất có lẽ vẫn chưa đến ... Ánh Lý ghim vào một miếng lê, cười khổ.

Dung Thâm không nói gì, chỉ ngồi xuống bên trong quây, phía trước Ánh Lý, rót ly nước uống một ngụm, rồi đặt ly xuống ngay bên cạnh ly trà của cậu, và tiếp tục ngồi đó.

Ánh Lý biết đó là sự quan tâm không lời của Dung Thâm ... biểu hiện là anh sẵn sàng ngồi nghe cậu than vãn. Tuy không thể nói những câu an ủi cậu, nhưng ít ra Dung Thâm có thể ngồi đấy, lắng nghe cậu than oán, bộc bạch tâm sự.

— Không biết lời đồn đã biến thành gì rồi? Ánh Lý nhếch nhếch khóe môi, nở nụ cười không thể gọi là cười. Đây là thế giới mà chỉ cần có người nói bậy ắt sẽ có kẻ ngốc đi tin là thật.

Dung Thâm khẽ cười, rất là đồng ý với lời nói của Ánh Lý.

— Không biết là bà ấy rốt cuộc đang lo lắng về điều gì nữa? ... Ánh Lý chìm vào suy nghĩ, khẽ nói.

Mẹ của Mai Quân chắc chắn là bị đả kích bởi điều gì đấy, nên mới bồn chồn kích động như thế, đến trường để nói những điều không thật này đây.

Vậy rốt cuộc là bà ấy đang lo lắng điều gì? Chẳng lẽ chỉ vì lúc Mai Quân và bà ấy trò chuyện, có nhiều lần nhắc đến cậu, bèn hoang tưởng rằng cậu đối với cô bé...? Hay là vì sự tổn thương mà người chồng đã gây ra cho bà quá lớn, khiến bà ấy rất căm ghét đàn ông. Nghe Mai Quân nhắc đến cậu, nên rất không vui? Hay là bà ấy không thể chấp nhận việc con gái mình tìm đến thầy giáo tư vấn để tâm sự những ước chế trong lòng? Hoặc nhẽ lúc bà ấy hỏi “Thầy Đặng” là ai, thái độ trả lời lúng ta lúng túng của Mai Quân đã khiến bà nghi ngờ?

— Rốt cuộc là vì gì đây? Ánh Lý đã hoàn toàn quên là Dung Thâm đang ngồi trước mặt mình, cứ lảm bảm một mình như thế.

— Nay, cậu có ăn cơm không?

Dung Thâm hơ hơ tay, cắt ngang việc Ánh Lý tự lảm bảm một mình mà hoàn toàn quên đi sự tồn tại của anh.

— Hả? Ánh Lý hoàn hồn lại nhìn anh, nét mặt ngây ra.

— Tôi nói, đã 8 giờ rồi, cậu đã ngồi đây từ 5 giờ mấy, có muốn ăn cơm không? Dung Thâm dùng ngữ điệu bình thản nhắc lại một lần nữa.

— Uhm ... đã 8 giờ rồi à? Ánh Lý ngược nhìn đồng hồ treo tường, cười ngây ngô một cái. Nghe anh nói vậy, tôi cũng có chút đói ...

Dung Thâm đứng dậy, nói:

— Có muốn ăn cơm cà ri không?

— Cơm cà ri? Chủ quán, anh từ lúc nào bắt đầu bán thức ăn nhẹ vậy? Ánh Lý nghi hoặc lật giở menu trên tay mình.

— Không phải bán, mời cơm bạn bè thôi. Dung Thâm mỉm cười nhẹ. Có muốn không?

— Có chứ, cảm ơn! Dung Thâm mời cơm cậu đấy nhé! Anh nói là mời cơm “bạn bè” đó! Vui quá đi!

— Lập tức có ngay, tôi lên trên lấy.

Dung Thâm dùng tay chỉ chỉ phía trên, rồi bước lên cầu thang khuất sau quầy bar. Dù sao con đường lớn gần quán cũng đang tu sửa nên cũng không có khách, hiện giờ thì chỉ có một người khách là Ánh Lý mà thôi, Dung Thâm cũng không lo lắng gì nhiều khi bỏ quán để lên tầng trên.

Dung Thâm không thích những người muốn lôi kéo quan hệ gì đó với anh, không thân lại làm ra vẻ thân lắm, cũng không thích những người mà anh “chấp nhận rồi” lại đi nói lời khách sáo với anh. Dung Thâm đã đề nghị, đồng nghĩa anh có thể cho đi được, thì không lý nào Ánh Lý lại từ chối, nên cậu rất vui mừng nói lời cảm ơn.

Không biết hai người mà lần trước Ánh Lý cảm thấy bầu không khí của họ có chút quái dị, có còn ở tầng trên không? ... Nhìn cái cầu thang mà phải nhìn kỹ lắm mới thấy được, Ánh Lý nằm dài trên quầy lại bắt đầu thả hồn suy nghĩ.

Có phải họ đã không còn nơi để đi nên mới đến tìm Dung Thâm, và Dung Thâm cũng vì vậy nên mới cho họ mượn tạm chỗ ở? Hay là do họ có cùng cảnh ngộ, cùng nỗi đắng cay, nên mỗi khi có việc lại tìm đến Dung Thâm tâm sự? Nếu vậy, thì mỗi lần Dung Thâm đau khổ cũng sẽ tìm đến sự an ủi của họ? Chủ quán à ... anh cũng có thể đến tìm tôi mà... Nghĩ đến đó, Ánh Lý không nén được gật gật đầu, cảm cũng vì vậy mà khe khẽ gõ lên quầy.

— Đến đây, dừng gõ nữa. Dung Thâm tay cầm khay thức ăn đi xuống.

Ánh Lý ngượng ngùng cười trừ.

Trên khay là hai tô lớn chứa đầy cà ri, Ánh Lý nghĩ trong đó có lẽ là có cơm trắng.

— Tôi nghĩ rằng cơm thì phải dùng tô chứa thì ăn mới ngon. Dung Thâm mỉm cười đặt một tô lớn xuống trước mặt Ánh Lý.

— Nếu thấy cơm chứa trong đĩa lớn để ăn thì tôi cũng đau đầu lắm. Ánh Lý cầm lấy muỗng, rất vui, là cà ri đó nha! Cơm cà ri vừa thơm vừa ngon lại cả một tô lớn đó! Vừa nhìn thôi thì đã khiến tâm trạng cậu vui vẻ lại hơn phân nửa rồi.

Lúc ăn không ai nói chuyện gì cả, hai người ngồi cách nhau quầy bar, yên lặng cùng nhau ăn hết tô cơm.

Sau đó cả hai trò chuyện thêm chút, đã đến lúc Ánh Lý phải về, cậu lại cảm ơn Dung Thâm lần nữa; tâm trạng thoải mái khi ở đây, đủ để quét đi những buồn phiền trong lòng cậu suốt ngày hôm nay trong trường.

— Đừng khách sáo, lần sau có thể tôi sẽ làm món hấp hoặc nướng cho cậu ăn nữa. Dung Thâm mỉm cười nhẹ tiễn Ánh Lý ra về.

~~*~~

Tâm trạng vui vẻ mà Ánh Lý có được từ chỗ Dung Thâm đã vì Mai Quân mà tan biến không vết tích.

Thật ra cậu không lo lắng lắm cho bản thân mình. Cậu đã trưởng thành rồi, có đủ bản lĩnh và trầm tĩnh để đối diện với mọi sự việc. Cậu biết rõ khi gặp phải áp lực thì cần phải làm gì để giải tỏa, và thẳng thắn đối mặt với người sự vật đã gây nên áp lực cho cậu.

Nhưng còn Mai Quân thì sao? Và cả mẹ của cô bé nữa? Ánh Lý thật sự rất lo lắng cho họ.

Hôm nay Mai Quân đến phòng tư vấn tìm gặp cậu, đây là ngày thứ ba kể từ khi mẹ cô bé đến thưa với hiệu trưởng gây náo loạn cả toàn trường, Ánh Lý mới được gặp lại cô bé.

Thời gian là lúc nghỉ trưa, cô giáo Phương Dung đã đưa cô bé đến.

Mai Quân xin lỗi và mong cậu có thể tha thứ cho việc mẹ cô bé đã mang lại phiền phức cho cậu.

Ánh Lý trả lời rằng cậu không để tâm chuyện đó, nên cô bé cũng đừng nghĩ nhiều quá và hỏi cô bé dạo này ra sao rồi. Mai Quân nói là cô sẽ chuyển trường.

Cũng không cách nào khác, Mai Quân không thể chịu đựng ánh nhìn của người khác hướng về mình, cô bé vốn là người rất nhạy cảm, đối với những sự chỉ trích xì xào bàn tán của người khác, cô bé chịu không nổi.

Dù cô bé có đứng ra công khai thanh minh rằng “Thầy Đặng không làm gì tôi cả, tất cả chỉ là hiểu lầm của mẹ tôi mà thôi.” Tuy sự việc có thể vì vậy mà hạ màn kết thúc, nhưng cô bé sẽ không chịu đựng được ánh nhìn của người khác, bàn tán về mẹ cô bé, hoặc là lấy chuyện đó ra làm câu chuyện mua vui hay trò đùa trêu chọc ... Bất luận là như thế nào, cô bé vẫn sẽ không chịu nổi.

Vì vậy mà Mai Quân quyết định chuyển trường.

Cô bé cười có chút ngập ngừng, nói Ánh Lý đừng lo lắng quá, bởi vì người phụ trách hiện giờ của cô bé là cô giáo Phương Dung đây rất tốt, cũng nói chuyện rất hợp với mẹ cô bé. Mai Quân hứa nhất định sẽ cố gắng sống cho thật tốt.

Ánh Lý thật ra cũng đã đoán ra được là sẽ chuyển trường để kết thúc sự việc, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng vẫn cảm thấy rất buồn rầu, có chút không muốn chấp nhận. Đầu óc cậu trống rỗng, sau đó cậu không nhớ được là cô bé rốt cuộc đã nói những gì với cậu.

Chỉ mang máng nhớ là Mai Quân đã rất buồn bã nói, có người mẹ như thế quả thật cô bé cảm thấy rất mệt ...

Mai Quân cứ vậy mà chuyển trường đi, sau đó hiệu trưởng đã thanh minh trước toàn trường về vụ náo loạn hôm đó, trả lại cho cậu sự trong sạch.

Một vụ náo loạn đột ngột, hình như cứ thế mà kết thúc rồi, xong chuyện rồi.

5. Chương 5

Buổi tối, Ánh Lý nằm dài trên quầy bar của Góc khuất mà phát ngây ra.

Dung Thâm cũng không làm phiền cậu, chỉ chốc chốc lại giúp cậu thay nước trà mới. Sắp 8 giờ rồi, anh nghĩ không biết có nên đánh thức Ánh Lý khỏi sự trầm tư và buộc cậu ăn chút gì đó không? Nhìn cái dáng vẻ không có chút khái niệm gì về thời gian của cậu, có lẽ ngày ba bữa cũng thất thường lắm đây?

Ánh Lý vẫn nằm dài trên quầy bar nghĩ về cuộc trò chuyện giữa cậu với Lương Phương Dung vào buổi chiều.

Mãi vẫn không có dịp trao đổi cận kề về chuyện của Mai Quân với cô ấy, chiều nay sau khi tan học, Phương Dung đã cùng cậu rời trường đến Góc khuất.

Cô cười khổ nói hết cách rồi, trong trường cứ luôn có học sinh đến tìm Ánh Lý trò chuyện, cô không có cách nào bắt chuyện được với cậu, còn đặt hẹn thì không được tiện lắm, nếu có đồng nghiệp hay học sinh nào không rõ sự tình nghe được, lại nhầm tưởng giữa cậu và cô có quan hệ thân mật nào đó. Trong một không gian kín kẽ như trường học, thì những tin đồn như thế là đáng sợ nhất; vì vậy mà cô chỉ còn cách một mạch đi theo chân cậu đến đây mà thôi.

Sau khi cùng Phương Dung trò chuyện khá lâu, Ánh Lý mới hiểu rõ một số việc ... Mẹ của Mai Quân kích động đến nỗi nghĩ rằng cậu quấy rối cô bé, là bởi vì Mai Quân thường nhắc đến cậu trước mặt mẹ, nhưng khi được hỏi đến "thầy Đặng" là ai thì cô bé lại lấp ba lấp bắp, khiến bà không sao an tâm được. Suy đoán lung tung, càng nghĩ càng lo lắng, cộng thêm những ký ức không tốt về đàn ông, rồi thêm vào chứng hoang tưởng thế là thành Ánh Lý quấy rối Mai Quân.

Mà mỗi lần được hỏi "thầy Đặng" là ai, Mai Quân lại lấp bắp không trả lời, là do không muốn mẹ biết cô bé tìm đến thầy giáo ở phòng tư vấn trong trường kể khổ, không muốn mẹ biết bản thân vì bà mà tinh thần cũng trở nên lo lắng bất ổn như bà vậy...

Sở dĩ Phương Dung từ đầu xưng phong làm người hướng dẫn cho Mai Quân, cũng vì cô và Mai Quân có hoàn cảnh rất giống nhau: mẹ của Phương Dung cũng mắc phải bệnh tâm thần, vậy nên cô hiểu rất rõ nỗi khổ của cô bé. Hơn nữa cô lại là phụ nữ, mẹ của Mai Quân sẽ không bài trừ cô, có thể cùng cô trò chuyện nhiều hơn. Hơn nữa, việc hoàn cảnh giống nhau, sẽ khiến cô bé cảm thấy thoải mái hơn phần nào.

— Mai Quân sẽ ổn thôi, tôi sẽ cố gắng giúp em ấy sống tốt hơn, dù cho em ấy đã chuyển trường, tôi vẫn sẽ duy trì liên lạc với em ấy. Phương Dung đã nói với Ánh Lý như thế.

— Vậy quá tốt rồi, rất cảm ơn cô... Ánh Lý miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại Phương Dung.

Sau khi cô rời đi, cậu hoàn toàn không ổn rồi.

Bỗng nhiên cảm thấy sự bất lực đang bao phủ lấy khắp người cậu...

Rõ ràng là cậu đã không còn chuyện gì rồi, rõ ràng ngoài cậu ra, Mai Quân đã tìm được một người hướng dẫn rất tốt rồi, tình hình có vẻ rất là khả quan, nhưng tại sao cậu lại cảm thấy rất bức bối, buồn bã? Có phải do cậu không thể thấy được một kết thúc viên mãn, trọn vẹn, nên tâm trạng có chút xấu đi?

Những hồi ức cứ mãi trào dâng trong cậu. Từ người bạn học thời phổ thông, những người mà cậu tiếp xúc khi thực tập, từ họ, cậu thấy được rất nhiều nỗi khổ sở, ức chế và sự dồn nén, cho đến chuyện của mẹ Mai Quân...

Rất là khó chịu, mỗi lần nghĩ đến họ, cậu đều cảm thấy một sự nuối tiếc, rất đau lòng... nhưng lại không thể khống chế bản thân thôi nghĩ về những người đó.

Có lúc, Ánh Lý cảm thấy bản thân mình như có bệnh. Không thể nén được cứ mãi nghĩ về những chuyện không vui đã qua, mà lối nghĩ cách nhìn nhận lại quá tối tăm bi quan...

— Chủ quán, bàn của anh cho tôi mượn nằm một chút ...

— Được.

Tâm trạng Ánh Lý không được tốt, thì cậu đều muốn nằm dài ra bàn. Dung Thâm biết sau khi trò chuyện với Phương Dung thì tâm trạng cậu đột nhiên xấu đi, cũng không nói lời gì an ủi, chỉ là sau khi Ánh Lý hỏi xong, anh đáp lời đồng ý mà thôi.

Từ sau khi Phương Dung rời khỏi, Ánh Lý cứ nằm dài cho đến giờ. Dung Thâm nhìn chiếc đồng hồ treo tường, quyết định kéo cậu trở về hiện thực để buộc cậu ăn cơm.

Thanh toán xong hoá đơn của hai vị khách, trong quán chỉ còn lại hai người là anh và cậu, Dung Thâm bước ra cửa lật tấm bảng "open" sang mặt "close", tắt đèn của bảng hiệu bên ngoài, rồi quay trở lại quầy bar.

— Quách Ánh Lý... Giờ tay ra vẫy vẫy trước mặt cậu.

Ánh Lý ngược mắt nhìn tay của Dung Thâm, rồi lại cúi đầu xuống, tựa cằm lên quầy bar.

— Tôi chịu hết nổi rồi... Cậu gây ra một lúc rồi đột nhiên thốt ra.

— Tôi không nói được những lời dùng để an ủi cậu. Dung Thâm khẽ thở dài, thật sự không biết nên nói gì đây.

— Chủ quán, có thể cho tôi mượn tay của anh nắm một chút không? Ánh Lý chậm chậm ngược mắt lên nhìn Dung Thâm. Từ nhỏ cậu đã có thói quen, khi tâm trạng không vui, sẽ muốn nắm dài ra bàn, hoặc ôm cái gì đó vào lòng, cảm thấy như thế có thể khiến bản thân bình tâm hơn một chút.

Dung Thâm đưa tay trái ra rất chi là dứt khoát, nói:

— Cầm lấy.

— Cảm ơn...

Ánh Lý khẽ nắm lấy ngón tay của Dung Thâm, rồi lại nắm ra bàn tiếp.

— Cậu có muốn ăn cơm không?

— Tôi không muốn ăn.

— Tại sao? Tâm trạng xấu đến vậy à?

Tay trái của Dung Thâm mặc cho cậu nắm lấy, muốn đưa tay phải còn lại lấy khăn lạnh giúp cậu lau lau mặt, nhưng anh khẽ cử động một chút, Ánh Lý càng siết chặt hơn bàn tay nắm lấy tay trái của Dung Thâm.

— Được rồi, tôi ngồi đây ... Dung Thâm chậm chậm ngồi xuống vỗ về cậu.

Sự trầm mặc không lời. Dung Thâm yên lặng để mặc cho Ánh Lý nắm lấy tay trái của mình mà nắm dài trên quầy, hai người cứ thế im lặng ngồi bên quầy bar suốt mấy phút.

— Rốt cuộc cậu đang lo lắng điều gì? Dung Thâm mở lời hỏi cậu, anh không muốn cứ tiếp tục ngồi đây không nói, cảm thấy như thế có chút ngu ngốc, và lại không ích gì cả.

Ánh Lý chậm chậm ngược mắt nhìn anh, tâm điểm có chút không chuẩn lắm.

— Tôi chỉ là nghĩ đến rất nhiều việc....

— Nếu như cậu cảm thấy không vui thì đừng nghĩ đến nữa.

— Nếu được như thế thì tôi đâu cần nắm dài ở đây làm gì nữa. Ánh Lý cười khổ nói.

Dung Thâm dùng tay phải khẽ vỗ vào cậu.

— Chủ quán, tay của anh lạnh quá.

— Thật không? Có thể do thân nhiệt cậu tương đối cao đấy.

— Uhm ... có lẽ vậy... Cậu khẽ chạm vào lòng bàn tay của Dung Thâm, rồi lại sờ tay của mình, chậm chậm gật đầu.

— Tôi ... hồi học phổ thông có người bạn ... Ánh Lý gây ra một chút, rồi lại mở miệng tự lẩm bẩm một mình.

— Không biết hoàn cảnh cậu ấy ra sao, nói chung là hành động của cậu ấy rất kì quái, có lúc oà khóc rồi cười to, thường hay lẩm bẩm một mình rất là vui mừng, tóm lại, cậu ấy không giống người bình thường lắm. Lúc đó ... những bạn học khác đều cười trêu cậu ấy ... tôi... Ánh Lý thu chặt tay lại, lần nữa nắm chặt hơn ngón tay của Dung Thâm.

— Tôi đã không ngăn cản họ. Có lúc, tôi cũng cảm thấy phản ứng khi bị trêu chọc của người bạn học đó rất... thú vị. Bây giờ đã trưởng thành, nhìn lại sao thấy bản thân lúc xưa thật đáng sợ quá... Dung Thâm chỉ im lặng nắm ngược lại bàn tay đang nắm chặt anh, xem như an ủi cậu. Sau này khi lên đại học theo học khoa tâm lý, tiếp xúc nhiều người, tôi bắt đầu nghĩ đến một số chuyện... Ánh Lý ngược đầu lên, tựa lên quầy bar nhìn thẳng Dung Thâm.

— Rốt cuộc như thế nào mới được gọi là bình thường?

Dung Thâm nhìn Ánh Lý, một thân hình cao gần 1,8m nằm dài ra trên quầy như thế này đây, lại khiến anh có ảo giác đó giống như chú cún con...

Chợt có ý nghĩ muốn lấy khúc xương thịt ra đưa cho Ánh Lý.

— Vậy cậu nhận định như thế nào gọi là bình thường? Dung Thâm hỏi.

— Tôi không biết... Ánh Lý lại ngậy ra một lúc, rồi lại tạt ngang nói. Tôi rất lo lắng cho mẹ của Mai Quân...

— Là người mà cô giáo ấy nhắc đến trong cuộc trò chuyện với cậu ban nãy?

— Uhm.

— Bà ấy là bệnh nhân tâm thần à?

Biểu cảm của Ánh Lý trong 1 giây trống rỗng, rồi cậu chau mày nói:

— ...Chủ quán, xin lỗi, nhưng tôi không thích cái danh từ này. Tôi cảm thấy bà ấy chỉ là... tạm thời cần một chút an ủi mà thôi.

— Cậu nghĩ như vậy đương nhiên là rất tốt, nhưng cậu không cảm thấy cậu như thế có chút phiền diện hay sao?

Vì lời nói này của Dung Thâm, Ánh Lý lập tức ngược đầu lên nhìn anh.

— Cậu lo lắng cho người khác, bao gồm cả ánh mắt của con gái bà ấy nhìn bà ấy đúng không?

— Uhm... đúng là như thế không sai.

— Cậu không giận sao? Bà ấy đã làm khó cậu như thế.

— Giận? Có chứ. Bà ấy khiến tôi bị rất nhiều người nhìn với ánh mắt kì quái đấy, và dù cho nhà trường có giúp tôi thanh minh đi nữa, nhưng nhất định sẽ có người hoài nghi về nhân phẩm của tôi, chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng tôi... Nhưng mà, người khác nhĩ về tôi ra sao, tôi không để tâm, tôi quan tâm việc mọi người nhìn bà ấy như thế nào thôi.

— Cậu cũng nghĩ rằng bà ấy nên tiếp thu trị liệu đúng không? Nhưng cậu lại không cho phép người khác nhận định rằng bà ấy có bệnh, lối suy nghĩ của cậu không phải kì quặc lắm sao? Dung Thâm không có ý chỉ trích Ánh Lý, chỉ đơn thuần là anh cảm thấy lập luận suy nghĩ của cậu có chút kì quái.

Ánh Lý đắm đắm nhìn Dung Thâm một hồi lâu, như đang suy nghĩ gì đó, rồi nói:

— Nếu như mỗi người có thể giống tôi nghĩ cho những người đó nhiều hơn một chút, thì tôi đã không kiên quyết nói bệnh tâm thần không phải là bệnh như thế này rồi. Tôi không phải đang khoa trương bản thân vĩ đại hay gì đâu... Sau đó cậu lại cúi đầu xuống tiếp tục tựa cằm lên quầy bar.

Dáng vẻ bây giờ của cậu trông như một chú cún con đang ủ rũ cụp tai xuống, Dung Thâm nhìn, thật sự rất muốn đưa cho cậu khúc xương thịt.

Anh có cảm giác, Ánh Lý như bị bóng tối của những kí ức lúc trước bao phủ lấy một cách sâu sắc.

Những bóng tối này vốn dĩ rất nhỏ, nhưng trải theo năm tháng trôi qua và người sự vật mà cậu đã gặp phải, tiếp xúc qua mà dần dần to lớn... lớn đến nỗi trở thành sự tồn tại mà cậu không thể xem như không có hay dựa vào sức bản thân mà diệt trừ nó được.

Rõ ràng Ánh Lý rất kiên cường, dựa vào sự quan sát của Dung Thâm đối với cậu trong mấy tháng nay; cậu rất tự tin vào năng lực của mình, không quan tâm mọi người nhìn mình như thế nào, dám đối mặt, thậm chí còn hiên ngang thách thức ánh mắt quái dị của người khác dành cho bản thân, cậu cũng rất biết cách điều chỉnh tâm trạng sa sút vì áp lực mà người khác gây ra, chỉ cần ăn một bữa cơm, uống một ly trà là cậu đã có thể vui vẻ trở lại rồi.

Nhưng mà, Dung Thâm không hiểu, khi đối mặt với bóng tối trong kí ức của mình, tại sao cậu lại yếu đuối một cách kì lạ như thế? Suy nghĩ quá nhiều về mỗi sự việc, càng nghĩ lại càng bế tắc, kết quả chỉ là khiến

bản thân càng ức chế hơn mà thôi... Dung Thâm nghĩ về Ánh Lý như thế đấy, nói rõ hơn một chút chính là cậu tự chuốc khổ vào thân.

Dung Thâm lặng lẽ thở dài, khẽ vỗ vào đầu cậu nói:

__ Tôi lấy chút đồ cho cậu ăn, được không nào?

__ Chủ quán, ở đây anh có rượu không? Ánh Lý nhìn anh, đột nhiên hỏi.

__ Quán của tôi là quán cà phê đấy, Ánh Lý. Không hiểu tại sao, có chút muốn đập cho cậu bất tỉnh ghê.

__ Tôi ức chế quá đi! Rất muốn uống rượu! Nếu như có thể say đến nỗi quên luôn tôi là ai thì càng tốt...

__ Tôi có thể điều chế cho cậu, một ly là đủ cho cậu say chết luôn.

__ Anh thật là tốt, chủ quán...

__ Không cần khách sáo, nhưng cậu phải ăn cơm trước đã.

__ Tôi không muốn ăn...

__ Cầm miệng, nếu muốn có rượu thì phải ăn cơm cho tôi.

__ Hu hu...vậy thì chỉ ăn một chút thôi được không?

__ Được, vậy một chút thôi.

Sao giống đồ trẻ con thế này.

Dung Thâm xoa xoa đầu Ánh Lý, buông bàn tay đang nắm lấy anh ra, quay người bước lên lầu chuẩn bị.

Ly rượu mà tối quá Dung Thâm điều chế, đúng là rất mạnh.

Nốc xông ly rượu không lâu Ánh Lý say đến ngủ như chết tại quán của Dung Thâm. Khó trách trước khi pha xong, Dung Thâm còn hỏi cậu có thật sự muốn hay không, nếu như thật sự muốn thì đi gọi điện thoại về nhà báo là tối nay không về.

Cũng may tối qua nghe lời mà gọi về báo không về nhà ngủ, hơn nữa hôm nay còn là thứ bảy...

Sau khi tỉnh dậy trong cơn di chứng của say rượu vào sáng sớm hôm nay, đó là 2 việc mà Ánh Lý cảm thấy may mắn.

Nếu như không gọi về báo, hôm nay chắc chắn sẽ bị mẹ mắng chết luôn... Tuy tối qua trong điện thoại cậu cũng đã bị mẹ than phiền trách móc một hồi lâu. Tội nghiệp cậu... một gã đàn ông 29 tuổi đầu, tối không về nhà ngủ còn phải gọi điện về báo mẹ.

Ánh Lý bây giờ, đang ở lầu 2 phía trên “Góc khuất”, trong phòng Dung Thâm.

Dung Thâm trải tấm nệm mỏng cho Ánh Lý ngủ trên sàn nhà, không cho cậu ngủ giường vì “Nếu như cậu nôn ra giường, thì tôi sẽ mệt lắm đấy”... Hình như tối qua Dung Thâm có nói câu này. Thật bạc bẽo, hu hu...

__ Cậu ổn không? Dung Thâm đưa khăn lạnh chạm vào mặt Ánh Lý, cậu khẽ giật mình một chút, nhìn Dung Thâm, rồi lại cúi đầu xuống mặc cho anh dùng khăn lạnh giúp cậu lau mặt.

Hai người đàn ông trong tình thế như vậy trông có kì quái không nhỉ? Đột nhiên cậu nghĩ vậy trong lúc bản thân không được tỉnh táo lắm đang ngồi trên sàn nhà cho Dung Thâm lau mặt, nhưng cậu lập tức lắc đầu cười thành tiếng. Có thể người khác sẽ ái ngại, nhưng với tính cách của Dung Thâm, mới không thêm quan tâm đến mấy thứ đó! Có khi anh còn cho những người nói thế này là kì quái một ánh mắt siêu lạnh, khiến người đó đóng thành băng luôn ấy chứ.

Dung Thâm là người có tính cách vậy đấy... nghĩ mãi nghĩ mãi rồi cậu gật gật đầu cười ra tiếng.

__ Tôi còn tưởng cậu sẽ than đau đầu, không ngờ cậu còn sức để mà cười. Giọng nói của Dung Thâm vang ra từ trên đầu xuống.

— Hả? Ánh Lý nhất thời không hiểu bèn ngược nhìn anh, sau đó lại cười cười với anh một cách rất ngây ngô.

— Đầu có còn đau không?

— Đau. Ly rượu tối quả đúng là mạnh thật... Ánh Lý xoa xoa hai bên thái dương.

— Có muốn nôn không?

— Có chút ... nhưng không nôn được. Sau khi được Dung Thâm lau mặt bằng khăn lạnh, cậu đã tỉnh táo hơn phần nào rồi.

— Uống chút nước đi. Dung Thâm đưa ly nước cho cậu.

Nói tiếng cảm ơn, rồi cậu cầm ly nước uống cạn, lau lau mặt, rồi lại tiếp tục ngồi ngây ra trên sàn.

— Rốt cuộc cậu tỉnh chưa vậy? Dung Thâm khẽ búng vào trán cậu.

— Uhm... có lẽ tỉnh rồi. Ánh Lý lại ngẩn ra một lúc, rồi chậm chậm đứng dậy.

Dung Thâm khẽ lắc đầu, chỉ tay về phía phòng tắm nói:

— Phòng tắm ở bên đó, cậu vào rửa mặt lần nữa đi.

— Ồ , uhm, được ...

Nhìn theo dáng vẻ liêu xiêu, có chút không vững của cậu khi vào phòng tắm, Dung Thâm khẽ thở dài và lắc đầu thêm lần nữa.

Lúc bước ra, trông Ánh Lý tươi tỉnh, sáng khoái hẳn, hoàn toàn không thấy được một vết tích gì của việc tối qua cậu say rượu nằm lăn quay ra quầy của Dung Thâm, vả lại còn nấp nhờ đến Dung Thâm kéo cậu lên tầng hai ngủ.

— Chủ quán, thật sự rất cảm ơn anh... Ánh Lý ngưỡng ngưỡng cười nói. Đã gây thêm phiền phức cho anh rồi...

Chợt Dung Thâm ngẩn ra nhìn cậu một hồi lâu, rồi ngoảnh đầu đi ra khỏi phòng, nói:

— Không sao, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho cậu.

Ánh Lý ngây ra, hình như ban nãy Dung Thâm giận cậu thì phải, hay do bản thân đa nghi? Mà tại sao anh ấy lại giận? Hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc Dung Thâm nghĩ gì, cậu bất an tự hỏi bản thân: có phải hôm qua sau khi say rượu cậu đã làm chuyện ngu xuẩn gì khiến Dung Thâm khó chịu? Chắc không đâu nhỉ! Không phải sau khi uống xong ly rượu đó cậu đã lăn ra ngủ say như chết sao? Dung Thâm đang giận cậu à? Hay là ảo giác? Ánh Lý cảm thấy rất bất an, thấp thỏm lo lắng.

..... Thật ra, vào khoảng khắc ban nãy Dung Thâm đã bị rung động bởi Ánh Lý.

Ánh Lý rửa mặt xong toàn thân sáng khoái bước ra từ phòng tắm, không hiểu sao bỗng nhiên Dung Thâm lại thấy rung động vì điều đó.

Bất chợt cảm thấy Ánh Lý rất dễ thương, rất muốn chạm vào mặt cậu; hình ảnh của Ánh Lý trong tim anh bỗng nhiên không còn là người bạn thân lúc trước, mà là người đàn ông rất đáng yêu, khiến bản thân anh rất muốn ôm vào lòng.

Với ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu trong khoảng khắc ban nãy, anh thấy sợ hãi, cũng thấy giận mình. Tại sao lại bỗng nhiên có cảm giác đó với một người bạn? Không thể được! Dung Thâm lắc đầu thật mạnh, như muốn đuổi cái ý niệm kì quái ấy ra khỏi đầu, bèn mượn cớ chuẩn bị bữa sáng, giả vờ không chuyện gì xảy ra, như là để trốn chạy khỏi cái gì đó.

Còn Ánh Lý, thì gãi gãi đầu đi theo anh ra khỏi phòng, ngờ ngác không hiểu đầu của tai nheo gì cả.

Ngồi trong phòng ăn, gặm món sandwich Dung Thâm làm, Ánh Lý khe khẽ đưa mắt quan sát xung quanh...

Rất ngăn nắp sạch sẽ, như là con người anh vậy.

Không biết Dung Thâm có giống như cậu, vút tất vớ bữa bãi không nhỉ? Tưởng tượng hình ảnh anh tụt tiện vút vớ ra xung quanh, “phụt hi” cậu không nén được cười thành tiếng, dẫn đến cái trừng mắt khó hiểu của anh dành cho cậu.

— Sandwich trông đâu có vẻ gì là buồn cười lắm nhỉ?

— Không phải... Ánh Lý lập tức lắc lắc đầu. Tôi chỉ là đang nghĩ... ha ha... Cậu không nén được cười tiếp.

— Hả?

— Tưởng tượng anh có khi nào vút vớ bữa bãi không... Ánh Lý có chút sợ anh sẽ dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua cậu.

— Không đâu, cậu có vút vớ bữa bãi không? Mặt của Dung Thâm bây giờ giống như là bị sandwich kẹp lại vậy.

— Có! Ha ha ha...

Nghe câu trả lời của cậu, anh chỉ còn biết nhắm mắt thở dài.

Đưa mắt liếc nhìn xung quanh, Ánh Lý nhớ đến hai người đàn ông từng gặp ở Góc khuất trước kia, không biết có còn ở đây không nhỉ?

— Đang tìm gì vậy?

— Ah, không có. Ánh Lý cười cười, thu lại ánh nhìn.

— Chỉ là đang nghĩ đến hai người bạn học lần trước anh nói đến không biết có còn trọ đây không?

— Họ chỉ là tạm ở trọ đây vài ngày mà thôi, đã chuyển đi rồi. Chủ nhà của họ sau khi biết hai người là đồng tính, thì không chịu cho họ thuê nữa, buộc hai người phải lập tức dời đi, còn nói nếu không đi ngay tức khắc sẽ báo công an... Dung Thâm lạnh lạnh nhếch môi cười.

— Ngu ngốc, điều khoản pháp luật nào của Đài Loan là không cho phép người đồng tính thuê nhà trọ hả? Dung Thâm đưa tay rót thêm ly sữa. Tuy giọng nói lạnh tanh, nhưng có lẽ trong lòng anh vẫn có chút kích động, bàn tay lấy ly sữa ban nãy chút nữa đã làm đổ hũ sữa bên cạnh.

Ánh Lý nhìn ly sữa trên tay anh, rồi lại nhìn anh, nhất thời không biết nên nói gì an ủi, chỉ có thể vỗ vỗ vai anh.

— Nhưng hiện giờ họ đã tìm được nhà rồi, nên đã chuyển đi. Nghe đâu chủ nhà mới cũng tốt lắm... bởi vì ông ấy hầu như ở nước ngoài. Anh cười với Ánh Lý. Cậu nghe nghe là được rồi, đừng để tâm. Dù gì đời người là phải gặp một số khó khăn mà.

Ánh Lý chỉ gật gật đầu mỉm cười có chút miễn cưỡng. Cậu thật sự không biết nên nói gì cả...

— Chủ quán, anh chừng nào chuẩn bị mở tiệm vậy? Bỗng nhiên cậu nghĩ đến vấn đề này, cậu đã ngủ lại đây một đêm, không biết có phải cậu đã gây thêm rắc rối khiến Dung Thâm không thể mở cửa đúng giờ?

— Hôm nay nghỉ rồi. Dung Thâm nói sau khi nuốt xuống miếng sandwich cuối cùng.

Trông thấy vẻ kinh ngạc của Ánh Lý, Dung Thâm khẽ cười nói

— Đó là ích lợi của việc tự mở quán đấy! Muốn nghỉ là nghỉ.

Ánh Lý nghe xong cũng cười theo anh một cách ngây ngô.

Kết quả là Ánh Lý đã trải qua cả ngày hôm đó trong nhà của anh, ngồi trước đồng sách được Dung Thâm chất thành cả bức tường dài, rất chi là cố gắng đọc hết 3 quyển trong bức tường sách đó, và cùng anh trò chuyện câu được câu mất.

Vô vị lắm không?

Không đâu.

Ánh Lý cảm thấy ngồi ở nơi đây cùng Dung Thâm trò chuyện, dù chỉ là câu được câu không và xem 3 quyển sách, vẫn tốt hơn rất nhiều việc ngồi tại nhà bị cha mẹ ca cẩm bắt đi tìm bạn gái ...

Con người Dung Thâm quả thật rất thú vị, chỉ ít là Ánh Lý cảm thấy anh thú vị.

Dung Thâm cực thích cơm cà ri. Bởi lẽ thường ngày phải lo việc trong quán nên thời gian ăn cơm của anh không được cố định, cũng không tiện nấu ăn hay chuẩn bị gì cả, nên anh thường nấu cả một nồi cà ri to, lúc muốn ăn chỉ cần hâm nóng lại là xong. Món cà ri này, anh có thể liên tục ăn trong suốt cả tháng trời cũng không ngán, khiến Ánh Lý cảm thấy rất là thần kì.

Trong phòng anh có cả một bức tường bằng sách rất dài, vừa bước lên tầng hai là đã trông thấy. Bức tường dài khoảng mười mấy mét, và từ nền nhà cho đến trần đều chất đầy sách, Ánh Lý nhìn đến ngẩn cả người ra.

Dung Thâm vào tiệm sách cứ thấy sách gì cũng đều mua về, hoàn toàn không lựa chọn gì cả. Sau đó đóng sách đó sẽ được chất ở phía bên phải của bức tường sách chờ anh từ từ tiêu hoá hết, sau khi xem xong, những sách nào mà anh cảm thấy có giá trị đọc lại nhiều lần nữa thì sẽ được đặt ở bên trái bức tường, còn không thì sách cứ thế mà được chất đến đống trần nhà hoặc được cột lại để đem bán lại cho tiệm sách cũ.

Ánh Lý hỏi anh sao lúc mua lại hoàn toàn không lựa chọn gì cả mà cứ thế mua về? Dung Thâm rất nghiêm túc trả lời rằng, một quyển sách khi mà chưa đọc hết thì không thể nào biết được là nó hay hay dở, vì vậy mà anh không lựa chọn, cứ mua về đọc khắc biết. Ngẩn ngơ nhìn vẻ mặt nghiêm túc trả lời của anh, Ánh Lý nghĩ nếu như bản thân cũng mua sách giống vậy, không bị mẹ mắng đến sống dở chết dở mới lạ... Thử tưởng tượng một chút: Dung Thâm ngoan ngoãn đứng đấy, trước mặt là một phụ nữ tức giận đến đỏ bừng mặt đang đại phun... nước bọt mắng anh cái tội lãng phí.

__Phụt, ha ha. Ánh Lý không nén được cười, lập tức nhận lấy cái trừng mắt của Dung Thâm.

Cậu kể lại cho anh nghe hình ảnh mình vừa tưởng tượng trong đầu, Dung Thâm cũng cười ngất, sau đó anh chỉ nhàn nhạt nói :

__ Mẹ tôi không mắng tôi đâu.

Cậu cảm thấy câu nói của anh có gì đó kì quái, nhưng lại không biết là kì quái điểm nào, khi cậu còn đang thắc mắc thì Dung Thâm nói là anh phải đi giặt quần áo hôm qua, dặn cậu nếu muốn ở lại thì cứ ngồi đó xem sách, nghe nhạc hoặc xem ti vi vậy.

Ánh Lý vui vẻ đồng ý, vừa quay qua nhìn sang bức tường sách, thì cậu quên đi sự quái lạ trong vẻ mặt của Dung Thâm khi nói lời ban nãy.

Đợi đến lúc cậu nhớ ra, thì cậu đã về đến nhà, đang ngoan ngoãn đứng giữa phòng khách bị mẹ mắng đến thúi cả đầu, mới nhớ đến lời nói của Dung Thâm.

~*~

__ Chủ quán, anh có nuôi chó không?

Vẫn là ở Góc khuất, khi mà khách khứa vắng vẻ, cậu với Dung Thâm đang trò chuyện với nhau.

__ Nuôi chó? Không có.

__ Thế còn mèo thì sao?

__ Không có, trong nhà tôi không có bất kì con vật cưng nào cả.

__ Ừm. Ánh Lý khẽ gật đầu có chút thất vọng.

Mơ ước của Ánh Lý là được nuôi một chú chó chăn cừu lông xù Anh quốc (Old english sheepdog), rồi đặt tên cho nó là Lucky. Tiếc là từ nhỏ nhà cậu không cho phép nuôi, nên việc nuôi chó đối với cậu mà nói, vẫn mãi chỉ dừng lại ở mức “ mơ ước” mà thôi. (__=!)

Nếu như Dung Thâm có nuôi chó thì tốt quá rồi, như thế thì cậu có thể kêu nó là Lucky rồi! Ánh Lý lại suy nghĩ đến chuyện không thể nữa. Cho là Dung Thâm có nuôi chó đi, cậu cũng không thể nào tùy tiện đổi tên chó của người khác được, đúng không?

— Hỏi chuyện này làm gì?

Dung Thâm nhìn về mặt có pha chút thất vọng của cậu, vừa tiếp tục xử lý bã trà, gói thành từng gói nhỏ, có thể cho vào tủ lạnh để khử mùi hoặc làm phân bón cho cây.

— Ước mơ từ nhỏ của tôi là nuôi một chú chó, rồi gọi nó là Lucky. Về mặt cậu tràn đầy niềm mơ ước, ánh mắt hướng về nơi xa xăm...

Nhìn về mặt của cậu, Dung Thâm có chút đơ người ra.

— Muốn nuôi một chú chó, không thể nào lại là “ước mơ từ nhỏ” chứ hả?

— Uhm ... Hoàn hồn lại, sau khi nghe xong lời của Dung Thâm, cậu rất chi là nghiêm túc suy nghĩ ...

— Hình như đúng vậy... Cậu ngượng ngùng cười.

— Nhưng tôi thật sự rất muốn nuôi 1 chú chó mà. Ánh Lý vẫn còn mơ tưởng đến chú chó Lucky kia.

— Muốn nuôi chó? Dung Thâm không sao hiểu nổi. Nuôi chó rất phiền phức, mỗi ngày phải cho nó ăn, dắt đi dạo, còn phải đưa đi tiêm phòng định kì, ghét nhất là phải thu dọn “sản phẩm” sau mỗi lần nó ị ...Anh nhận thấy rằng, người nuôi chó mới đúng thật là “nô tì isaura” của chó.

— Vì chó rất là đáng yêu mà! Thật rất muốn nuôi một con, nhưng tiếc là nhà không cho, chứ nếu không thì tôi nhất định nuôi 1 chú chó chần cừ lông xù Anh quốc... Lại bắt đầu nằm mơ giữa ban ngày rồi đây.

Nhìn nụ cười ngây ngô của Ánh Lý, Dung Thâm cảm thấy cậu còn dễ thương hơn nhiều so với chú chó đó, nhưng những lời như vậy đương nhiên là không thể nói ra rồi.

— Nói cũng phải... Ánh Lý thở dài gật gật đầu, lại nói. Nếu được tôi cũng muốn nuôi một chú mèo ba tư ấy, mèo thì không sợ nóng lắm.

Dung Thâm lại một lần nữa vì lời nói của Ánh Lý mà cứng đơ ra.

— Tôi nói cậu này... sao toàn muốn nuôi thú cưng có lông nhiều không vậy?

— Vì lông càng nhiều càng dễ thương mà!

Lại trông thấy nụ cười ngây ngô của cậu, Dung Thâm bỗng nhiên không thốt nên lời, đầu hàng.

— Chủ quán, anh nuôi một con đi! Không thì nuôi con có lông ngắn một chút, như là giống chó Sharpei chẳng hạn, tôi cảm thấy chó Sharpei cũng rất là dễ thương đấy!

Ánh Lý bắt đầu muốn thuyết phục anh nuôi chó hay mèo gì đó, như vậy thì mỗi lần đến quán là cậu lại có thể cùng chơi đùa với nó rồi, đúng là một ý hay mà!

Chó lông ngắn Sharpei và chó chần cừ lông xù... sao mà ở 2 thái cực thế này? Nhìn về mặt đầy “trông đợi” của Ánh Lý, Dung Thâm bắt đầu cảm thấy đau đầu.

— Sao lại thích chó như vậy? Anh hỏi Ánh Lý.

Cậu còn dễ thương đáng yêu hơn cả chó. Thật ra cậu mà Dung Thâm muốn nói là cậu này cơ.

Không hiểu vì sao. Anh cảm thấy Ánh Lý càng nhìn càng dễ thương, như một chú chó nhỏ vậy, lúc vui thì vẫy vẫy chiếc đuôi sủa gâu gâu, tâm trạng không tốt thì cụp tai ủ rũ nằm dài ra. Nhưng, anh thấy bản thân mình thật rất có vấn đề khi lại có những suy nghĩ như thế này. Một người đàn ông 29 tuổi lại có thể dùng từ đáng yêu để miêu tả sao?

— Thì là thích mà, rất muốn nuôi 1 con quá đi...

Nhìn về mặt đầy khát khao của cậu, trong lòng Dung Thâm bắt đầu có chút dao động.

— Nếu như được, thì trừ loại có lông dài ra, cậu muốn nuôi giống chó nào?

— Uhm... chó Sharpei, da nhẵn nhẵn rất chi là dễ thương! Cậu nhanh chóng trả lời.

— Vậy à... Dung Thâm gật gật đầu lẩm bẩm nói, vậy thì Sharpei!

Có một người bạn là thú y, nhờ người đó mua chú chó Sharpei nhỏ với số tiền vừa phải, rồi đem đi tiêm phòng dịch, sau khi mọi việc đã xong xuôi, Dung Thâm đăm đăm nhìn chú chó nhỏ sharpei mà trong nhất thời kích động đã mua về, bỗng nhiên không hiểu bản thân mình đang làm gì nữa...

Chỉ vì Ánh Lý muốn nuôi một chú chó mà anh mua nó về, bản thân anh bị mù đầu rồi? Lắc đầu khẽ thờ dài. Thôi vậy, dù sao cũng đã mua rồi, đành nuôi vậy, Ánh Lý mà trông thấy chú chó sharpei nhỏ này, có lẽ sẽ vui lắm?

Khi Ánh Lý đến Góc khuất, vừa nghe Dung Thâm nói mới mua về một chú chó sharpie 3 tháng tuổi, Ánh Lý rất là vui mừng.

— Wao! Nó tên là gì thế? Ánh Lý vui đến nỗi miệng cười muốn rộng đến cả mang tai. Mới nghe đến chó con thôi, mà tinh thần, tuổi tác như bỗng nhiên giảm hai mươi tuổi, trở thành một đứa trẻ vậy.

— Còn chưa đặt, cậu muốn sao?

— Gọi là Lucky được không?

Dung Thâm không nén được cười, thực sự anh cảm thấy cái tên này rất thường, không hiểu sao Ánh Lý lại cố chấp như thế nữa?

— Cậu rất thích cái tên Lucky này à?

— Đúng rồi, mới nghe là đã thấy rất đáng yêu rồi! Ánh Lý cười đến tít cả mắt.

— Thế thì gọi là Lucky vậy! Dung Thâm không ý kiến gì, chỉ cần không phải đại loại như thêm phúc phát tài gì gì đó, thì cái gì cũng được.

— Yeahh! Ánh Lý giơ hai tay lên hoan hô. Vậy thì khi nào tôi mới được thấy nó?

— Nếu cậu muốn xem, thì đợi lát nữa sau khi tôi đóng cửa cùng tôi lên tầng hai, tôi không thể đem nó xuống quán được.

— Uhm, vậy tôi sẽ đợi. Ánh Lý cười nói với anh.

Một chú sharpei đấy! Ánh Lý rất vui, nằm dài trên bàn ngoạn ngoạn đợi Dung Thâm đóng cửa tiệm rồi đi xem chó con, như là một đứa trẻ đang trông đợi kẹo vậy.

— Chủ quán, sao anh đột nhiên muốn nuôi chó vậy? Bỗng nhiên cậu nghĩ đến vấn đề này.

Dung Thâm nhìn cậu, trong thoáng chốc cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng vậy, tại sao hôm đó sau khi trò chuyện với Ánh Lý thì anh đột nhiên lại đi mua chó về nuôi? Bản thân cũng không hiểu tại sao, chỉ là ... rất muốn được thấy vẻ mặt vui mừng của Ánh Lý mà thôi.

Có thể trả lời như vậy được không? Đương nhiên là không.

Thế là anh mỉm cười, chỉ nói:

— Cậu thì sao? Sao lại muốn nuôi chó như thế?

— Uhm... bởi vì chó rất đáng yêu, tôi rất thích. Ánh Lý trả lời rất nghiêm túc.

— Thì là vậy đấy... Dung Thâm cười cười, nói.

Thì là vậy đấy, cậu thích là được.

Khe khẽ hiểu tâm ý của bản thân, muốn thấy dáng vẻ vui mừng của Ánh Lý, nhưng không dám nghĩ tiếp xem tại sao lại muốn thấy cậu ấy vui vẻ, không dám nghĩ tiếp tâm ý ẩn đằng sau đó của chính mình...

Dù sao Ánh Lý vui là được.

6. Chương 6

Cuộc sống thật ra cũng rất đơn giản, thì cũng chỉ xoay quanh nhà, trường học, còn có “Góc khuất” của Dung Thâm, những người mà cậu thường qua lại cũng đơn giản nốt, thì là người thân trong gia đình, học sinh trong trường, một số ít phụ huynh, đồng nghiệp, thỉnh thoảng cũng gặp gỡ những bạn học cũ... và cả Dung Thâm.

Đó là những gì mà cậu cố ý không chế để nó trở nên đơn giản như thế.

Tuy Ánh Lý thường cười nói, với ai cũng có thể trò chuyện được dăm ba câu, kĩ năng xử lý các mối quan hệ giữa người với người cũng rất tốt, nhưng cậu lại không có nhiều bạn bè thân thiết, đa số đều chỉ là gặt đầu chi giao mà thôi, gặp nhau cũng chỉ nói về những vấn đề vô thưởng vô phạt, không có sự dối trá lừa gạt, nhưng đồng thời cũng không có lời lẽ thật lòng.

Lời thật lòng, theo cậu quan niệm thì nó được đánh đổi bởi một mức độ tình cảm nhất định nào đó. Nhưng họ hoàn toàn không có lý do để cậu phải chuyên tâm vun vén tình cảm đến thế...

Nhờ vậy mà cậu đã thành công vào vai thầy giáo tư vấn của trường, Quách Ánh Lý trong mắt người khác, một Quách Ánh Lý ôn hoà, kiên cường, biết quan tâm người khác và cộng thêm một chút xiu khuyết điểm.

Tuy rằng trong mắt họ, cậu là người rất đáng tin cậy, nhưng thật ra ngay bản thân cậu cũng rất mơ hồ, hoang mang...

Tại sao cậu lại trở nên như thế này? Một tính cách kì quặc, tư tưởng kì quái? Tại sao cứ không giống với những người khác? Tại sao cậu lại hay suy nghĩ lung tung như vậy? Tại sao đời người cứ phải nhắm mắt nhắm mũi đi theo hướng của những người trước đó? Như thế thì sẽ được xem là bình thường ư? Tại sao tuổi tác càng lớn bạn bè lại càng ít đi, giả dối và sáo rỗng thì lại càng nhiều hơn? Rõ ràng là không còn chuyện để nói, tại sao lại cứ cố dây dưa nói thêm những lời xã giao khách sáo? Tại sao ...

Cậu có quá nhiều “tại sao”, nhưng trừ phi chính cậu nhìn thoáng hơn, còn không sẽ không có ai có thể giải đáp cho cậu điều gì cả, chính cậu cũng là người hiểu rõ điều đó nhất.

— Cậu lại đang nghĩ gì thế? Giọng của Dung Thâm vọng từ trên xuống, Ánh Lý ngược lên nhìn anh, rồi lại cúi xuống gục trên quầy bar.

— Tương lai cuộc đời tôi! Tôi buồn bực quá đi mất...

— Vậy à? Cậu lại bị bắt đi xem mắt nữa à? Khi nào?

— Ngày mai...

Không thẹn là Dung Thâm, quá hiểu rõ cậu đang bức bối vì điều gì.

Nhắm tính thời gian, thì hai người cũng đã quen biết nhau hơn một năm trời... Kể từ cái ngày sau khi cậu đi xem mắt về vô tình bước vào quán cà phê này vào năm ngoái.

Trông hơn một năm này, “Góc khuất” vẫn được mở ở khúc quanh của con đường lớn, cũng như tên gọi, quán nằm ở một góc khuất yên tĩnh và vẫn trầm lặng nhìn những người khách đến rồi đi.

Dung Thâm vẫn như thế, không thay đổi, đối với khách tuy ân cần nhưng vẫn lãnh đạm, ít nói.

Ánh Lý thì vẫn ở phòng tư vấn của trường tiếp thêm một chút sức mạnh cho những học sinh hoang mang tìm đến cậu cầu cứu, nhìn đủ mọi loại học sinh đến rồi đi, khi gặp chuyện buồn bực thì vẫn nhắm “Góc khuất” mà thẳng tiến.

Còn chú chó sharpei tên Lucky mà Dung Thâm mua về trước đó, giờ đây cũng đã lớn rồi, càng lớn da càng nhăn, tất cả đều nhờ công mỗi lần đến quán Ánh Lý đều giúp nó “kéo da” mà ra.

Dung Thâm có chút hối hận tại sao lại nói với cậu là, chó sharpei còn nhỏ thì phải thường xuyên giúp nó kéo da, có như thế thì diện tích da càng tăng, da càng nhăn, chó sẽ càng đáng yêu hơn...

Thật ra anh chỉ nói đùa thôi, nghĩ rằng Ánh Lý sẽ đáp lại một câu “Anh gạt người đấy à?”

Nào ngờ cậu hoàn toàn không chút hoài nghi mà răm rắp tin theo, mỗi lần đến đều rất chi là “nghiêm túc” nắn lấy đằng sau gáy của Lucky mà kéo... Không biết có phải nhờ sự cố gắng của Ánh Lý không, mà nếu giờ có kéo dân ra những nếp da nhăn của Lucky, có lẽ đã có thể may luôn một chiếc áo khoác cho Ánh Lý rồi.

Trong hơn một năm nay, ngoại trừ việc da của chú sharpei ngày càng nhăn ra, thì giữa hai người cũng đã có chút biến đổi. Quan hệ của cả hai đã không còn là chủ quán với khách mà đã tiến bộ hơn trước nhiều...

Một năm, có lẽ là không thể khảo nghiệm được điều gì cả, nhưng chỉ ít đủ để hiểu rõ một “người bạn”.

Đương nhiên, khoảng thời gian đó cũng là đủ để một người ý lại và dựa dẫm vào một người...

_ Chủ quán, tôi muốn uống rượu... Ánh Lý vẫn quen gọi Dung Thâm là “chủ quán”.

_ Đã nói với cậu rồi, đây là quán cà phê. Dung Thâm híp mắt lại nói. Nếu cậu muốn cà phê, thì đây có rất nhiều.

_ Tôi không muốn cà phê. Ánh Lý bĩu bĩu môi, thay tư thế khác nằm xuống cho thoải mái hơn.

Thật là không có lòng cảm thông gì cả, rõ ràng là biết cậu tâm trạng không tốt, còn lấy cà phê ra dọa cậu...

Dung Thâm khê thở dài, vỗ vỗ đầu cậu nói:

_ Ghét xem mắt đến vậy, sao không nói rõ với mẹ cậu?

_ Đòi người mà! Có nhiều thứ không phải anh không thích là có thể từ chối được. Ánh Lý đáp lại bằng tiếng thở dài.

Dung Thâm nghe xong chỉ khê nhưong khoe môi.

_ Tại sao người ta sống là nhất định phải kết hôn chứ... Ánh Lý chậm chậm ngồi thẳng dậy, tự lẩm bẩm. Tại sao tôi cứ bị bắt đi xem mắt? Chẳng lẽ trông tôi giống kẻ nếu không kết hôn thì sẽ rất không ổn à? Tại sao tôi nhất định phải bước cùng một nhịp với người khác? Chẳng lẽ cuộc đời của tôi chỉ đến vậy thôi sao? Cậu bực bội vỗ lấy đầu, rồi lại nằm dài ra một cách bất lực.

Dung Thâm không nói gì, chỉ rót một ly nước lạnh đặt trước mặt Ánh Lý.

_ Thôi thì tôi dứt khoát cưới đại một người cho xong... Ánh Lý thở một hơi dài nặng nề.

Dung Thâm vẫn im lặng.

_ Chủ quán, anh cũng nói gì đi chứ! Rốt cuộc cũng phát hiện là mình đang tự lẩm bẩm một mình, Ánh Lý ngược lên nhìn Dung Thâm.

_ Cậu dứt khoát nói với mẹ cậu là, thật ra cậu là người đồng tính, không cách nào kết hôn được. Cậu thấy đề nghị này như thế nào? Dung Thâm cúi xuống không biết là đang lau chùi vật gì, khê nhưong mây lạnh nói.

Ánh Lý nhìn anh đến gần người, có vẻ đang rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề trên.

_ Nay, tôi chỉ là nói chơi vậy thôi! Dung Thâm có chút không chịu nổi biểu cảm này của cậu.

Ánh Lý lại thở một hơi dài, tiếp tục gục xuống.

Trong đầu bắt chợt nghĩ... Nếu như Dung Thâm mà là nữ, cậu nhất định sẽ cưới anh về! Bởi vì cậu và anh rất hợp nhau, những lúc bên cạnh anh, cậu cảm thấy rất tự do, thoải mái. Dung Thâm sẽ là một nửa kia của cậu, cùng chung sống với nhau, cùng đối mặt với những vấn đề khó khăn...

Ánh Lý như không phát hiện ra sự lạ lùng trong suy nghĩ của mình, cậu nhìn gương mặt Dung Thâm, càng nhìn càng nảy sinh hoang tưởng vậy đấy...

May là Dung Thâm không biết, chứ nếu không nhất định sẽ tặng cậu một ánh mắt lạnh đến nỗi khiến cậu chết cứng mất.

~*~

Có lẽ do thời tiết có chút nóng bức, thành phố Cao Hùng vào đầu tháng mười mà ông mặt trời vẫn mặc sức toả nhiệt trên cao, hoặc do học sinh và giáo viên đi ra đi vào phòng tư vấn có chút ồn ào, hay có lẽ bởi sự phàn nàn của mẹ khiến cậu rất phiền... Dù là gì thì cũng có lý do để tâm trạng cậu rơi vào trạng thái xấu, nói chung, hiện giờ Ánh Lý cảm thấy rất phiền phức, bức bối; cậu không còn muốn tươi cười tiếp chuyện ai cả, chỉ muốn sầm mặt lại, bộc lộ nguyên hình thô lỗ khó chịu ra đối với những người cậu không muốn gặp, không muốn tiếp xúc.

Cảm thấy bản thân thật là giả dối.

Dùng khuôn mặt cười và những lời vô thưởng vô phạt để ứng phó, để người khác không thấy được cái tôi thật sự của mình, khiến họ nghĩ rằng bản thân là một người rất ôn hoà nhã nhặn hoàn hảo, giúp cậu trở thành người gần như ai gặp cũng yêu, đi đến đâu cũng hoà hợp được...

Sự thực lại không phải vậy.

Muốn giống như Dung Thâm, chỉ kết bạn với những người mình thích, chỉ nói những lời bản thân muốn nói, chỉ làm những việc bản thân muốn làm...

Nếu cứ tiếp tục như thế này, thì cậu chịu không nổi nữa rồi! Buồn bức quá đi...

Lục lại ngăn bàn, Ánh Lý lấy ra một quyển sổ. Đó là quyển sổ mà cậu thường ghi chép lại tình hình của những học sinh đến tìm cậu trò chuyện. Cậu muốn mượn nó để suy nghĩ tìm ra biện pháp giúp đỡ những em ấy nhằm làm dịu bớt tâm trạng bức bối trong lòng.

Nhưng chỉ mới xem có đôi dòng thôi là cậu không cách nào xem tiếp được nữa. Phiền quá đi! Bản thân cậu còn đang cần tìm người trò chuyện để giải tỏa bớt tâm trạng, hơi đâu còn tâm sức để quan tâm đến những học sinh mà cậu trước đây ghi chép lại? Đóng lại quyển sổ, Ánh Lý bức bối vô vô mặt, quyết định trốn việc chạy ra “Góc khuất” ngồi. Sau khi cười cười gật đầu nói với Phương Dung đang ngồi bên trái là cậu có việc cần ra ngoài, bèn nhanh tay lẹ chân vớ lấy ví tiền và áo khoác chạy ra khỏi trường.

Muốn nhanh chóng chạy đến “Góc khuất”, hay có lẽ là, muốn nhanh chóng được gặp Dung Thâm.

~*~

— Cậu thật phiền đến thế sao?

Dung Thâm nhướng mày nhìn cái người trốn việc chạy khỏi trường là Ánh Lý đây. Nếu dựa vào tính cách của cậu mà nói, thì dù cho có rảnh rang đến đâu cậu cũng không thể nào còn trong giờ làm việc mà chạy ra đây được, từ đây có thể thấy tâm trạng cậu bây giờ đang buồn bức đến nhường nào.

— Có lẽ là do trời nóng quá chẳng...Ánh Lý thở một hơi dài rồi cắm nĩa vào miếng lê mà Dung Thâm vừa gọt cho cậu.

— Thật vậy sao?

— Có lẽ vậy. Ánh Lý nói với giọng điệu đều đều, không chút tinh thần.

Dung Thâm nhướng mày, cúi đầu lau bàn không nói.

Ánh Lý nằm xuống, cầm tì trên quầy bar chăm chú nhìn hành động của Dung Thâm.

Lau chùi quầy bar, đi ra quầy phục vụ khách, pha trà pha cà phê...

Về mặt chăm chú nghiêm túc của Dung Thâm khiến Ánh Lý không sao dời mắt được, chỉ việc theo dõi nhất cử nhất động của anh cũng đủ để khiến cho tâm trạng bức bối trong cậu dịu xuống rất nhiều, giúp cậu quên đi trước đó đã có chuyện buồn phiền gì xảy ra...

Dựa vào những gì mà Dung Thâm thỉnh thoảng kể về bản thân, Ánh Lý dần dần tập hợp lại rồi cũng hiểu ra đôi chút... Quán cà phê này không phải là do anh mở, mà đây chính là ước mơ của bạn trai trước kia của anh. Dung Thâm cũng không phải người thành phố Cao Hùng, chỉ vì người yêu đã qua đời kia của anh thích nơi này, và mở “Góc khuất” tại đây, nên Dung Thâm mới định cư ở đây luôn.

Bạn trai trước kia của Dung Thâm... nếu cậu nhớ không lầm thì người đó tên là Hàn Bội Liêm. Hai người đã quen nhau từ lúc còn học cao trung, sau đó Bội Liêm mắc phải bệnh ung thư, qua đời, để lại một mình Dung Thâm giữ gìn “Góc khuất”- quán cà phê mà Bội Liêm mơ ước.

Cả hai đều đã rời bỏ gia đình từ đó, ngoài người kia ra thì không còn gì cả, sau khi Bội Liêm mất, Dung Thâm cũng không trở về nhà, anh nói đó là điều không cần thiết, không phải anh cảm hận điều gì, chỉ đơn giản là... không cần thiết mà thôi.

Khó trách lúc trước khi mà Dung Thâm nói với cậu là “Mẹ tôi sẽ không mắng tôi đâu”, cậu cảm thấy có gì đó kì lạ, thì ra... anh đã rời bỏ gia đình rồi.

Lúc Dung Thâm kể cậu nghe những điều này, trên gương mặt anh không bộc lộ cảm xúc nào cả, cậu không biết được trong lòng anh đang cảm giác ra sao. Nhưng Ánh Lý nghĩ, anh lúc đó có lẽ không trầm tĩnh được như bây giờ đâu nhỉ? Cậu không nói gì, chỉ yên lặng ngồi nghe anh, sau đó vỗ vỗ vai anh an ủi.

Cậu hỏi Dung Thâm là sau Bội Liêm, anh còn có yêu ai nữa không? Anh chỉ khẽ mỉm cười, không nói.

Về mặt này, có khả năng là có, nhưng có lẽ họ vẫn chưa qua lại sâu đậm lắm... Đó là suy luận mà Ánh Lý rút ra được dựa trên sự hiểu biết đôi chút về anh trong hơn một năm nay.

Không hiểu sao trong lòng có chút chua chát...

Là ai nhỉ? Người đó có điểm nào mà Dung Thâm lại yêu? Người đó có thật cũng yêu anh không? Ánh Lý nhìn gương mặt chăm chú pha cà phê của anh, hoàn toàn quên đi tâm trạng buồn bực của mình, ngược lại bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây về người mà anh yêu rất cuộc là người như thế nào?

... Bỗng dưng Dung Thâm nghĩ có một ít hạt cà phê vừa nấu xong có thể đưa Ánh Lý đem về nhà, quay qua gói lại các hạt cà phê ấy, rồi lại quay đầu qua... chỉ thấy Ánh Lý đang ngẩn người ra nhìn anh, khẽ lướt mắt qua gương mặt phát ngây của cậu, anh khẽ nhướn khóe môi, không biết cậu đang nghĩ gì nữa đây? Ánh Lý rất thường xuyên suy nghĩ lung tung, thường nghĩ tới nghĩ lui rồi nghĩ đến ngây người ra như thế này...

— Annhhhhh, những hạt cà phê lần trước anh mang về là mua ở đâu vậy? Giọng nói mềm mại nhưng cũng vô cùng lớn vọng từ tầng dưới lên tận tầng trên, Ánh Lý thở dài đi xuống tìm đứa em gái rất thích nói chuyện bằng cách “truyền âm cách tầng”.

— Em làm ơn có thể siêng năng một chút đi lên đây nói chuyện với anh được không hả? Cậu dựa vào tay nắm cầu thang nói một cách bất lực.

— Ai da, đừng có so đo tính toán thế chứ! Hưởng Chi cười nói với Ánh Lý. Quả đúng là người như tên gọi.

— Hạt cà phê nào? Anh không bao giờ mua cà phê cả! Thở dài bỏ cuộc trong việc muốn em gái mình cải tà quy chính.

— Thì là cái gói lần trước anh mang về đó! Cái gói mà có hạt cà phê mới rang xong nên phải đợi sau 3 ngày mới được pha uống đó!

— Lúc anh mang về không phải đã nói rồi sao? Đó là người khác tặng anh, em nghĩ anh có khả năng đi mua cà phê hả? Cậu nhớ ra rồi, là gói cà phê mà Dung Thâm tặng cho cậu. Anh biết cậu có một đứa em gái rất thích cà phê, nên thỉnh thoảng cũng tặng cậu một số hạt cà phê mới rang xong, nhưng thứ anh thường tặng cậu hơn cả là bánh quy và lá hồng trà mà Ánh Lý thích nhất. Sau khi cậu đem về các thứ ấy, người rất am hiểu về trà và cà phê như em gái cậu đây rất thích, cậu mới biết thì ra những lá trà và hạt cà phê mà Dung Thâm thường tặng cậu đều là hàng thượng hạng, ngay cả đứa em thường ngày rất kén chọn cũng không có lấy một lời chê bai nào.

— Ah, em quên, nói cũng phải, anh thì sao lại mua cà phê được. Nói như vậy thì nhất định là người đó không hiểu rõ anh rồi! Chứ nếu không thì sao lại tặng thứ mà anh ghét nhất là cà phê cho anh chứ. Hưởng Chi nhún vai nói.

Tuy biết rõ rằng Dung Thâm hiểu rất rõ sở thích của cậu, nhưng nghe em gái nói thế không hiểu sao cậu lại cảm thấy có chút hụt hẫng...

— Không đúng, người đó nhất định là rất thích anh, chứ nếu không sao lại tặng hạt cà phê thượng hạng như vậy. Chợt nghĩ ra điều gì đó, Hưởng Chi rất “vui sướng” nói.

— Những hạt cà phê đó tốt lắm hả? Tuy biết chắc những thứ Dung Thâm tặng cậu đương nhiên là có chất lượng rồi, nhưng vẫn không nén được buột miệng hỏi, trong lòng cảm thấy hơi vui mừng.

— Uhm! Chất lượng của các hạt cà phê rất tốt đấy, ngửi rất thơm, pha xong uống rất ngon đó! Là cùng một người tặng phải không anh? Những là trà và hạt cà phê mà mỗi lần người đó tặng anh đều rất tốt! Tặng anh hạt cà phê đúng là một sự lãng phí mà! Anh không biết cũng đâu có uống.

— Thì người đó cũng đâu phải là tặng cho anh đâu, chính vì biết trong nhà có “ai đó” thích nên mới tặng anh đấy chứ.

— Thật không? Hi hi hi!

— Làm gì đấy? Ánh Lý lùi lại một bước, cậu cảm thấy nụ cười gian của em gái trông rất chi là khủng bố.

— Có phải là nữ sinh tặng anh không? Mau khai ra! Người đó nhất định là có ý với anh! Nếu không sao lại muốn lấy lòng cả người nhà của anh chứ!

— Em đang nói bậy gì đó... Ánh Lý bị áp đảo đến nỗi phải lùi thêm một bước.

— Người đó là nam, là nam đấy! Là chủ quán của quán cà phê anh thường đến. Trà đại cát linh lần trước anh mang về cũng là do anh ấy tặng đấy! Cũng là người đã dạy anh cách pha hồng trà.

— Hử? Thì ra là vậy à? Hưởng Chi bĩu bĩu môi, không có trò vui để xem rồi.

— Thì vốn là vậy mà. Ánh Lý búng vào trán của cô. Nếu em muốn cà phê thì tự đi mà mua.

— Từ lúc nào anh có người bạn tốt thế này sao em không biết.

— Hừ, nhờ anh có vận tốt chứ sao ...

— Xí, dóc tổ.

— Em nói gì đó?

— Thì nói anh là đồ dóc tổ! Ha ha ha! Hưởng Chi nhanh chóng nhảy ra tránh khỏi ma chướng của Ánh Lý.

— Hai đứa này! Bất ngờ một tiếng hà đông sư tử hống tấn công hai anh em, nguồn gốc của âm thanh chính là mẹ của hai người.

— Quách Ánh Lý con nếu thấy buồn chán quá thì lập tức ra phố ôm về một cô bạn gái về đây cho mẹ! Còn Hưởng Chi thì vào bếp thu dọn sạch sẽ đồng thời tích mà con bày ra ngay.

Không thẹn là mẹ, vừa ra quán thì hai người bèn ngoan ngoãn tách ra đi làm việc của mình, đương nhiên, Ánh Lý tuyệt đối không thật sự ngoan ngoãn đi ra phố tìm bạn gái rồi.

— Anh tìm cô bạn gái là xong chuyện chứ gì! Trước khi đi em gái cậu cũng không quên đâm thêm một dao vào vết thương của cậu.

~~*~~

Ánh Lý và người nhà đã nảy ra xung đột kịch liệt nhất từ trước đến nay, cậu gần như bị ép buộc đến nỗi mém chút nữa là đi nhảy lầu. Người nhà ai cũng nói, cậu đã qua 30 tuổi rồi, vậy mà vẫn chưa có bạn gái, tại sao còn căm ghét xem mắt như vậy? Dù có thích chơi hơn nữa, thì cũng đã đến lúc thu bớt lại là vừa. Anh trai cậu giờ đã có hai đứa con học tiểu học, người chị thì cũng đã là mẹ của một đứa con nhỏ, em trai vừa kết hôn, ngay đến em gái cũng đã đính hôn rồi.... Tóm lại, cả nhà giờ chỉ còn mình cậu là chưa có đối tượng qua lại, cho nên mình cậu oan uổng bị “xạc” cũng là phải đạo.

— Dù gì con cũng không có người mình yêu, tại sao không chọn một người trong các đối tượng xem mắt để kết hôn? Những tiểu thư đó cũng rất tốt mà! Mẹ của Ánh Lý tức giận nói.

Tại sao? Tại sao cậu bắt buộc phải kết hôn? Tại sao cậu lại phải vì những lí do không đâu này để đặt cược hạnh phúc của mình và người khác, như là chọn rau ngoài chợ, cứ vợ đại một đối tượng xem mắt về là xong?

— Con chọn được người thích hợp, thì tự nhiên sẽ kết hôn thôi. Ánh Lý cố gắng kèm lại ý muốn hét lên thật to với mẹ.

— Đợi con tìm được đối tượng? Thì phải mấy năm nữa đây? Con đã mấy năm không có bạn gái rồi?

Thì cũng gần 5 năm thôi.... Ánh Lý bức bối nghĩ trong lòng.

Sau đó vì chịu không nổi nữa, không nhớ đã nói câu gì khiến cho cả nhà nhảy dựng cả lên, rồi cậu xông thẳng ra cửa.

Khi tâm trạng không tốt, cậu bèn muốn đến “Góc khuất”.

Kết quả là “Góc khuất” không mở cửa, tâm trạng cậu càng tệ hơn.

Thứ bảy ngày nghỉ không phải lên lớp thì cãi nhau với người nhà, “Góc khuất” bình thường không nghỉ vào ngày cuối tuần thì giờ lại không mở cửa... Ánh Lý đội mặt trời chói chang trên đầu đứng ngầy ra nhìn cánh cửa sắt đóng chặt trước mắt, trong lòng ức chế tột cùng. Cậu bỗng dưng có chút kích động, muốn đứng đây hét to lên “LỤC—DUNG—THÂM...”

Biết đâu đấy Dung Thâm sẽ thò đầu ra từ tầng hai tròng mắt nhìn cậu không chừng! Thở một hơi dài. Thôi vậy.

Dù cho gặp được thì sao nào? Dung Thâm cũng không thể nào gả cho cậu để giải quyết vấn đề nan giải của cuộc đời cậu bây giờ.

Xoay người qua, thì thấy Dung Thâm đang đứng ngay sau cậu, khiến Ánh Lý giật cả mình.

— Chủ quán... Anh như thế rất dễ dọa chết người đấy! Nhưng thâm tâm cậu đang rất vui mừng.

Dung Thâm chỉ nhướn nhướn chân mày, không nói gì, đi ngang qua cậu.

— Hôm nay tôi không mở quán. Anh dừng lại trước mặt Ánh Lý nói.

— Tôi thấy rồi. Cậu chỉ về phía cánh cửa sắt đóng chặt.

Dung Thâm xoay qua nhìn cậu, không hiểu tại sao, Ánh Lý cảm thấy trong ánh mắt anh có chút lạnh.

— Tâm trạng cậu không tốt à? Anh hỏi.

— Uhm... Ánh Lý vò vò đầu trả lời.

— Muốn lên trên không? Dung Thâm chỉ lên trên.

Ánh Lý rất vui mừng gật gật đầu.

Dung Thâm mở cánh cửa sắt ra cho cả hai vào trong, đến tầng hai, anh đặt xuống những đồ mình vừa mua, nói với cậu là nếu muốn uống nước thì có thể tự mình đi rót, Ánh Lý cứ có cảm giác Dung Thâm trầm mặc đến khác thường. Tuy anh cũng thường ít nói, nhưng cảm giác hiện giờ về anh khiến cậu thấy rất kì quái, một cảm giác lạnh đậm trong anh...

Căn phòng của Dung Thâm trên tầng hai của quán, trong một năm nay Ánh Lý cũng đã đến vài lần.

Cậu hầu như đều ngồi trước bức tường sách yên lặng xem sách, hoặc cùng Dung Thâm trò chuyện câu được câu mất.

Ánh Lý rất thích cảm giác ở bên cạnh Dung Thâm, nhưng thỉnh thoảng cậu cũng nghĩ, cậu như vậy có khiến Dung Thâm cảm thấy rất phiền không? Uhm... chắc chắn anh ấy sẽ cảm thấy phiền lắm! Ít nhất là thỉnh thoảng anh ấy cũng sẽ nghĩ vậy.

— Cậu lại sao nữa rồi? Sau khi xử lý xong đồng đồ vừa mua về, quay lại phòng khách hỏi Ánh Lý đang chơi đùa với Lucky.

— Uhm... thì là cãi nhau với người nhà... Ánh Lý nhìn Dung Thâm, rất muốn hỏi anh có thấy cậu rất phiền không?

— Lại là vụ xem mắt đấy à? Dung Thâm xoay qua rót một ly nước uống, Ánh Lý liếc thấy khi xoay qua anh lạnh lạnh nhếch môi cười.

— Tệ hơn ấy chứ, gần như là buộc tôi phải cười ngay lập tức. Ánh Lý nhìn chiếc cốc trên tay mình thở dài.

— Vậy à? Thê thảm quá nhỉ... Dung Thâm đến gần, ngồi xuống bên cạnh cậu, hình như Ánh Lý nghe thấy anh thở dài.

Ngay cả Lucky cũng grừm lên một tiếng, cạ cạ vào ống quần của cậu, rồi trông có vẻ không có sức sống gì cả nằm xuống cạnh chân hai người.

— Chủ quán.... Ánh Lý quả thật rất muốn hỏi.

— Muốn nói gì thì cứ nói đi. Dung Thâm ngưỡng đầu uống một ngụm nước lớn, Ánh Lý nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, suýt nữa gây cả ra.

Không ngờ cậu lại có ảo giác, là cảm thấy Dung Thâm rất... xinh đẹp.

Đôi chân mày hướng lên, khe mang đến cho người khác cảm giác áp đảo, lông mi dài, đôi con ngươi đen thăm thẳm, cánh mũi cao và nhỏ nhắn, đôi môi mỏng, thường mím lại nhưng không khiến người khác cảm thấy lạnh lùng... Bàn tay nắm chặt cốc của cậu có chút run rẩy, bỗng dưng cậu có chút kích động, rất muốn chạm vào khuôn mặt của anh...

Rõ ràng rành, làn da ngăm ngăm và gương mặt lạnh lạnh điển trai của Dung Thâm, hoàn toàn không thể liên tưởng gì đến cái từ “xinh đẹp” cả, nhưng mà... thôi được, dù gì cũng chỉ là ảo giác.

— Cậu muốn nói gì? Dung Thâm nghiêng đầu qua nhìn cậu.

Ánh Lý bị cử chỉ này của Dung Thâm làm giật cả người, khuôn mặt mà ban nãy cậu trộm nghĩ là rất xinh đẹp đó bây giờ đang hướng về phía cậu; tim bỗng nhiên không hiểu sao đập nhanh vài nhịp, suýt nữa cậu đã đánh rơi cả cốc.

— À... là... A, đúng rồi! Bị ánh mắt lạnh lạnh của Dung Thâm quét qua, cậu suýt nữa quên mất muốn nói gì luôn. Chủ quán, anh có cảm thấy tôi thường xuyên đến đây như vậy... là rất phiền không?

— Không đâu nhỉ? Dung Thâm nhướng mày.

— Không phiền thật sao? Ánh Lý có chút vui mừng.

— Không phiền, cậu muốn thì cứ đến đây... Dung Thâm xoay qua nhìn chiếc cốc trên tay mình nói.

— Cảm ơn! Ánh Lý vui mừng nói tiếng cảm ơn với Dung Thâm, nhưng lại không chú ý đến dáng vẻ xoay qua của anh như là đang trốn tránh một điều gì đó.

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Ánh Lý ngẩng ra nhìn chiếc cốc rỗng trên tay:

— Chủ quán, anh có người yêu chưa?

Câu hỏi này khiến tim Dung Thâm chột thất lại, cổ trắn định lại không trả lời, chỉ là đặt bàn tay phải lên đầu Ánh Lý nhẹ nhẹ vỗ vào sau gáy cậu mà thôi.

— Nếu muốn yêu thích một ai cũng không phải là điều khó khăn lắm, cơ bản là chỉ cần không ghét, là có thể tính là thích rồi. Nhưng... nếu là yêu thích một người phụ nữ đến nỗi tôi có thể bao dung tất cả cho cô ấy, muốn mãi mãi luôn bên cạnh cô ấy thì... Ánh Lý lại thở dài nói. Tôi hoàn toàn chưa gặp được người như thế! Bảo tôi làm sao đi tìm bạn gái, cưới vợ đây chứ?

Dung Thâm vẫn không nói, chỉ rút lại tay mình về, đứng dậy, đi rót một ly nước rồi quay trở lại ngồi xuống.

— Phiền! Ánh Lý nghiêng về sau ngã vào salon, cả người nằm trên salon thở dài.

— Cậu cần thận coi chừng đụng trúng đầu.

Rốt cuộc thì Dung Thâm cũng mở miệng nói, nhưng lại là lời nhắc nhở cậu chú ý đừng đụng phải tường, khiến cậu càng chán nản hơn.

— Chủ quán, tôi đang rất nghiêm túc phiền não đấy!

— Thì tôi cũng rất nghiêm túc nhắc nhở cậu mà.

Ánh Lý nhăn mặt kêu lên một tiếng ai oán, nằm trên salon không buồn động đậy.

Im lặng một hồi lâu, Dung Thâm đứng dậy nhìn xuống Ánh Lý, hỏi:

— Cậu ăn cơm trưa chưa?

— Uhm, ăn ở nhà rồi. Ánh Lý sờ sờ bụng trái, cười khổ nói. Tiêu hoá không tốt lắm.

Dung Thâm cũng chau mày khẽ cười, đi xuống bếp, lúc bước ra, thấy cho Ánh Lý một chai sữa yakult.

— Đây, hỗ trợ tiêu hoá.

— Cảm ơn. Cầm lấy chai sữa, tâm trạng cậu bỗng dưng tốt hơn rất nhiều.

Lucky trông thấy chai sữa yakult, ngay tức thì đứng dậy hướng về phía Ánh Lý quấy quấy cái đuôi ngắn ngắn cong cong hưng phấn sữa gâu gâu, nó rất chi là thích Yakult đấy nhé.

— Qua đây, phần của mày ở đây này.

Dung Thâm lại đưa ra một chai sữa khác, anh ngồi trên salon nghiêng người chăm cho Lucky uống, nó vui vẻ sữa gâu một tiếng.

Nhìn hình ảnh một chủ một chó trước mắt, Ánh Lý mỉm cười mở nắp chai sữa, cậu lại nhớ đến câu mà mình vừa nói ban nãy... “Muốn yêu thích một người không phải là chuyện khó, cơ bản là chỉ cần không ghét, thì là thích rồi. Nhưng... nếu là yêu thích một người phụ nữ đến nỗi tôi có thể bao dung tất cả cho cô ấy, muốn mãi mãi luôn bên cạnh cô ấy thì tôi hoàn toàn chưa gặp được người như thế! Bảo tôi làm sao đi tìm bạn gái, cưới vợ đây chứ?” Ánh Lý bỗng dưng nghĩ đến Dung Thâm.

Cậu thích Dung Thâm. Khí chất trên người anh khiến tâm trạng buồn phiền của cậu nhanh chóng bình lặng trở lại, ở bên cạnh anh, cậu cảm thấy rất là thoải mái, tự tại.

Dung Thâm không phải là không có khuyết điểm. Cậu biết rõ anh hành xử có chút độc đoán, miệng lưỡi đanh thép, toàn cho rằng người khác là đồ ngốc, nhưng Ánh Lý vẫn là thích anh.

Nhưng mà Dung Thâm lại là nam.

Nhưng, Dung Thâm khiến cậu thích đến nỗi, dù cho anh là nam thì cũng không sao... Phuttt! Ánh Lý bị suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu làm giật mình nhảy dựng lên, phun cả ra ngụm sữa cuối cùng đang uống vào.

— Cậu quậy gì đấy! Dung Thâm lập tức lấy ra một tờ khăn giấy đưa cho cậu. Ngay cả Lucky cũng bị cậu làm sợ, cứ mãi sữa gâu gâu.

— Cảm... sắc... cảm ơn. Ánh Lý tiếp lấy khăn giấy lau miệng, vẫn cứ ho không ngừng. Dung Thâm lấy ra chai sữa cậu đang cầm trên tay đặt lên bàn, lại rút ra mấy tờ khăn giấy đưa cậu, vừa vỗ vỗ lưng cậu, một bên còn phải vỗ về Lucky.

Cuối cùng thì Ánh Lý cũng ngừng ho, lấy khăn giấy lau lau mặt, chau mày nói:

— Trong mũi miệng toàn là mùi sữa Yakult...

Dung Thâm vỗ một phát vào đầu cậu, chỉ vào phần salon bị cậu làm ướt nói:

— Lau sạch chỗ này cho tôi.

— Xin lỗi! Ánh Lý cảm thấy rất ngượng, rút ra khăn giấy bắt đầu hí hục lau.

Trong lúc đang lau salon, cậu ngược đầu lên nhìn theo bóng dáng Dung Thâm đứng dậy đem những chai sữa rỗng bỏ vào thùng rác... rõ ràng là nam mà.

Thân hình còn cao hơn cả cậu. Ánh Lý cao gần 1m8, đã đủ cao rồi, vậy mà anh còn cao hơn cậu nửa cái đầu, hơn nữa trông Dung Thâm có vẻ nho nhã mảnh khảnh vậy chứ, lúc Ánh Lý và anh thi kéo tay thì Ánh Lý không bao giờ thắng nổi anh cả.

Nếu như cậu yêu phải anh, vậy thì thăm rồi. Dung Thâm là nam đấy! Đợi chút! Là nam thì đã sao nào? Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần bản thân thích là được rồi, không phải sao?... Đây không phải là lời mà cậu thường hay nói với học sinh sao? Đúng vậy! Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần bản thân yêu thích là được rồi, phải không? Dù gì thì ít nhất họ cũng là người, không phải sao? Đợi, đợi đã! Không đúng, không đúng! Cậu làm quái gì mà đi nghĩ đến mấy thứ này!? Cậu vẫn còn chưa xác định được là bản thân có yêu phải Dung Thâm chưa mà! Hơn nữa dù cho Dung Thâm có là thích người đồng tính, nhưng cũng không có nghĩa là nhất định cũng sẽ thích cậu đâu chứ? Ánh Lý thở mạnh ra một hơi dài, cảm thấy một chuỗi những suy nghĩ vừa mới bay qua đầu cậu ban nãy thật là đáng sợ quá.

— Cậu lại đang suy nghĩ lung tung gì đấy?

Ánh Lý vừa hoàn hồn lại, thì thấy khuôn mặt phóng to của Dung Thâm đang kề sát mặt mình, cậu hoảng hốt thụt lùi ra sau.

— Đến giờ tôi mới biết là mình đáng sợ như thế. Dung Thâm nhướn nhướn khóe môi cười nhạt.

— Không phải đâu... xin lỗi. Ánh Lý miễn cưỡng nở một nụ cười, cậu vẫn chưa thật sự hồi phục sau một chuỗi suy nghĩ ban nãy.

Bỗng nhiên cậu lại nghĩ đến, lần trước có lần hỏi Dung Thâm đã có người yêu chưa, anh không trả lời mà chỉ mỉm cười nhẹ...

Trong lòng bỗng thấy khó chịu. Gì đây! Dung Thâm cũng đã có người mình yêu rồi, Ánh Lý cậu còn ở đây phiền não bản thân có yêu phải anh chưa để làm gì? Cũng không đúng, anh vẫn chưa thừa nhận rõ ràng mà, nói không chừng vẫn chưa có, chỉ là cậu nghĩ nhiều quá đó thôi...

— Chủ quán... Ánh Lý rất muốn hỏi anh đã có người yêu hay chưa.

— Có chuyện gì thì nói đi.

Dung Thâm quay qua tìm remote, mở ti vi xem, lúc này có chương trình mà Lucky rất thích, siêu nhân bánh bao.

— Anh đã có người yêu hay chưa?

Ánh Lý cảm thấy tiếng tim đập của mình còn to hơn cả tiếng ti vi, cậu không hiểu tại sao bản thân chỉ là hỏi một câu hỏi thôi mà sao tim lại đập nhanh đến thế? Chẳng lẽ cậu đang trông đợi hay bất an điều gì sao? Dung Thâm nhìn màn hình ti vi hồi lâu, khiến cậu không nén được hồi thúc anh, anh lại im lặng một lúc sau mới nói...

— Có đấy, nhưng là người mà cậu không muốn biết đâu.

Lúc này Lucky ngược đầu lên sửa một tiếng gâu, như là để phụ họa thêm cho Dung Thâm.

7. Chương 7

Trong lòng Ánh Lý rất không vui, không ngờ Dung Thâm đã thật sự có người yêu rồi.

Còn nói gì “Nhưng cậu không muốn biết đâu.” Mà con Lucky thúì, gâu gì mà gâu! Lần đầu cảm thấy Lucky không đáng yêu... Đây là gì với gì hả? Đáng ghét! Sau đó cả hai còn nói gì đó, nhưng Ánh Lý không nhớ được, chỉ biết là sự buồn bực ứ chế trong lòng càng lúc càng lan rộng.

Bên cạnh Dung Thâm, đã không còn có thể làm dịu đi sự buồn phiền trong lòng cậu nữa mà ngược lại tâm trạng càng thêm phần buồn bực vì anh.

Về đến nhà, sự khó chịu càng dâng trào. Không hiểu sao không khí trong gia đình rất kì quái, người nhà đều không dám nói chuyện với cậu, điệu bộ cẩn trọng, thấp thỏm.

Ánh Lý ngồi trong phòng suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ ra những lời mình nói trước khi xông ra cửa..... “Nếu cả nhà còn ép con đi xem mắt, kết hôn, thì con sẽ đi tìm một người đàn ông để yêu cho mọi người xem!”

Thì ra là vậy! Khó trách khi cậu về mẹ cậu nói chuyện cứ lấp ba lấp bắp mãi.

Ánh Lý gác tay lên trán cười khổ. Đã không kịp nữa rồi, hình như cậu đã có chút yêu Dung Thâm rồi.

Khi nghe anh nói đã có người yêu, cậu rất không vui, thì ra nguyên nhân là vậy.

Đúng là khó hiểu... Cậu càng không muốn nghĩ đến nguyên nhân tại sao mình lại đi thích Dung Thâm, thì lại càng tìm không ra lý do gì để không thích anh. Ở một góc khuất nào đó trong lòng, chỉ cần vừa nghĩ đến anh thôi thì đã cảm thấy rất hạnh phúc...

Cậu trước giờ chưa từng nghĩ đến đối tượng của mình sẽ là một nam nhân, cũng chưa từng nghĩ đến sự lựa chọn nào khác ngoài phụ nữ...

Bên cạnh Dung Thâm, đúng là cậu thấy rất vui vẻ, rất tự do thoải mái, nhưng mà... có thật là cậu yêu Dung Thâm không? Hay là do bản thân nhất thời muội đầu, suy nghĩ lung tung quá mà thôi?

Cố gắng thuyết phục với bản thân, chỉ là nhất thời mê muội mà thôi...

*

Đã gần một tháng nay Ánh Lý không đến tìm anh, đã gần một tháng rồi... Ôm lấy Lucky, Dung Thâm khẽ thở dài.

Trước nay chưa bao giờ không đến quán trong một thời gian dài như thế, hay là cậu ấy đang bận việc gì?

— Mà có biết tại sao lâu vậy rồi mà cậu ấy vẫn không đến đây không?

Dung Thâm nói với Lucky. Lucky chỉ nghiêng nghiêng đầu, ư ử vài tiếng.

— Có phải do lần trước tao đối xử với cậu ấy lãnh đạm đi, nên cậu ấy không vui?

Lucky cũng chỉ ư ử một vài tiếng xem như hưởng ứng lời nói của chủ nhân.

— Tao có chút nhớ cậu ấy rồi... – Dung Thâm thở dài.

Lucky nghiêng nghiêng đầu, nằm trườn ra, có vẻ như không mấy muốn đoái hoài gì đến anh.

Nếu như yêu, thì cứ nói rõ ra đi! Làm quái gì mà ở đây tự buồn bực một mình như thế?... Lucky mà biết nói, có lẽ sẽ nói với anh những lời như vậy chẳng.

— Chớ ngốc! Nói cho mày nghe, nếu như cậu ấy không đến đây nữa, thì mày cũng không còn giá trị để tao nuôi đâu, đợi đến mùa đông tao đem mày ra làm lẩu!

Dung Thâm đánh vào đầu Lucky một cái, hăm dọa.

— Grừm ư ư!! Gâu gâu gâu! – Lucky bị nụ cười lạnh của Dung Thâm dọa sợ, cứ sủa mãi.

Tự lẩm bẩm một mình với một chú chó như thế này, bản thân đúng là buồn cười quá, hơn nữa còn sa đoạ đến nỗi đi uy hiếp một chú cún... Dung Thâm lại thở dài, trong lòng nhớ đến tên một người.

~~*~~

Quách Ánh Lý, sau lần phun ra vài giọt yakult lên salon ở nhà Dung Thâm, cậu không còn đến tìm anh thêm lần nào nữa. Cũng có thể nói là, khi cậu tan sở hoặc cuối tuần, đều không đến “Góc khuất” nữa.

Một bên là vì bị những suy nghĩ của bản thân dọa sợ, nghĩ rằng có lẽ qua một thời gian không gặp Dung Thâm, những suy nghĩ đó sẽ không nảy ra nữa? Hơn nữa em học sinh mà cậu đang hướng dẫn gặp phải một vấn đề rất lớn, cần cậu phải dốc ra nhiều tâm sức và thời gian, trong đầu hầu như chỉ nghĩ đến chuyện của em học sinh ấy.

Và cũng bởi vì đã nảy ra xung đột với cha mẹ, mọi người đã bình tĩnh ngồi lại bàn chuyện với nhau, Ánh Lý nói rõ ràng với người nhà rằng, cậu không thích bị ép buộc, cậu không muốn cuộc đời mình phải sống vì ánh mắt của người khác.

Sau khi trình bày rõ suy nghĩ của mình, cha mẹ cậu cũng có thể gọi là miễn cưỡng chấp nhận rồi. Con trai là do họ sinh ra, nên cá tính của Ánh Lý hai người đều hiểu rõ, nếu như quá ép buộc nói không chừng cậu sẽ làm ra việc khờ dại cũng nên; ví dụ như cậu sẽ buông xuôi mọi việc rồi cưới đại một người nào đó về, để rồi cả hai hai ngày cãi một trận nhỏ ba ngày cãi một trận to...

Sau đó Ánh Lý cũng nhân cơ hội này đề ra yêu cầu muốn dọn ra ngoài sống, cha mẹ cậu cũng đã đồng ý. Vậy nên dạo này cậu rất bận rộn với việc dọn nhà của mình.

Tóm lại, cậu rất bận, thời gian này cậu hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi...

Đã gần một tháng rồi sao? Thời gian đúng là trôi nhanh thật.

Ánh Lý thở một hơi dài, gục trên bàn làm việc.

Cậu không thường nghĩ đến Dung Thâm. Nhưng trong lòng cảm thấy rất phiền rất phiền, rất muốn kéo ai đó lại bỏ lơ ba la nói ra hết để giải tỏa, hoặc khi đi trên phố thấy người khác đi thành đôi thành cặp, trong đầu bèn hiện ra hình bóng trầm tĩnh lãnh đạm của Dung Thâm.

Cậu càng lúc càng hiểu rõ, đó hoàn toàn không phải suy nghĩ dành cho một người tri kỉ đơn thuần.

Cậu cảm thấy Dung Thâm rất xinh đẹp, thân hình gương mặt đều khiến cậu không thể dời mắt được, cậu muốn chạm vào khuôn mặt của anh.

Xong rồi, hết thuốc chữa rồi.

Cậu yêu Dung Thâm rồi.

Những lời tự thôi miên mà cậu nói với bản thân xem như vô ích! Tại sao? Ánh Lý vẫn còn vụng vụng, hỏi bản thân tại sao? Cậu muốn có một lí do rõ ràng. Nếu như cậu không thể làm rõ vấn đề, thì cậu có thể thở một hơi nhẹ nhõm tự nhủ rằng, tất cả cũng chỉ là ảo giác mà thôi, chỉ cần không gặp Dung Thâm một thời gian thì sẽ ổn thôi.

Tại sao lại yêu phải Dung Thâm? Từ lúc nào yêu rồi? Yêu một người chắc phải có lý do chứ? Hãy nghĩ kỹ xem... Hình như là vào hơn một năm trước, cái đêm cậu vì chuyện của mẹ Mai Quân mà buồn bã, nằm bò ra quầy bar của “Góc khuất”, Dung Thâm rất dứt khoát đưa tay ra cho cậu nắm lấy, và còn chu đáo pha một ly rượu cho cậu nữa... đã lấp đầy những thứ còn thiếu trong lòng Ánh Lý, ầm ầm khiến cậu không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa... Cậu cảm thấy rất cảm động, thật rất cảm động.

Bỗng nhiên chợt hiểu ra. Thì ra là lúc đó, sự quan tâm ân cần lặng lẽ của Dung Thâm, đã khắc sâu vào tim cậu một cách sâu sắc.

Và Dung Thâm trong hơn một năm nay, cách xử sự và nói chuyện của anh rất hợp với cậu, cái cảm giác thoải mái tự tại tại ấy khiến cậu chìm đắm trong đó, cậu nghĩ cậu không thể tìm được một người nào khác so với Dung Thâm có thể khiến cậu yêu thích hơn, muốn thường xuyên ở bên cạnh người đó hơn.

Cho nên, có thật là cậu đã yêu anh rồi không?

Đúng vậy, cậu yêu anh.

... Lại đổi một tư thế khác nằm gục ra bàn, Ánh Lý cười một cách thê lương. Không biết nên tự khen cậu có thể đứng dưới góc độ của một kẻ bàng quan bình tĩnh phân tích tình cảm chính mình, hay nên tự cười trên sự bi thảm của bản thân? Trước đây vì không có đối tượng nên bị bắt ép đi xem mắt kết hôn đã đủ thảm lắm rồi, không ngờ hiện giờ cậu lại yêu phải một người đàn ông... Nếu ba mẹ cậu mà biết được, chắc chắn sẽ trối cậu và bắt kết hôn với một cô gái nào đó ngay lập tức.

Có nên ăn mừng không? Dung Thâm đã có người yêu rồi, cậu cũng không cần phải ở đây dầy dụa xem có nên lấy hết dũng khí bước lên con đường đồng tính không, thì đã bị “đá” về cái con đường được gọi là người bình thường rồi.

Thật là cảm ơn đấy... Dùng tay che lấy mặt, cậu nở một nụ cười không biết có được gọi là cười không nữa.

Lục Dung Thâm, đồ xấu xa! Bỗng Ánh Lý đứng phắt dậy, đột nhiên cậu muốn phát điên lên, giận quá hoá thẹn.

Được rồi, ít nhất thì tôi cũng phải biết được người anh yêu thật sự là ai! Đồ đáng ghét! Nắm chặt tay, lát nữa tan sở cậu sẽ đi tìm Dung Thâm. Cậu, Quách Ánh Lý, lần đầu “thất tình” với đàn ông thì ít nhất cũng phải biết mình bị đánh bại như thế nào chứ.

*

Đứng ngoài cửa nhìn vào trong, trông thấy dáng vẻ linh hoạt nhưng không kém phần nho nhã lịch thiệp của Dung Thâm, bỗng dưng có cảm giác không tài nào bước qua bức cửa vào trong được.

Không muốn thấy anh nữa...

Thật là bi thảm quá! Thứ dũng khí mới bộc phát mấy tiếng trước, vừa mới trông thấy bóng dáng nghiêm túc pha cà phê của Dung Thâm từ xa, thì đã lập tức tan biến không còn dấu vết rồi.

Haiz... Thôi vậy, không cần vào trong nữa, về nhà thôi! Dù có gặp được anh thì nói gì đây? Cho là Dung Thâm có nói ra người anh yêu là ai đi, vậy thì sao nào? Dung Thâm chắc chắn sẽ cảm thấy cậu rất khó hiểu, làm gì mà cậu quan tâm đến vấn đề này và gặng hỏi mãi thế? Lúc đó thì cậu nên trả lời như thế nào đây? Cậu thực sự không mặt mũi nào đi nói yêu anh cả...

Vậy đấy, về thôi! Đứng ngẩn trước cửa quán hồi lâu, Ánh Lý nghĩ vẫn là không nên vào trong; định quay người bỏ đi, thì Dung Thâm đã từ trong chạy ra đuổi theo.

— Quách Ánh Lý!

Giọng của anh có vẻ rất gấp gáp, Ánh Lý dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

— Làm gì mà cứ đứng bên ngoài không chịu vào?

Giọng nói của anh vẫn thanh trầm nhẹ nhàng như trong trí nhớ của cậu... Ánh Lý không nén được thở dài.

— Uhm... vì... không muốn làm phiền anh quá.

— Thật không? Giọng của anh nghe có vẻ lạnh đi. Tôi lúc nào nói cậu đã làm phiền đến tôi hả?

... Cảm động, nếu như là trước đây thì khi nghe lời này cậu nhất định sẽ rất cảm động, nhưng hiện giờ cậu chỉ cảm thấy tim mình nhói đau.

— Chủ quán... Ánh Lý thở dài. Tôi thật là buồn bực quá...

Rõ ràng là đang làm nũng.

Trong lòng vang lên một âm thanh lạnh lạnh cười giễu chính cậu.

Dung Thâm đã dần dần đào một chỗ trống trong tim cậu, và cũng chỉ có anh là có thể lấp đầy nó mà thôi...

Thật là đáng sợ... Nước chảy đá mòn, ngày lâu sinh tình.

— Vào đây! Tôi gọt lê cho cậu ăn, hơn nữa Lucky rất nhớ cậu đấy. Dung Thâm nắm chặt vai cậu, có chút cứng ép Ánh Lý quay mặt qua nhìn anh.

Ánh Lý nhìn anh, có chút do dự, rồi chậm chậm gật đầu.

— Cám ơn...

— Không có chi, vào đây.

Khách vào buổi chiều có chút đông, Ánh Lý ngồi mãi đến hơn 7 giờ vẫn có khách bước vào, không hiểu sao Dung Thâm trông có vẻ hơi bực bội, gần 8 giờ bèn lật tấm bảng “open” trước cửa sang mặt “close”, chuẩn bị đóng cửa, nhưng giờ vẫn còn trong giờ kinh doanh của “Góc khuất” mà...

Sau khi vào quán, Ánh Lý không nói câu nào, chỉ lẳng lặng ngồi đó nhìn Dung Thâm phục vụ khách, pha cà phê. Đường như Dung Thâm cũng đang buồn phiền vì chuyện gì đó mà không chuyên tâm, vì hiện giờ anh đã phải đổ bỏ bình cà phê thứ năm pha hỏng.

Nói không chừng anh thất tình rồi.

Ánh Lý lại bắt đầu suy đông nghĩ tây nữa, nhưng đáng vẻ mặt bình tĩnh của Dung Thâm rất hiếm khi cậu bắt gặp được.

Nếu như đúng vậy thì... Ánh Lý nghĩ, nếu vậy thì chuyện cậu thất tình càng bi thảm hơn nữa chứ sao.

Cậu là vì Dung Thâm đã có người yêu nên mới thất tình, nếu như Dung Thâm cũng thất tình, vậy thì việc cậu thất tình chả còn ý nghĩa gì nữa rồi. Lại không thể tác thành một đôi, thế thì cậu còn thất tình để làm gì? Thật là bi thảm quá đi...

Ánh Lý cứ vậy mà thất thần nhìn theo bóng dáng Dung Thâm, cộng thêm việc suy nghĩ lung tung, rất là yên lặng nằm dài ra trên quầy bar.

Dung Thâm cũng không chủ động nói với Ánh Lý điều gì, chỉ là thỉnh thoảng lại giúp cậu đổi trà, gọt lê hay lấy bánh quy ra buộc cậu ăn, hai người cứ thế mà trải qua thời gian từ buổi chiều đến tối trong im lặng.

Đợi Dung Thâm thanh toán xong hoá đơn của vị khách cuối cùng, cũng đã là 8 giờ 25 phút rồi.

Ánh Lý còn đang suy nghĩ đến chỗ “Nếu như Dung Thâm thật sự thất tình rồi, thì cậu phải an ủi anh như thế nào đây?”...

_ Quách Ánh Lý. Dung Thâm dùng tay vẫy vẫy trước mặt cậu.

_ Hả? Cậu ngây ngây ngược đầu lên.

_ Cậu đợi tôi một chút, tôi thu dọn chỗ này xong, sẽ lên tầng trên làm thức ăn cho cậu.

_ Humh... Cậu cảm thấy Dung Thâm hôm nay trông có vẻ kì lạ, nghiêng đầu ngẩn ra giây lát, rồi nói. Uhm... Cảm ơn.

_ Không có chi... Dung Thâm nhẹ nhàng vỗ đầu cậu.

Trông theo bóng dáng Dung Thâm lau dọn quầy bar, Ánh Lý tự lẩm bẩm nói:

_ Chủ quán, người anh yêu rốt cuộc là ai?

Dung Thâm xoay lưng qua cậu, cúi đầu xuống lau rửa dụng cụ, Ánh Lý thấy anh không phản ứng gì, nghĩ là anh không nghe thấy, bèn thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục công việc tự lẩm bẩm một mình của cậu...

_ Tôi rất muốn biết người anh yêu là ai quá! Rất là muốn biết... Tôi thất tình rồi, buồn quá đi mất...

Lập tức Dung Thâm xoay người qua, Ánh Lý vẫn đang chìm trong suy nghĩ của cậu nên không phát hiện, vẫn cứ tiếp tục lẩm bẩm...

_ Thất tình rồi, buồn quá buồn quá buồn quá đi... Tôi muốn biết người anh yêu là ai mà...

_ Quách Ánh Lý... Dung Thâm quơ quơ tay trước mắt cậu nhằm kêu cậu hoàn hồn lại.

_ Hả? Huh!

_ Tại sao cậu lại hiều kì như thế?

_ Hả?

_ Người tôi yêu.

_ Bởi vì...tôi muốn biết... Dưới ánh mắt chăm chú của anh cậu có chút bối rối.

_ Nếu như tôi nói... người tôi yêu là cậu thì sao?

Giọng nói trầm lạnh của Dung Thâm từ từ lan rộng trong không gian vắng vẻ của quán, nhưng nhất thời lại không chạm vào được phạm vi mà Ánh Lý hiểu.

Cảm giác như vừa gặp phải một chuyện gì đó hài hước, nhưng cậu lại mơ màng không hiểu được khoảnh khắc đặc sắc nhất của nó.

_ ... Tôi? - Ánh Lý ngồi thẳng dậy, kinh ngạc.

Dung Thâm không nói. Nếu như Ánh Lý chịu nhìn kỹ, thì sẽ thấy anh đang khẽ run lên... thật ra anh đang dò ý cậu một cách cẩn trọng, muốn xem phản ứng của cậu, nếu như thấy Ánh Lý quá kinh ngạc thì anh sẽ lập tức chuyển đề tài ngay, sẽ cười nói rằng “Chỉ là tôi đang nói đùa thôi”.

Nhưng, có đến 90% là sau khi nghe xong Ánh Lý chắc chắn sẽ không vui vẻ mà cười nói với anh rằng “Tôi cũng vậy”, đúng không? Chợt Dung Thâm có chút hồi hận, có chút giận Ánh Lý sao đã lâu vậy mà không đến quán? Anh đã nói lời gì sai hay làm điều gì không đúng khiến cậu không vui? Có lẽ là không! Chỉ là dạo này anh đối với cậu có chút lạnh nhạt đi mà thôi...

Đã gần một tháng không thấy Ánh Lý, anh rất nhớ cậu...

Ánh Lý là một người rất đặc biệt, Dung Thâm từ trước đến nay vẫn rất thích cậu.

Thích ở cạnh Ánh Lý, dù cho bất cứ việc gì cũng không làm, bất cứ chuyện gì cũng không nói, nhưng cảm giác ở bên cạnh cậu khiến anh rất thoải mái.

Lần đầu gặp, cậu đã khiến người khác cảm thấy yêu mến, khi ngồi bên quầy bar, chuông điện thoại reng, cậu cố ý rời chỗ để không làm phiền người khác, đối với học sinh cần cậu giúp đỡ thì hết sức dè dặt, ân cần...

Khi Ánh Lý nói với học sinh qua điện thoại “Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần em yêu là được rồi không phải sao?”, Dung Thâm cảm thấy cậu thật rất ngây thơ và trong lòng cười giễu cậu về điều đó.

Yêu? Dù cho không yêu, anh, Lục Dung Thâm, cũng có thể đối với nam nhân... người cùng giới nảy sinh dục vọng. Ánh Lý đã xem những chuyện đó quá tốt đẹp rồi.

Lúc đầu anh có chút bất mãn với cậu về điều này, nhưng sau đó nghe cậu rất chân thành nói với học sinh rằng “Người khác nhìn nhận ra sao không quan trọng...”, anh cảm thấy có chút hứng thú với con người Ánh Lý... đó cũng là lý do tại sao mà sau này anh chịu giới thiệu tên mình cho cậu biết.

Nhớ lại cái ngày cách đây rất lâu, khi anh nói với Ánh Lý “Tôi đoán, cậu đang nghĩ tôi tên gì phải không?” Câu trả lời của cậu lúc ấy rất ý nhị và không kém phần ngượng ngập khiến anh cảm thấy rất thú vị.

Ánh Lý không giống với những người khác, có hứng thú với anh đến mức muốn xâm phạm, cố bước vào thế giới của riêng anh, muốn níu kéo mối quan hệ bạn bè nào đó với anh; cậu cũng không như những người khác, đã không có chuyện để nói còn cố nói thêm những câu vô nghĩa, về điều này anh rất thích.

Khi mà Ánh Lý biết được khuynh hướng giới tính của anh, vẫn rất thẳng thắn, cởi mở qua lại với anh, thậm chí còn nói lời an ủi, và không cảm thấy bạn bè anh có gì kì quái... Đây là điều khiến Dung Thâm vui nhất.

...Đến lúc này, Dung Thâm thật sự chỉ xem Ánh Lý như một người bạn.

Thích sự đặc biệt của cậu, cũng chỉ đơn thuần là thích “bạn bè” mà thôi, chính là loại “bạn bè” mà ta có thể cùng đùa vui uống rượu với nhau, khi vui sướng thì cũng chia sẻ, lúc thất chí thì cùng nhau say, cùng quậy một phen cho vui đi.

Nhưng cái hôm Ánh Lý tỉnh lại sau cơn say rượu ở nhà anh, khi cậu rửa mặt xong đi ra cười ngô nghê với anh, Dung Thâm bỗng cảm thấy như ngừng thở... không hiểu tại sao, chỉ là bỗng nhiên lại như thế... cái khoảnh khắc anh có cảm giác với cậu, đã không còn có thể xem cậu như một người bạn nữa rồi.

Anh giận, ngoảnh đầu đi, tự cười giễu bản thân, gì đây? Người ta không phải là dân đồng tính đâu đấy!... Buổi sáng hôm đó, cảm giác của Ánh Lý không sai, đúng thật là Dung Thâm đã nổi giận, nhưng là giận chính bản thân mình.

Anh suy đi nghĩ lại, cũng không sao lí giải được tại sao trong khoảnh khắc đó anh lại động lòng với Ánh Lý? Hay là tình bạn từ trước đã dần tích tụ lại, rồi thăng hoa lên chăng.

Ánh Lý quả thật rất... hấp dẫn anh.

Trong tâm tư, đã không còn cách nào xem cậu như một người bạn đơn thuần nữa.

Anh chỉ có thể ngày càng trầm luân, không thể tự thoát ra.

Bề ngoài, trong nói năng và cử chỉ hành động, anh còn có thể không chế chính mình để duy trì dáng vẻ như bình thường, nhưng trong tim thì đã không thể nào...

Mỗi lần nghe Ánh Lý than oán về việc bị ép phải đi xem mắt, anh rất không vui, rất bức bối, và cảm thấy trong lòng thật chua chát. Khi nghe Ánh Lý nói cậu hoàn toàn không muốn đi xem mắt, thì Dung Thâm rất muốn nói với cậu “Đúng rồi! Đừng có đi!”... may là anh vẫn còn một chút lý trí để không buột miệng nói ra câu đó.

Những lúc nghe Ánh Lý than vãn “Tôi không có người yêu, thì kết hôn gì đây chứ!” thì anh bèn có chút chua chát nghĩ rằng, cậu không yêu tôi sao? Nói cũng phải, cậu thì sao lại yêu tôi được? Cậu cũng chỉ là xem tôi như một người bạn mà thôi...

Những lời này anh đều không thể nói ra thành lời, anh chỉ có thể giả vờ như không chuyện gì và tiếp tục duy trì mối quan hệ “bạn bè” với Ánh Lý, để cậu không phải nghi ngờ.

Nhưng, Dung Thâm không nén nổi việc để ý đến Ánh Lý, để ý đến tâm trạng, thói quen, sở thích của cậu... Nếu Ánh Lý không đến quán tìm anh, thì anh bèn cảm thấy hôm đó có việc gì đó mình chưa làm xong; nếu như cậu đến, thì anh sẽ rất vui vẻ chọn ra một quả lê ngon nhất để gọt cho cậu ăn.

Không nén nổi việc muốn đối xử tốt với cậu, nên anh thường tặng cậu lá trà, bánh quy, hạt cà phê... thậm chí khi Ánh Lý nói muốn nuôi một chú chó, anh bèn lập tức mua chú chó sharpei về, chỉ vì muốn Ánh Lý vui... Đây hoàn toàn là muốn lấy lòng, tâm trạng muốn người mình yêu được vui vẻ.

Trong hơn một năm nay qua lại với Ánh Lý, tất cả mọi việc Dung Thâm đều nhớ cả. Anh gần như có thể nhận biết được tính cách thói quen của cậu, khi không vui, ánh mắt cậu thường hướng xuống, khiến anh rất muốn làm điều gì đó cho cậu, khi vui mừng, cả gương mặt như bừng sáng, giống như ông mặt trời đang tỏa sáng tỏa nhiệt vậy...

Cậu là người rất hay suy nghĩ lung tung; rất hiểu rõ nội tâm của người khác, có óc quan sát nhạy bén, nhưng thường suy nghĩ quá nhiều đối với mỗi sự việc, khiến cậu khó tránh khỏi nảy sinh tâm trạng hoài nghi và tâm lý bất bình, có khi còn vì quá chìm sâu vào một sự việc mà tự chuốc nỗi buồn bức vào người...

Cậu là người rất kiên cường, cũng là người dịu dàng ân cần, có thể tiếp thêm sức mạnh cho người khác, khi đối mặt với áp lực tuy rằng tâm trạng không tốt nhưng vẫn bình tĩnh dũng cảm đối diện với nó.

Cậu rất kiên cường là sự thật, nhưng đó không có nghĩa là cậu không cảm thấy mệt mỏi, Dung Thâm đau lòng cho chính sự kiên cường đó của cậu. Người khác nhận thấy cậu là người tốt, là người có thể truyền sức mạnh cho kẻ khác, là người kiên cường, nên hoàn toàn không suy nghĩ đắn đo gì mà dựa dẫm vào cậu...

Vậy khi Ánh Lý yêu đuối, té ngã, thì ai sẽ trở thành chỗ dựa cho cậu?

... Anh, Lục Dung Thâm, muốn trở thành người đó.

Có thể không?

Không thể nào. Ánh Lý là người mà gia đình đang mong cậu nhanh chóng kết hôn, là người đàn ông bình thường chỉ thích phụ nữ mà thôi...

Ánh Lý không thể nào yêu anh đâu. Anh biết cậu đối với anh có một sự dựa dẫm không tên, nhưng đó có lẽ chỉ là sự dựa dẫm của một người bạn mà thôi.

Gần đây thái độ của Dung Thâm đối với cậu có chút lạnh nhạt, đó là vì anh biết tình cảm của mình đối với cậu ngày càng sâu đậm. Bắt đầu từ cái ngày Ánh Lý say đến bất tỉnh nhân sự tại nhà anh, thì Dung Thâm đã yêu cậu suốt hơn một năm nay ... Nhưng cứ nghĩ đến cậu không thể nào yêu anh được, cho nên... chịu hết nổi rồi, có chút giận bản thân, nên cũng khó tránh khỏi việc đối xử với cậu lạnh nhạt đi... Ánh Lý đang giận điều này chăng? Nên cậu gần cả tháng nay không đến tìm anh? Hay là đang bận yêu đương nên không rảnh đến đây? Ban nãy Ánh Lý vừa nói cậu thất tình... Dung Thâm khẽ run, tim rất đau, rất hối hận về câu nói mà anh vừa thốt ra.

— Chủ quán... Ánh Lý nghiêng đầu nhìn anh đang yên lặng, chỉ đắm đắm nhìn cậu. Ánh mắt lạnh lạnh và tràn đầy phức tạp của Dung Thâm, cậu trước nay chưa từng thấy qua.

— Lời anh vừa nói... tôi không nghe lắm chứ? Là nói đùa phải không? Nghe thì Ánh Lý cũng nghe rồi, nhưng hình như có cái gì đó cản trở khiến cậu không thể nào hiểu được ý trong lời nói ban nãy của anh.

“Nếu tôi nói là tôi yêu cậu thì sao?”

Đây là ý gì? Nghĩa là, người mà Dung Thâm yêu là cậu hả? Cho nên lúc đó anh mới nói “Cậu không muốn biết đâu.”... Bởi vì Dung Thâm biết gia đình thúc ép cậu tìm bạn gái, vì vậy mà nghĩ rằng cậu thích phụ nữ, chứ không thích anh? Dung Thâm là yêu cậu? Thế tại sao cậu không cảm thấy gì cả? Cậu cứ nghĩ rằng Dung Thâm đối với cậu chẳng qua chỉ là một người bạn hơi thân thiết một chút mà thôi...

Dung Thâm nói năng trước nay vẫn rất lý tính, tuy rằng đối với cậu đặc biệt hơn người khác, nhưng hoàn toàn không có sự thân mật đặc biệt nào cả! Ví dụ như, dù cho cậu đến đây tìm Lucky chơi đùa, cũng nhất định phải đợi Dung Thâm đóng cửa quán hoặc không có khách thì anh mới dẫn Lucky xuống cho cậu chơi đùa, chứ không để Ánh Lý một mình lên tầng hai. Dựa vào cá tính của Dung Thâm mà nói, thì biểu hiện của anh như là cậu vẫn chưa phải là người quan trọng nhất, có thể tin cậy được trong lòng anh, nếu nói vậy... Dung Thâm có thật là yêu cậu không? Sao cậu không cảm giác được? Nếu như là phải, thì cậu chắc chắn phải cảm nhận được mới đúng chứ? Dù cho Dung Thâm có là người trầm tĩnh hướng nội đến đâu, nhưng cũng không thể nào không cảm nhận được...

Hay là ban nãy cậu nghe nhầm, Dung Thâm không phải là nói vậy đâu, chỉ là trong phút hoang tưởng cậu tưởng tượng ra thôi?

Đừng mà! Xin hãy nói với cậu đây là sự thật đi!

— Chủ quán? Tim đập nhanh, Ánh Lý gọi Dung Thâm thêm lần nữa.

Dung Thâm nhắm mắt lại rồi lại mở ra, trong mắt tràn đầy sự lạnh nhạt.

— Cảm thấy rất ghê tởm phải không? – Anh đã bình tĩnh lại, không còn thấy căng thẳng đến run lên nữa, lạnh lạnh cười.

Ánh Lý nhìn anh, trong đầu chợt thấy trắng xoá, không thốt nên lời.

Dung Thâm yêu cậu, đúng không? Phải vậy không? Đối diện với Dung Thâm, cậu chợt cảm thấy căng thẳng.

Dùng tay ôm lấy miệng, để che đi nhịp thở gấp gáp của mình. Chầm chậm hít sâu vào, rồi lại từ từ thở ra... bình tĩnh, bình tĩnh nào! Mong tưởng của cậu rốt cuộc cũng thành thật rồi, nhưng lúc này Ánh Lý không biết phải nói gì... Cậu nên nói gì? Dung Thâm lại nở nụ cười nhàn nhạt, cảm giác như anh đang cố giả vờ kiên cường.

— Nếu như cậu muốn rời khỏi, thì hãy đi ngay bây giờ. Tôi rất xin lỗi... – Lời vẫn chưa dứt, bỗng Ánh Lý đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Dung Thâm, khiến anh nhất thời im bật.

Cậu nhìn anh, anh cũng nhìn cậu, Ánh Lý cảm thấy tim mình đập rất nhanh, cả cuộc đời này chưa bao giờ tim cậu đập nhanh như thế này.

— Chủ quán... Ánh Lý nhìn khuôn mặt của anh, giọng có chút run run.

Dung Thâm không nói, thậm chí cũng không muốn nhìn mặt cậu.

Ánh Lý sẽ nói gì đây? Nếu là những câu như “Hy vọng chúng ta còn là bạn...”, thì anh không muốn nghe, hoàn toàn không muốn, điều đó quá tàn nhẫn.

— Tôi... Không chỉ giọng nói, ngay cả tay của Ánh Lý cũng bắt đầu phát run.

— Anh là một người rất tốt, tôi...

Dung Thâm vốn muốn cắt ngang lời cậu, anh cũng đại khái đoán ra được câu tiếp theo rồi, thì là những câu như “Tuy anh là người tốt, nhưng xin lỗi, tôi không cách nào yêu anh được, anh nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn tôi nhiều...”

Anh không muốn nghe, anh không muốn những lời an ủi như thế này.

Nhưng chưa kịp cắt ngang, câu kể tiếp của Ánh Lý khiến Dung Thâm kinh ngạc đến nỗi mở to mắt ra ngỡ mình nghe lầm...

— ... Tôi rất yêu anh.

— Hả?

— Yêu anh...

— Cậu đang nói đùa đấy à?

Ánh Lý chau mày, vẻ như bị tổn thương.

— Tôi có thể đùa với anh chuyện này sao?

Dung Thâm thở hắt ra, giọng nói căng thẳng:

— Đùng có tùy tiện nói với tôi yêu thương gì cả, cậu quên tôi là người đồng tính sao?

— Tôi không có “tùy tiện” nói, tôi đã nghiêm túc suy nghĩ rất lâu rồi! – Ánh Lý bắt đầu phát điên lên, cậu đã rất nghiêm túc và căng thẳng “tỏ tình”, vậy mà lại bị nói là tùy tiện?

— Thật không? – Giọng của Dung Thâm có chút khàn.

— Anh nghĩ rằng tôi đang gạt anh sao? Tại sao tôi lại phải gạt anh?

— Bởi vì... tôi không nhìn ra. Vả lại... tại sao cậu có thể nói ra câu yêu một cách lý trí như thế... đối với một người, cũng là một nam nhân? – Hiếm thấy khi nào Dung Thâm lại nói lắp ba lắp bắp như giờ.

— Tôi cũng đã vùng vẫy qua đấy chứ, nhưng mà... yêu thì là yêu thôi, suy nghĩ của tôi trước nay cũng đã khác người rồi, lý trí như vậy, tôi cũng không còn cách nào khác! Hơn nữa...

Ánh Lý cảm thấy có chút uất ức, hơi thở có chút gấp gáp nói:

— ... Anh không phải cũng thế sao, tôi cũng không nhận ra nữa! – Ánh Lý thấy không phục.

Kết luận, hai người này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Dung Thâm khẽ híp mắt, từ từ trầm tĩnh lại. Trong đầu bay qua vô số ý nghĩ, nhanh đến nỗi anh không tài nào nắm bắt kịp, nhưng cũng không muốn tổn hao tinh thần đi suy nghĩ những vấn đề nhức đầu đó làm gì.

Ánh Lý đã ngay trước mắt anh, nói với anh những lời mà ngay cả nằm mơ anh cũng không dám mơ đến, làm quái gì còn dư tinh thần để nghĩ đến chuyện khác nữa...

Anh chậm chậm cúi người xuống gần Ánh Lý, cậu có chút căng thẳng nhưng hoàn toàn không có ý bước lùi lại.

Môi anh sắp chạm vào cậu rồi, Dung Thâm dăm dăm nhìn Ánh Lý, cậu thì ngay cả thở mạnh cũng không dám...

— Không cảm thấy ghê tởm chứ?

— Uhm... Tôi... rất căng thẳng, chỉ vậy thôi. Anh đừng có hoài nghi những lời tôi nói nữa!

Dung Thâm nhìn cậu, ánh mắt dịu đi đôi phần, trở thành... sự dịu dàng mà Ánh Lý chưa bao giờ thấy qua, khiến tim cậu càng lúc càng đập nhanh hơn...

Dung Thâm chậm chậm nghiêng người về phía trước, chạm vào môi của Ánh Lý, nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ lướt qua, rồi lại chậm chậm rời khỏi.

Nhìn cậu, thật sự anh rất sợ phải trông thấy những cảm xúc đại loại như không thể chấp nhận được hay sự ghê tởm xuất hiện trong ánh mắt cậu.

Ánh Lý chỉ ngây ngây ra nhìn môi Dung Thâm, rồi ngược nhìn mắt anh, rồi lại nhìn xuống môi anh... nuốt nước bọt.

— Tôi... cũng có thể làm như thế không? Ánh Lý liếm liếm môi nhìn anh, mà không biết hành động đó của cậu trong mắt Dung Thâm rất chi là ...gợi cảm...

— Đương nhiên là được, tôi rất vui lòng. Cơ thể Dung Thâm lại lần nữa nghiêng về trước một chút, trong lòng rất là vui.

Nhìn gương mặt mỉm cười dịu dàng của Dung Thâm, Ánh Lý cảm thấy có chút mơ hồ, không chân thật.

Hít thở sâu, mặt chậm chậm nghiêng về trước, giống như Dung Thâm ban nãy, cũng nhẹ nhẹ chạm vào khoé môi anh, còn đụng phải gọng kính của anh nữa, khiến cậu ngượng đến nỗi lập tức thụt lùi về chỗ ngồi, thở hổn hển.

Thật ra cảm giác cũng không tệ, cậu còn tưởng rằng nụ hôn của đàn ông sẽ mang cảm giác thô ráp chút, nhưng không... tim đập nhanh quá.

— Có thấy kì quái không? Dung Thâm dùng tay chống trên quầy bar, cúi người xuống hỏi cậu.

Ánh Lý ngẩn ra nhìn Dung Thâm, có chút nhìn không rõ người đang cúi xuống trước mắt cậu. Chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, tim thì đập rất nhanh, trong đầu thì vẫn đang nghĩ vẫn vơ là “Dung Thâm nhìn gần cũng thật xinh đẹp...”

— Ánh Lý? Dung Thâm nhìn đáng vẻ ngẩn ra của cậu, có chút bất an.

Nếu như bỗng nhiên Ánh Lý nói, ban nãy chỉ là cậu nhất thời không tỉnh táo; nếu như cậu nói nó rất ghê tởm, không thể chấp nhận được... mới nghĩ thôi anh đã thấy tim mình lạnh quá...

Ánh Lý sờ sờ môi mình, chớp chớp mắt, nhìn Dung Thâm, rồi cúi đầu xuống ôm lấy miệng thật nhanh...

— Tôi... không biết phải nói gì...

Cậu cảm thấy mặt mình nóng bừng, chuyện gì cũng thấy ngại ngại, không dám nói ra, thậm chí cũng không dám nhìn mặt anh.

— Cậu cảm thấy rất kì quái phải không? Tim của anh bắt đầu lạnh đi.

— Chủ quán... Ánh Lý nắm lấy tay anh, mặt đỏ bừng. Tôi... là yêu anh thật đấy. Ánh mắt của cậu trông rất kiên định, có cảm giác như là bất chấp tất cả.

Dung Thâm đang do dự điều gì, Ánh Lý có thể hiểu được.

Anh nhìn cậu, im lặng. Trong lòng rất vui, vui đến nỗi cảm thấy cả người như đang lâng lâng bay lên vậy. Anh yêu cậu, và cậu cũng yêu anh! Im lặng suốt một lúc lâu, chỉ nghe hơi thở gấp gáp và nặng nề của hai người vang vọng xung quanh.

— Tôi vẫn cứ nghĩ... Ánh Lý chậm chậm mở lời. Nếu như anh là nữ, tôi nhất định sẽ cưới anh về. Nhưng, anh lại là nam.

Dung Thâm nhếch nhếch khoé môi, trông như một nụ cười đầy sự bất lực.

— Nhưng, tôi lại nghĩ... tại sao anh là nam thì tôi không được yêu anh chứ? Bất luận là nam hay nữ, chẳng phải yêu là yêu thôi sao? Tôi... tôi vẫn là... là yêu anh đấy.

Hơi thở gấp gáp, mặt Ánh Lý đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa.

Có rất nhiều sự việc, không thể chỉ dựa vào yêu hay thích là có thể giải quyết được, đó là kinh nghiệm sống của tôi... Dung Thâm mấp má môi, nhưng vẫn không thể thốt ra câu nói trên với Ánh Lý.

Những người thân đang trông đợi Ánh Lý tìm bạn gái, lập gia đình sẽ ra sao? Nếu như họ biết được sự việc thì sẽ nghĩ gì đây? Nếu như cậu thật sự đi cùng anh, không kết hôn, thì cậu sẽ làm sao? Mọi người sẽ nghĩ về cậu như thế nào? Cậu không giống anh, tự mở quán kinh doanh, cậu là giáo viên ăn lương nhà trường đấy! Trong cái không gian kín mít, người đồn thổi nhiều như trường học, mọi người sẽ bàn tán phỏng đoán như thế nào về việc cậu đã đến tuổi lập gia đình nhưng vẫn không chịu kết hôn? Còn nữa, nếu như chẳng may khiến người khác biết cậu ở cùng với một người đồng giới, thì cậu sẽ bị huỷ hoại mất, công việc chắc chắn không thể giữ được nữa, nói không chừng còn bị đuổi khỏi trường...

Nhưng... anh vẫn muốn ích kỷ giữ Ánh Lý lại bên cạnh mình.

Dung Thâm trầm mặc nhìn Ánh Lý hồi lâu, không biết đang nghĩ điều gì khiến Ánh Lý cảm thấy rất bất an.

__ Chủ quán?

Dung Thâm bừng tỉnh dậy, nhìn Ánh Lý, đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng lên trên, chậm chậm dừng ngay trước mặt cậu.

__ Cậu nghĩ kỹ một lần nữa đi... Anh nói với Ánh Lý, giọng nói không còn giữ được sự thanh lạnh, mà là giọng trầm trầm và khan. Tôi cho cậu quyền lựa chọn, nên, hãy nghĩ kỹ thêm lần nữa! Nếu như cậu đặt tay vào đây, thì dù bất cứ điều gì tôi cũng nhất định sẽ bảo vệ cậu; nếu như cậu không đặt tay vào, thì tôi cũng sẽ chúc phúc cho cậu...

Ánh Lý ngẩn ngơ nhìn lòng bàn tay của anh, hít thở sâu, chậm chậm đặt tay trái lên trên tay phải của Dung Thâm.

__ Tôi, yêu anh.

__ ...Cám ơn. Nắm lấy bàn tay của cậu, tay anh không ngừng run rẩy.

__ Còn nữa? Anh vẫn chưa nói...

__ Lục Dung Thâm yêu Quách Ánh Lý.

__ Tôi rất vui.

__ Cậu đã nói câu mà tôi muốn nói đấy.

__ Thật không? Ha ha... chủ quán, đến giờ tôi mới biết anh cũng biết run nữa đấy.

Dung Thâm hít vào một hơi thật sâu, khe khẽ mỉm cười. Có chút run nắm lấy bàn tay Ánh Lý, Dung Thâm dùng ánh mắt ấm áp dịu dàng mà trước nay chưa từng có, cậu cũng chưa thấy qua đăm đăm nhìn cậu.

__ Bây giờ... vẫn chưa muộn lắm, cậu có thể gọi tôi là A Thâm.

__ Tại sao trước đó anh đối với tôi có chút lạnh nhạt, không thêm đoái hoài gì tới cả. – Ánh Lý vẫn bứt rứt không quên.

__ Bởi vì... nghĩ rằng làm thế thì tình cảm của tôi đối với cậu có thể nhạt đi một chút... Xin lỗi, về sau sẽ không thế nữa đâu.

8. Chương 8

Thật ra thì những ngày sau đó cũng không có gì thay đổi cả.

Cứ khoảng hai ngày thì Ánh Lý đến “Góc khuất” một lần, vào những ngày không rảnh đến quán thì gọi điện thoại nghe nghe giọng của anh. Chất giọng trầm lạnh của anh trong điện thoại vẫn vậy, khiến tâm trạng buồn phiền của Ánh Lý ngay tức thì được dịu đi.

Sau khi quan hệ của hai người thay đổi, việc đầu tiên mà Ánh Lý thể nghiệm được là... tình yêu quả nhiên có thể biến con người ta trở nên trẻ con hẳn đi.

Cậu trở nên bướng bỉnh, hay nói những câu ngu ngốc, muốn Dung Thâm chiều chuộng cậu... Trong thâm tâm biết rõ những hành động cử chỉ đó có chút ngu ngốc, nhưng lại không có cách nào dùng lý trí để ngăn cản bản thân; mà song song đó, Dung Thâm lại rất bao dung, khiến bệnh cậu ngày càng trở nên trầm trọng, vô phương cứu chữa.

Ánh Lý lắc đầu mỉm cười, nghĩ đến việc cậu trở nên trẻ con bèn không nén được cười, lại nhớ đến hình ảnh Dung Thâm dung túng cho cậu búng bình làm nũng nhưng sau đó lại cúi đầu thở dài bất lực, cậu cũng thấy rất buồn cười, cảm thấy... rất ngọt ngào.

Thời gian hai người ở cạnh nhau rất nhiều, vì Ánh Lý đã dọn ra ở riêng, dù cho về trễ, thậm chí không về nhà cũng không sao cả, sau khi tan trường nếu không có chuyện gì gấp phải làm, thì Ánh Lý sẽ nhấm quán của Dung Thâm mà tiến, thì thoảng phụ giúp bưng trà nước, lau dọn bàn ghế... Ban đầu Dung Thâm không dám để cậu bưng trà, sợ cậu không cẩn thận trọng tâm không vững mà té ngã, Ánh Lý bất mãn không phục cứ cố chấp muốn làm cho bằng được.

Nhớ đến chuyện này, cậu mỉm cười nhìn sang Dung Thâm đang ngồi đọc sách ở phía bên kia salon, khuôn mặt đoan chính thường được mọi người khen là nhìn thấy đều cảm thấy bình tĩnh hẳn đi lại càng hiện rõ sự diu dàng...

Nhớ đến hồi lúc mới bắt đầu, khi hai người vừa mới chuyển mối quan hệ từ bạn bè sang tình nhân, Ánh Lý có chút không thích nghi được sự chuyển biến quá lớn này, ngại ngần đến nỗi khuôn mặt của Dung Thâm cũng không dám nhìn, cũng không biết nên nói gì với anh; Dung Thâm thì hình như cảm thấy Ánh Lý như vậy rất thú vị, thường xoa đầu cậu giống như đang xoa đầu chó con vậy, Ánh Lý cũng chỉ biết đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh nhưng không nói được lời nào. Kể từ khi nói được rồi, thì khoảng thời gian yên tĩnh nhất có lẽ chính là những ngày đó...

Sau khi trải qua những ngày ngược ngùng đến nỗi không biết cư xử sao cho phải, sự hợp gu và cảm giác lúc thường ngày ở bên Dung Thâm cũng đã quay lại, đã lại tự nhiên cười nói với anh. Quan hệ giữa hai người tiến triển nhanh chóng, cậu có được số điện thoại ở tầng hai quán của Dung Thâm mà rất ít người biết được, anh còn đặc biệt làm thêm một chìa khóa nhà đưa cho cậu, đó là thứ mà người khác tuyệt đối không có, chỉ mình cậu có mà thôi.

Được Dung Thâm xem như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay, hành động của cậu ngày càng trẻ con một cách không hề hay biết.

Đối với người khác, bạn bè, học sinh, đồng nghiệp, người thân, Ánh Lý rất chín chắn, nhưng khi bên cạnh Dung Thâm, cậu đều không nén được làm nũng với anh, thỉnh thoảng còn trêu đùa anh... Dung Thâm lại không hề để bụng, rất chi là kiên nhẫn mỉm cười tiếp nhận việc làm nũng của cậu, dỗ dành cậu.

Ban đầu, Ánh Lý không sửa được thói quen vẫn cứ gọi anh là “chủ quán, chủ quán”, mỗi lần vậy Dung Thâm đều chau mày cười nói với cậu rằng “Cần sửa cách gọi rồi đây! Có thể gọi tôi là A Thâm hoặc Tiểu Lục...” Anh thường nhắc nhở cậu như vậy.

Lần đầu tiên nghe đến cái tên gọi “Tiểu Lục”, Ánh Lý hoàn toàn không nén được cười, không cách nào liên tưởng giữa Dung Thâm với “Tiểu Lục” được. Dung Thâm nói đến cả anh cũng quên tại sao mình lại có cái tên như vậy, lúc nhỏ, những bạn học và bạn bè thân thiết nhất cứ Tiểu Lục Tiểu Lục mà gọi anh, có lẽ do họ Lục của anh là một cách viết khác của lục (số sáu) chẳng.

Ánh Lý học sửa thói quen gọi Dung Thâm là “chủ quán”, lúc đầu thì gọi anh là A Thâm, nhưng bất luận là bất kì chữ nào trong tên Lục Dung Thâm, đối với một người dân bản địa Cao Hùng như Ánh Lý thì rất khó mà phát âm cho rõ ràng và trôi chảy được.

Ánh Lý tự thấy ngại ngại, chỉ còn nước gọi anh là Tiểu Lục, nhưng lại thường không nén được cười to, sau đó thì bị Dung Thâm trừng mắt nhìn.

Tiểu Lục, sau khi gọi vài lần cậu cũng thấy thuận miệng, một chút ngược ngùng cũng không còn nữa. Uhm, thói quen quả nhiên là một thứ đáng sợ.

Nghĩ đến đây, Ánh Lý lại không nén được cười tiếp, cảm thấy kết luận mà cậu tự đúc kết ra được này có chút buồn cười.

Dung Thâm ngẩng đầu lên từ quyển sách, nhìn Ánh Lý đang cười ngây ngô vì điều gì đó không rõ, đưa tay xoa xoa đầu cậu, làm rối tóc cậu, nói:

— Đang cười gì thế?

— Không có gì. Cũng đưa tay lên làm rối tóc anh trả lễ. Sau khi anh và Ánh Lý ở bên nhau, Dung Thâm có cảm giác, cậu đã trở nên giống người hơn một chút rồi.

Trước đây cứ cảm thấy phản ứng và cách suy nghĩ của Ánh Lý rất kì lạ, có khi lý trí thái quá, nhưng cũng có lúc toàn nghĩ đến những thứ đầu đầu, nhìn cách nào cũng không mấy giống dáng vẻ của một người bình thường nên có.

Ánh Lý bây giờ biết ngược, biết giở trò đùa nghịch, biết nói những câu ngang bướng, tùy hứng, biết chọc anh nổi giận, muốn làm anh vui lòng... Anh thấy cậu càng lúc càng đáng yêu. Dùng từ “đáng yêu” để miêu tả về cậu đúng là có chút kì quặc, nhưng... thôi được, chỉ cần Dung Thâm thích là được rồi.

Đặt quyển sách xuống, Dung Thâm mỉm cười tiến lại gần muốn hôn cậu, lúc đó Lucky từ bên cạnh bò đến dụi dụi vào ống quần của Ánh Lý, vừa đúng lúc cậu cúi người xuống ôm lấy Lucky chơi đùa, khiến Dung Thâm chộp hụt.

— Lucky! Sao mày dễ thương quá vậy chứ! Dễ thương quá đi!

Ánh Lý vui vẻ chơi đùa với cái mặt nhăn nhăn của Lucky, giúp nó kéo kéo da, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt đang cực kì khó chịu của Dung Thâm đang phóng ra những tia sát khí lạnh lẽo tới Lucky... Cái con chó này... sớm muộn gì tao cũng lột da mày làm áo khoác cho xem. Sau khi Dung Thâm dùng ánh mắt lạnh băng của mình giết Lucky n lần, anh bèn đưa tay ra kéo Ánh Lý về.

— Da của nó đã có thể giúp cậu may thành áo khoác rồi đấy, hơn nữa da nó không dài ra nữa đâu, đừng kéo nữa.

Thuận thế đặt nụ hôn lên trên mặt cậu, cánh mũi, khoe miệng...

Cảm thấy người đang ngồi bên cạnh ôm lấy cậu đây so với Lucky còn thích nổi nóng, hờn dỗi hơn nữa, Ánh Lý nén cười hôn lên môi Dung Thâm xem như dỗ dành anh. Biết Ánh Lý đang cười mình, anh bất mãn nâng cằm cậu lên, hôn sâu lấy người yêu không chuyên tâm, thành công ngừng lại sự run rẩy của cậu do cố nén cười. Sau khi ý cười không còn, hơi thở dần dần trở nên gấp gáp; tiếp đó là cặp kính gọng bạc được gỡ xuống, quyển sách cũng trượt xuống salon...

Nóng.

Nóng đến nỗi Lucky cup mắt xuống lẳng lặng bỏ đi, rời khỏi hai người đang ôm chặt nhau, trong mắt giờ chỉ có đối phương.

Quả thật, rất nóng...

Chịu không nổi liếc nhìn cặp tình nhân đang chìm đắm trong nụ hôn cháy bỏng, Lucky nằm bò trên sàn, cố gắng thè lưỡi dài để thở ra khí nóng.

Từ khi hai người bên nhau, Ánh Lý càng hiểu rõ hơn về anh.

Dung Thâm tuyệt không hỏi han, xen tay vào tình trạng sinh hoạt của Ánh Lý hay quan tâm đến những loại chuyện cá nhân của cậu như thu nhập cậu bao nhiêu, có tài khoản tiết kiệm ở ngân hàng không; anh cũng không hiểu kì về quá khứ của cậu ra sao, hỏi cậu trước kia có bao nhiêu bạn gái; những lúc ở cạnh nhau, khi chuông di động của Ánh Lý vang lên, anh cũng không bao giờ hỏi là ai gọi đến, chỉ hỏi cậu có việc cần phải rời khỏi phải không. Người nào mà không có quá khứ? Mỗi người đều có những mối qua hệ của riêng mình... Dung Thâm là một người trưởng thành, anh biết rõ những điều nên hỏi và điều nào không nên.

Những đạo lý này Ánh Lý cũng hiểu, nhưng cậu cảm thấy khi thực hiện quả thật rất khó khăn, thành thật mà nói, cậu rất tò mò chuyện của người yêu trước đây của anh, rất muốn được biết. Vì vậy mà cậu cảm thấy Dung Thâm ở một góc độ nào đó không đơn giản chút nào.

Dung Thâm đã giới thiệu cho Ánh Lý biết những người bạn tốt của anh, chỉ là muốn hai phía gặp gỡ, trò chuyện với nhau, nếu như cậu không hợp với những người đó, anh cũng không muốn miễn cưỡng cậu làm gì.

Anh không thích những chuyện như “Bởi vì họ là bạn của tôi, nên cậu chắc chắn cũng sẽ phải qua lại với họ, ít nhất cũng đừng hai bên gặp nhau bèn tỏ vẻ khó chịu.” Giống như là một việc mà giữa hai người yêu

nhau bắt buộc phải tiếp nhận (chịu đựng ?) nhau vậy.

Tính cách bạn bè của anh đều có chút cổ quái, vậy mà Ánh Lý lại có thể qua lại rất tốt với họ. Lúc gặp nhau đều có chuyện để nói, không phải chịu cảnh hai bên im lặng giương mắt ngó nhau. Ngay cả Dung Thâm cũng ngạc nhiên về điều này. Nghĩ đến đặc điểm của Ánh Lý là ai gặp cũng thích và lại có thể khiến cho người mới gặp lần đầu cũng có thể thả lỏng mà trò chuyện thoải mái với cậu, anh thở phào nhẹ nhõm tự cười bản thân quá lo nghĩ rồi. Ánh Lý với những người đó cũng rất hợp rơ nhau, còn nghe được nhiều chuyện của Dung Thâm lúc trước từ họ, ví dụ như anh thường nhận được thư tình trong trường, do nam hay nữ viết đều có...

Dung Thâm có người bạn, tên A Vĩ, thân hình cao to, là người rất phóng khoáng. Bánh quy, bánh ngọt thường rất được khách hàng ưa thích ở “Góc khuất” đều do chính cậu ấy làm ra; khi nghe Dung Thâm giới thiệu, cậu thật không thể nào tin được một người cao to, thô kệch như thế mà lại có thể làm ra những chiếc bánh ngọt ngon như vậy.

Khi Dung Thâm giới thiệu để hai người làm quen nhau, vẻ mặt A Vĩ tràn đầy sự kinh ngạc và tiếc nuối, trách anh tại sao lúc trước một chữ cũng không nhắc đến với cậu ấy hoặc những người bạn khác, ít nhất thì trong lúc đơn phương anh cũng nên thổ lộ tâm tình với bạn bè đi. Còn nói rằng Dung Thâm từ hồi đi học đã thế, miệng ngậm chặt còn hơn bất cứ thứ gì nữa, nghe anh mở miệng nói về sự buồn phiền của mình cũng khó như là muốn xem cây bằng thép nở hoa vậy.

Sau đó, A Vĩ còn nói một câu khiến Ánh Lý rất đổi kinh ngạc...

— Thì ra ngoại trừ Tiểu Bội ra, tuýp người cậu thích là dạng này à? Buồn cho tôi lúc trước còn yêu thầm Dung Thâm cậu rất lâu, ra một chút cơ hội cũng không có nữa!

Dung Thâm trừng mắt quét qua A Vĩ một lượt, nói với Ánh Lý:

— Mặc kệ hắn, hắn có đối tượng từ lâu rồi.

— Đúng rồi, tôi đã có người yêu nhỏ rồi đấy, cũng xinh đẹp như Tiểu Lục vậy đó! Hiện giờ chuyện vui sướng nhất mỗi ngày của tôi là làm bánh ngọt yêu thương cho cậu ấy ăn!

Ngó lơ vẻ mặt như đang muốn giết người của Dung Thâm, A Vĩ càng như cố ý cứ nói mãi không ngừng, đến phút cuối cùng còn hăm hở lấy ra tấm ảnh kẹp trong ví mà lúc nào cũng mang theo ra đưa cho Ánh Lý xem, còn bắt cậu phải nói là Dung Thâm không xinh đẹp bằng người yêu của cậu ấy. Ánh Lý cũng ra vẻ suy nghĩ như là đang rất khổ tâm không biết người trên bức hình với Dung Thâm rốt cuộc là ai xinh đẹp hơn ai. Anh nóng máu đến nỗi cảnh cáo A Vĩ phải cất tấm ảnh đi ngay, kết quả là A Vĩ và Ánh Lý bắt vai nhau cười nghiêng ngả khiến sắc mặt của anh càng xấu hơn nữa.

Bạn bè của Dung Thâm ai ai cũng đặc biệt, nhưng câu nói của A Vĩ khiến Ánh Lý ngạc nhiên đến lo lắng không yên, sau khi A Vĩ rời khỏi, cậu không nén được nhìn Dung Thâm đến ngây người... Cậu ấy nói cậu ấy đã từng thích Dung Thâm... chuyện là như thế nào? Nhìn dáng vẻ phát khờ của Ánh Lý, anh cũng biết cậu đang để tâm đến lời nói của A Vĩ.

Tuy rằng thỉnh thoảng cũng có nhắc đến chút ít chuyện quá khứ, nhưng Dung Thâm không mấy thích việc đem toàn bộ sự việc ra nói quá rõ ràng; bởi vì nếu nói ra thì buộc anh phải nhớ lại, mà nhiều khi nhớ lại chuyện đã qua khiến anh rất đau lòng... nhưng lại không muốn Ánh Lý nghĩ ngợi nhiều, chỉ còn biết giải thích rõ với cậu đó đã là chuyện của quá khứ, sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn giữa hai người và tình cảm với Ánh Lý.

Dù sao cũng đã mở lời, Dung Thâm bèn kể cho cậu nghe rất nhiều chuyện trước đây, từ việc anh xuất thân từ danh gia có truyền thống làm bác sĩ, lúc học đại học bất chấp sự phản đối của cha mẹ, anh bỏ y sang học được, và những chuyện thú vị hồi đi học... cho đến chuyện của Bội Liêm, cũng chính là người yêu trước của anh, Bội Liêm là người thế nào, hai người đã làm sao để được bên nhau, Bội Liêm sau đó vì sao mắc bệnh ung thư rồi qua đời... Tất cả đều được Dung Thâm kể lại tỉ mỉ cho cậu, hoàn toàn không che giấu gì cả.

— Thật ra cũng không có gì phải che giấu cậu, chỉ là tôi không mấy muốn nhớ lại chuyện xưa mà thôi, nên cứ mãi không nói với cậu, xin lỗi. Dung Thâm đã dùng câu nói này kết thúc câu chuyện kể, sau đó khẽ nặn ra nụ cười nhẹ như muốn làm tan đi bầu không khí nặng nề.

Tự cảm thấy bản thân thật dễ tiện, dù thương cho Dung Thâm nhưng cậu vẫn muốn biết rõ về quá khứ của anh, tuy rằng sau khi hiểu rõ, tâm trạng cậu cũng không thoải mái hơn được... Ánh Lý đau lòng thay cho Dung Thâm khi anh nói đến chuyện của Bội Liêm với vẻ mặt vô cảm. Cậu thà rằng Dung Thâm hoài niệm, hay thậm chí là khóc khi nói đến Bội Liêm, cũng không muốn anh không biểu lộ bất kì cảm xúc gì như thế này. Thật ra cậu cũng chỉ là hiếu kì, chứ không quá bận tâm về Bội Liêm, cũng không thấy ghen tức với người đó... Dù sao, người đó cũng đã không còn, không nhất thiết phải bận tâm làm gì.

Cậu xin lỗi Dung Thâm, anh chỉ mỉm cười hờn lấy cậu, như là không hiểu tại sao cậu phải nói lời xin lỗi. Ánh Lý còn đang nghĩ có nên giải thích rõ ràng lý do tại sao cậu xin lỗi, thì Dung Thâm lợi dụng Ánh Lý đang lúc còn loay hoay giữa suy nghĩ của mình với nụ hôn của người yêu mà thuận thế đẩy cậu nằm xuống... Nụ hôn nồng nhiệt cùng với sự vỗ về mơn trớn, ma sát qua lại giữa hai người không giống mọi ngày, dục vọng nhanh chóng được gọi lên khiến Ánh Lý biết nó tiêu biểu cho điều gì sắp xảy đến, cậu hoàn toàn không kháng cự mặc sức cho Dung Thâm nằm trên người cậu muốn làm gì thì làm...

Từ khi quen nhau, hai người vẫn chưa làm đến bước cuối cùng, có lẽ vì sợ hãi điều gì đó, hoặc giả là do cậu bất an vì vẫn chưa hiểu rõ về quá khứ và chuyện xung quanh Dung Thâm...

Bây giờ cậu đã thấy được rất nhiều những chuyện vụn vặt trong nếp sinh hoạt và tính cách của anh, càng thấy yêu anh hơn, cho nên, có lẽ là được rồi, đúng không?

Ánh Lý dùng sự bất an của mình để bức bách Dung Thâm phải thổ lộ ra những chuyện đã qua mà anh không muốn nhớ lại, còn Dung Thâm thì lợi dụng sự thương cảm của cậu dành cho anh và bầu không khí lúc đó để bước qua lần ranh mà trước đây cứ mãi không bước qua được này. Cả hai đều tính toán nhau, chỉ là loại tính toán nho nhỏ, không phương hại ai; người đang yêu nếu không phải là đồ ngốc thì cũng là những kẻ tính toán với tâm tư kín đáo, cả hai có cùng điểm chung duy nhất là bởi vì quá yêu đối phương mà thôi.

... Áo quần vươn vãi từ phòng khách cho đến phòng ngủ. Những tiếng rên và thở gấp không nén được thoát ra khiến Lucky nhà ta có thính giác tinh nhạy đang ngủ ở phòng khách chăm chăm nhìn mãi cánh cửa đóng kín kia với ánh mắt khó hiểu.

~~**~~

Mở cánh cửa phòng tắm bước ra, anh nhìn về hướng người đang ngủ trên giường; rẽ phải đi ra khỏi phòng, bước qua chú chó Lucky mà một chút công dụng trông nhà cũng không có đang ngủ say như chết, cố nén lại ý muốn đá cho cu cậu một phát; đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng, đó là thứ mà người yêu của anh hiện đang rất cần.

Trở lại phòng ngủ, đi đến bên giường.

_ Cậu sao rồi?

Dung Thâm cầm chai nước khoáng lạnh, khẽ chạm vào mặt người yêu còn say ngủ trên giường kia.

_ Ummm... Khẽ run lên vì hơi lạnh toả ra từ chai nước, Ánh Lý xoay mặt qua vùi đầu vào chăn.

_ Tỉnh dậy uống chút nước nào. Dung Thâm lay lay thân người đang vùi trong đồng chăn ấm kia.

Từ khe hở của tấm chăn với gối thoát ra một tiếng rên khẽ, Ánh Lý chậm chậm gỡ chăn ra ngồi dậy vẻ như không tỉnh nguyện lắm, Dung Thâm đỡ lấy người cậu để cậu ngồi dựa vào vai anh, rồi mở nắp chai nước khoáng đưa đến miệng Ánh Lý mớm cho cậu uống từng chút từng chút một.

Bản năng đưa tay ra đỡ lấy chai nước, đôi mắt vì mệt mỏi mà nửa nhắm nửa mở; Ánh Lý đầu óc không mấy tỉnh táo cầm lấy chai nước uống, nói không chừng, cậu hiện giờ lơ mơ đến nỗi không biết mình đang uống gì nữa là.

Tóc cậu có chút ẩm ướt, từ cổ cho đến thân hình phía dưới tấm chăn đều không mảnh vải che thân, trên cơ thể có phần trắng hơn so với làn da ngăm ngăm của Dung Thâm có thể thấy được loang lổ những... vết hằn.

Dung Thâm mặc một chiếc quần dài thoải mái ngồi bên giường, sau khi tắm xong vì chưa lau khô, những giọt nước nhỏ tí tách trên nửa thân trên để trần, cũng có thể thấy được những dấu tích loang lổ khắp nơi trên cơ thể anh.

Trong không khí vẫn còn phảng phất mùi vị của những giây phút kích tình vừa qua... Dù là người chậm tiêu đến đâu cũng hiểu được ở đây đã xảy ra chuyện gì. Chầm chậm uống chai nước khoáng trên tay, thân thể mệt mỏi rã rời khiến Ánh Lý mơ màng buồn ngủ. Tại sao hiện giờ cậu lại ở đây? Cảm giác của da thịt khiến cậu biết thân trên của hai người không hề có bất kì mảnh vải nào ngăn cách; Dung Thâm thân mật ôm lấy cậu như thế, có vẻ như ban nãy hai người đã làm chuyện gì nghiêm trọng lắm thì phải? Nhưng nhất thời cậu không sao nhớ ra được, chỉ cảm thấy cơ thể rất đau...

Dòng nước lạnh đã giải tỏa cơn khát trong cổ họng, làm dịu đi sự mỏi mệt của cơ thể, uống gần hơn phân nửa chai nước cậu mới mơ mơ hồ hồ nhớ ra tại sao cậu lại ở đây giờ này, bỗng chốc đầu óc tỉnh táo hẳn, nhớ đến chuyện vừa nãy...

Sự mơ trốn đầy dịu dàng của Dung Thâm khiến cậu không tài nào chống đỡ được; vì đau nên không nén được vâng vẫy, chống cự, người yêu đang cười trên người cậu không vì thế mà sử dụng bạo lực ép buộc cậu, ngược lại càng nhấn nạt dùng chất giọng mê hoặc trầm ấm của anh dỗ dành bên tai cậu, nói hết các lời ngọt ngào đường mật nhằm khiến cậu thả lỏng người; anh rất chú ý đến phản ứng của cậu, chỉ cần thấy cậu hơi chau mày bèn lập tức dùng nụ hôn dịu dàng vỗ về cậu...

Mặt đỏ bừng. Không ghét cũng không bài trừ việc đó, nhưng cơ thể đau đến nỗi cậu rất muốn đập cho Dung Thâm một trận để anh nếm thử mùi vị đau này là thế nào...

— Khắc khắc khắc! Bỗng nhiên bị chai nước làm sặc.

Dung Thâm lập tức lấy chai nước ra khỏi tay cậu đặt lên tủ giường, vỗ vỗ vai cậu.

— Quách Ánh Lý, cậu tỉnh táo chút nào!

— Khắc khắc khắc... Ánh Lý không sao dừng được ho, đến nỗi chảy cả nước mắt, cả thân người dựa hẳn vào Dung Thâm để anh vỗ vai cho.

— Làm gì vậy, cậu uống nước đến ngủ gật luôn à? Thở dài, thật hết cách với cậu mà.

— Khắc khắc khắc... Tuy ho đến không nói nên lời, nhưng đầu óc thì đã tỉnh táo từ lâu, có chút không phục... Rõ ràng là cậu sắp ngủ đến nơi rồi, anh còn đem nước đến cho cậu uống chứ à!

— Được rồi, khắc... được rồi, tôi ổn rồi... Ánh Lý tự mình ngồi thẳng dậy, hươ hươ tay nói.

— Ổn rồi? Còn muốn uống nữa không? Dung Thâm chau mày lau đi giọt nước mắt vì bị sặc nước mà động lại ở khoé mắt cậu.

— Không cần nữa đâu... Cậu đã hết khát, bây giờ chỉ muốn ngủ thôi.

— Buồn ngủ không? Dung Thâm vén những sợi tóc dính bột trên trán cậu ra.

— Tôi mệt quá...

Toàn do anh không biết kèm chế đấy.

Ánh Lý lại nằm xuống, kéo chăn lên chỉ muốn ngủ, trong lòng không quên trách sự “nhiệt tình” của Dung Thâm. Anh là người trong ngoài bất nhất, lúc mới quen nhau cậu cũng nhận ra rồi; bề ngoài thì trầm tĩnh lãnh đạm, bên trong thì đối với những người sự vật yêu thích thì nhiệt tình như lửa vậy...

— Thật không? Như thế thì không ổn đâu đấy... Dung Thâm nghiêng người về phía trước, khẽ cười dùng cánh mũi chạm vào mặt Ánh Lý.

— Anh hai... Ánh Lý mơ hồ thở dài. Niệm tình tôi kinh nghiệm chưa đủ, tha cho tôi để tôi ngủ đi. Anh “nhiệt tình” và “mãnh liệt” như thế mới là không ổn đấy...

Cậu thật rất muốn ngủ, không hơi sức đâu mà quan tâm đến người đàn ông trong ngoài bất nhất này...

Ánh Lý làu bàu mấy tiếng, chìm vào giấc ngủ, để lại Dung Thâm ngồi cạnh đang cố nén cười để không làm ồn cậu.

— Thật đáng yêu quá... Khẽ chạm vào mặt cậu, Dung Thâm mỉm cười lẩm bẩm một mình. Nếu như Ánh Lý biết cậu bị nói là đáng yêu, chắc chắn sẽ kháng nghị cho coi.

— Buổi tối tốt lành và chào buổi sáng...

Dung Thâm hôn nhẹ mặt Ánh Lý, rồi nằm xuống bên cạnh cậu; sau khi xác định là chăn đã phủ kín cả hai, anh lần nữa hôn khẽ lên mặt cậu, rồi nhắm mắt lại ngủ.

Chiếc đồng hồ bên cạnh chỉ rõ bây giờ là 1 giờ 40 phút sáng.

Chai nước khoáng uống chưa hết được đặt trên tủ giường đã bị lãng quên, thân chai cô độc toả ra hơi lạnh làm đọng lại những giọt nước đang chậm chậm rơi xuống...

Đối với những người đang yêu thì sự lãng phí không là điều cần bận tâm lắm

Sau khi quen nhau, Ánh Lý hầu như ở nhà của Dung Thâm

Tầng hai của “Góc khuất” gần như trở thành phòng trọ thứ hai của cậu (mà còn miễn phí nữa chứ). Bàn chải đánh răng và khăn mặt thì yên vị trong phòng tắm đứng thành đôi thành cặp với cái của Dung Thâm; ly uống nước là anh mua dành riêng cho cậu, màu sắc, kiểu dáng đều là dạng Ánh Lý yêu thích, hiện đang được bày thành cặp trong khay đựng; những bộ quần áo đem đến vào những đêm ở lại phòng Dung Thâm nhưng quên mang về đã nhiều đến nỗi anh mua hẳn một tủ đựng cho cậu và nó được đặt kế bên tủ áo của anh. Muỗng dưa chén bát dành riêng cho cậu cũng được đặt ngay ngắn trong tủ chén.

Ngay cả muỗng dưa chén bát cũng có dành riêng nữa à? Đó là vì Ánh Lý nói rằng đến Lucky còn có chén ăn riêng, vậy thì cậu cũng phải có bộ đồ ăn của riêng cậu! Dung Thâm cười trêu Ánh Lý sao lại lấy bản thân ra so với một chú cún làm gì? Mặc kệ sự trêu cười của anh, cậu khẳng khẳng muốn có đồ dùng riêng của mình được đặt trong bếp nhà anh cho bằng được! Hết cách, Dung Thâm chỉ còn cách dành riêng ra một chỗ trong tủ chén để đặt chén bát muỗng dưa mà Ánh Lý mua về.

Nên nhiều lúc ăn cơm, anh cố ý lấy thìa gõ nhẹ vào chén rồi kêu lớn : “Ánh Lý đâu, ra ăn cơm!” Gọi ra dùng cơm y như đang gọi cún con vậy, chỉ là lúc gọi Lucky ăn cơm về mặt anh không hiền hoà bằng lúc này thôi.

Khắp nơi trong nhà đều vươn vãi đồ dùng của cậu, ngay cả bức tường sách chất đầy sách của anh cũng nhét mấy quyển sách Ánh Lý mua về, hộp đựng bút cũng đặt vào mấy cây mà cậu thường dùng... Cái cảm giác lãnh lẽo, khó gần trong không gian cũng dần dần phai đi, tăng thêm phần ấm cúng, còn thêm một cảm giác sáng sủa đặc biệt; cái cảm giác sáng sủa đó không phải về thị giác, mà là trong tâm trí, cõi lòng.

Nhìn ly sứ dành riêng cho Ánh Lý trên tay, khoe môi Dung Thâm khẽ hướng lên, vẽ mặt tăng thêm phần dịu dàng.

Nhà của anh đã thay đổi rồi, trái tim cũng vậy. Không còn mơ thấy những cơn ác mộng về hình ảnh người yêu cũ bị dày vò trong bệnh tật, không còn phải bất chợt nửa đêm tỉnh giấc cô đơn một mình nằm nhìn trần nhà đến khi trời sáng; cảm thấy thức ăn cũng ngon miệng hơn, buổi sáng thức dậy phần chán hơn.

Thật ra, ngày tháng trôi qua không phải cũng giống mọi ngày đó sao? Giờ giấc nghỉ ngơi làm việc như xưa, thức ăn cũng giống như trước, chỉ có tâm trạng là đã đổi thay; có người mà mình để tâm đến; tâm trạng cũng theo đó mà thay đổi, cảm thấy ngày tháng trôi qua vui vẻ hơn, việc gì cũng thấy hợp ý hơn nhiều.

Rót hồng trà đã ủ vào ly sứ của Ánh Lý, bộ đồ trà thì để ngâm trong nước đợi lát sau tẩy rửa. Anh rời khỏi phòng bếp tiến vào phòng khách, đưa hồng trà cho Ánh Lý đang ngồi trên sofa, thuận miệng nói câu không có chi khi cậu cảm ơn anh, rồi ngồi xuống bên cạnh cậu, vai kề vai, hơi ẩm truyền qua khiến anh có cảm giác thật hạnh phúc. Sự yên tâm không tên, khiến anh thấy rất thoải mái, một cảm giác hạnh phúc vẹn toàn không kèm theo bất kì cảm xúc tiêu cực nào.

Chỉ cần ở bên cạnh Ánh Lý, thì dù không làm gì, chỉ ở trong nhà, cũng là niềm hạnh phúc...

Không nén được đưa tay xoa xao đầu cậu, ngón tay trượt qua những sợi tóc mềm mại, làm rối đi những sợi tóc phủ xoà. Ánh Lý xoay đầu qua, giao nhau với ánh mắt của anh, khoe môi cũng khẽ hướng lên.

Cậu cũng đưa tay về phía Dung Thâm, nhưng mục tiêu chính là cặp kính gọng bạc của anh.

Ánh Lý rất thích cặp kính gọng bạc của Dung Thâm. Thích cái cảm giác dung hoà của nó với khí chất của anh, càng thích hơn nữa cảm giác khi lấy nó xuống từ sóng mũi của Dung Thâm. Anh tuy có chút do dự,

nhưng cũng ngoan ngoãn cúi thấp xuống hông để cậu có thể dễ dàng tháo kính ra rồi sau đó lại nhắm mắt lại nhìn cảnh vật mơ hồ xung quanh.

Khi Dung Thâm cúi đầu xuống, kính bị lấy đi, Ánh Lý có thể nhìn rõ những sợi lông mi dài của anh, đôi con ngươi đen thẳm, ở sâu đáy mắt đôi con ngươi ấy vẫn đang hiện rõ hình bóng cậu trong đó... Bất giác đưa tay chạm vào đó, cảm thấy khuôn mặt ở trước mắt này đây đẹp như một bức tranh vẽ.

Trước mặt là người yêu đang cúi thấp xuống chiều theo cậu, mặc cậu lấy đi mắt kính, còn phải ráng nén lại động tác chớp mắt phản xạ, mở to mắt để ngón tay cậu có thể lướt qua từng sợi lông mi của anh, khen đôi mắt anh đen thẳm đến đẹp lạ lùng...

Tiếp đó, Dung Thâm sẽ tiến sát gần cậu đòi nụ hôn xem như đáp lễ, có thể là một nụ hôn nhẹ nhàng như đùa trêu, hoặc cũng có thể là nụ hôn nồng nàn cháy bỏng đến khiến cả hai mất kiểm soát.

Lần này thì lý trí chiến thắng dục vọng, sau vài nụ hôn khẽ, Dung Thâm lùi về sau nhắm mắt lại đưa tay về hướng Ánh Lý đòi lại kính của anh.

— Ánh Lý, kính của tôi.

— Không mà, cho tôi cảm thêm chút nữa. Khẽ thở gấp, cậu vẫn cố chấp nắm chặt lấy mắt kính trong tay.

— Sao mà thích chơi với mắt kính của tôi đến thế? Hết cách, anh đành nhắm mắt nhìn khung cảnh mơ hồ xung quanh. Những gì anh thấy chỉ là những đường sáng uốn éo, mơ hồ, hoàn toàn không biết được cái nào là cái nào, Dung Thâm khẽ thở dài, xoa xoa đầu Ánh Lý mà trong mắt anh giờ chỉ là một bức tranh trừu tượng không rõ nét, làm cho tóc tai cậu càng rối hơn thêm.

— Vì tôi không bị cận thị mà... Ánh lý trả lời, đầu ngoảnh đi tránh bàn tay đang làm loạn trên tóc cậu, sau đó đeo mắt kính của anh lên.

Umm, chóng mặt quá...

Tuy không nhìn rõ nhưng vẫn đoán được cậu đang làm gì, Dung Thâm vội đưa tay lấy xuống chiếc kính trên sống mũi cậu, nhưng, chụp hệt, Ánh Lý cười to rất chi là không khách sáo.

— Gần như vậy mà anh vẫn không thấy sao?

— Độ cận của tôi rất nặng. Dung Thâm thở dài. Đừng có đeo kính của người khác, như thế rất có hại cho mắt cậu đấy. Giọng nói thêm phần nghiêm nghị, hàm ý bắt buộc Ánh Lý phải lấy kính xuống.

— Cảm ơn anh quan tâm, tôi đã lấy xuống rồi. Biết rõ là bạn trai đang quan tâm cậu, bèn rất ngoan ngoãn lấy kính xuống, nhưng vẫn không chịu trả lại anh.

— Ánh Lý, mắt kính của tôi. Dung Thâm đưa tay ra thêm lần nữa đòi lại kính của mình, trong giọng nói, có sự bất lực không biết làm sao với cậu.

— Độ của anh nặng thật, khiến tôi chóng mặt quá.

— Tôi đã bị cận từ hồi tiểu học rồi. Không bị cận như cậu mới tốt đấy, đừng có mà thấy nó hay.

Biết rằng người yêu vẫn chưa chơi chán, anh chỉ còn cách tiếp tục ngồi “hầu” cậu... chơi đùa mắt kính của mình.

Ánh Lý nhìn cặp kính gọng bạc trên tay, tay mân mê lần theo gọng kính, cảm thấy gọng kính màu bạc này quả thật rất hợp với Dung Thâm, có thể làm tôn lên khí chất của anh, đồng thời cũng làm dịu đi nét sắc sảo, góc cạnh toát ra từ khuôn mặt anh, trở nên sự nho nhã hiền hoà hơn.

Dung Thâm không biết một điều, vì Ánh Lý không muốn nói. Không phải vì không bị cận nên cậu tò mò với mắt kính của anh mà thường lấy nó xuống chơi đùa đâu. Điều mà Ánh Lý thích thật sự đó là... Hình ảnh Dung Thâm tuy rằng có chút do dự, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi yên không động đậy nhằm để cậu có thể dễ dàng tháo kính xuống, rồi sau đó lại nhắm mắt nhìn xung quanh. Dung Thâm rất chiều cậu, gần như là cưng yêu; cậu thích cái cảm giác này; cái cảm giác được người khác đặt tại vị trí số một trong tim, hết lòng hết sức quan tâm yêu thương.

Dung Thâm đứng dậy, dựa vào thị giác mơ hồ, phỏng đoán khoảng cách đưa tay xoa xoa đầu Ánh Lý.

— Tôi phải nấu cơm rồi đây.

— Uh, nà, trả anh. Cậu cũng đứng dậy theo, đeo kính cho Dung Thâm, và tặng anh một nụ hôn xem như quà cảm ơn.

— Anh thật phải nấu cơm à? Ánh Lý đi theo vào phòng bếp. Lucky đi theo sau sửa gâu gâu, nó cũng muốn chơi đùa với cặp kính của Dung Thâm nữa.

— Ừ, không phải hôm nay cậu có thể ở ại sao?

— Uhm...thì phải... Ánh Lý sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng.

Dung Thâm đứng trước bếp chuẩn bị vo gạo, tuy không thấy được vẻ mặt của Ánh Lý nhưng anh đoán mặt cậu hiện giờ chắc chắn đang đỏ bừng... Anh khẽ mỉm cười.

—Cậu giúp tôi lấy từ trong tủ lạnh thịt gà, ớt xanh và nắm hương cô ra đây, cảm ơn.

— Được. Thịt gà và ớt xanh còn có cả nắm hương cô nữa... Ánh Lý ngồi trước tủ lạnh lục tìm những thứ anh cần, Lucky thì đang cố gắng chen vào giữa cậu và tủ lạnh nhằm tranh thủ thời cơ cuỗm đi một bình yakult, cậu chỉ còn cách lấy ra một chai chăm cho Lucky uống, Dung Thâm thì đang đứng trước bếp cúi thấp người vo gạo... Rất chi là bình thường, nhưng cảm giác rất hạnh phúc.

Đây là thứ mà Ánh Lý mong muốn có được. Dù không đi đâu chỉ hai người và một chú cún ở nhà, cũng là rất hạnh phúc rồi.

9. Chương 9

Lại hơn một năm nữa trôi qua, Ánh Lý và Dung Thâm vẫn ở bên nhau, xuân qua thu đi chớp mắt đã qua một năm rồi, như là một việc rất dễ dàng vậy.

Cảm giác ở bên cạnh Dung Thâm rất yên lòng. Trước đây khi còn là bạn bè cũng có cảm giác như thế, nhưng sau khi trở thành người yêu thì cảm giác đó tăng thêm bội lần...

Khí chất toát ra từ Dung Thâm có thể giúp cậu tĩnh tâm lại; ở bên anh, đều cảm thấy thế giới thật yên bình, nhịp sống cũng chậm lại... rất thoải mái, khiến người khác cảm thấy yên lòng.

Rõ ràng khi bên anh,cảm thấy thời gian như ngưng đọng lại vậy, nhưng đến lúc ngồi nhớ lại, thì mới bắt giác phát hiện thời gian trôi qua nhanh thật.

Bình thường thì vào mỗi buổi trưa Ánh Lý sẽ đến quán của anh dùng cơm, sau khi tan sở thì quay về phòng trọ trước để chỉnh lí lại một số sự việc ở trường, ví dụ như ghi chép lại những học sinh mà cậu phụ trách hướng dẫn vân vân, sau đó sẽ đến “Góc khuất” cùng Dung Thâm dùng cơm tối, à, còn chơi đùa với Lucky nữa.

Nhiều lúc trong quán bận quá, Ánh Lý sẽ giúp Dung Thâm bưng bê trà bánh, lau dọn bàn khách đã sử dụng xong. Thường thì cậu sẽ ngồi đó đến khi Dung Thâm tắt đèn đóng cửa quán thì cậu mới về nhà, đương nhiên cũng có nhiều lúc cậu không quay về mà ở lại qua đêm với anh.

Ánh Lý làm thêm một chìa khoá phòng cậu trọ đưa cho anh, vào mỗi thứ năm “Góc khuất” nghỉ thì anh sẽ dẫn Lucky đến đó đợi cậu, thấy quần áo dơ thì sẽ giúp cậu giặt rửa, có lúc còn thay cậu quét dọn phòng ốc. Ánh Lý tan sở từ trường về vừa bước chân vào cửa đã thấy bóng dáng của Dung Thâm, sau đó cả hai sẽ để Lucky lại trông nhà, cùng nhau đi mua thức ăn về làm bữa tối, rồi cùng nhau rửa rửa cắt cắt xào xào nấu nấu...

Tiện thể nhắc luôn, Ánh Lý đối với thức ăn rất chi là dễ dãi, dễ dãi đến nỗi Dung Thâm không tài nào chấp nhận được.

Từ trước giờ Dung Thâm đều cảm thấy cậu rất dễ nuôi, cho gì ăn nấy, hoàn toàn không kén chọn, đúng là một tấm gương tốt; nhưng nếu như không phải có lần ngẫu nhiên anh cho Ánh Lý đem cơm hộp mua từ bên ngoài đến “Góc khuất” ăn, thì chắc hẳn anh sẽ không biết được, cơm hộp mà bên ngoài bán cải thì xào đến nát bấy, đậu hũ thì đầy dầu mỡ mặn chát, cho đến thịt heo xào thì mỡ nhiều mà thịt chẳng bao nhiêu... Ánh Lý đều có thể mặt không đổi sắc ăn hết toàn bộ! Điều này khiến Dung Thâm không tài nào chịu nổi, rất tức giận nói với cậu là, giờ nghỉ trưa ở trường nhất định phải đến tìm anh, anh sẽ chuẩn bị cơm trưa cho cậu, tuyệt đối không được ăn mấy thứ thức ăn đáng sợ này nữa. Ánh Lý ngây người gật gật đầu, nhất thời không tài nào lý giải nổi tại sao Dung Thâm lại tức giận như vậy.

— Đùng có đùa, những thứ như vậy mà cậu có thể nuốt trôi được? Cậu nuốt trôi được nhưng tôi thì không tài nào chịu được!... Dung Thâm có chút kích động nói.

Ánh Lý nghe rồi ngồi đó cười ngây ngô, trong lòng thì bình bồng bồng bồng. Có ai được người yêu quan tâm mà không vui bao giờ đâu...

Thứ bảy, Dung Thâm sẽ dựa vào việc Ánh Lý có về nhà không mới quyết định anh có mở quán kinh doanh hay không. Nếu cậu không phải về nhà gặp cha mẹ, thì anh sẽ không mở quán, cùng Ánh Lý đến phòng trọ của cậu hoặc lên tầng hai “Góc khuất”, hoặc là cùng nhau dẫn Lucky đi dạo xung quanh, hay đi xem triển lãm gì đó...

Trong hơn một năm nay, mẹ của Ánh Lý không còn ép cậu phải đi xem mắt hay tìm bạn gái nữa. Hoặc có lẽ là do thấy một họ hàng nào đó cũng giống cậu đã đến tuổi lập gia đình nhưng vẫn chưa có đối tượng, vì áp lực của người thân mà đi xem mắt kết hôn, nhưng sau đó thì thường cãi cọ với nhau khiến cả nhà không ai được yên; hay cũng có lẽ là bởi lần trước Ánh Lý đã ngồi lại nói chuyện với gia đình, thôi thì con cháu có phúc phần của con cháu vậy, không quản nữa. Cậu vì vậy mà càng thoải mái, trong lòng không còn phải chịu áp lực nữa.

Ánh Lý với Dung Thâm không phải là không có cãi nhau, khó tránh khỏi nhiều lúc có va chạm nhau về ngôn ngữ hoặc cử chỉ hành vi thường ngày.

Như là việc Ánh Lý vứt tất vớ lung tung khiến anh không chịu nổi, đã nhiều lần nói với cậu nhưng vẫn không có gì thay đổi; sự lạnh nhạt và tự cho mình đúng của Dung Thâm, thường khiến cậu đương lúc đang vui vẻ tự nói tự nghe thì bị đổ nguyên gáo nước lạnh... việc này có lúc khiến một người thích nói nhiều và tuýt húng như Ánh Lý rất tức giận.

Nhưng cả hai không cãi nhau to, có lúc cậu phát điên lên kêu la vài ba câu, Dung Thâm sẽ xoa xoa tai không đoái hoài đến cậu; hoặc lúc Dung Thâm tức giận thật sự thì sẽ không nói chuyện với cậu, chiến tranh lạnh, Ánh Lý cũng “hầu” anh đến cùng luôn.

Dù sao thì cuối cùng người mở lời giải hoà trước chắc chắn là Dung Thâm. Ánh Lý hừ hừ vài ba tiếng rồi sau đó trao một nụ hôn cho anh thế là xem như huê cả làng. Tính cách của Dung Thâm cao ngạo, nhưng khi đối diện với người mình yêu thì rất chi là biết lùi biết tiến.

Hoàn toàn là một cuộc sống rất bình thường. Không hẳn mỗi ngày đều có sự ngạc nhiên, cũng không phải lúc nào cũng hạnh phúc mãi mãi, hai người có lúc cũng cãi nhau, cũng chiến tranh lạnh, cũng sẽ phiền não vì những vấn đề thực tế, như là việc Ánh Lý không tài nào dành dụm đến con số mà cậu mong muốn, hay như tháng này quán của Dung Thâm thu nhập ít đi...

Đối với những vấn đề này, Ánh Lý vẫn rất là lạc quan nói:

— May là chúng ta không có nuôi con nhỏ!

Dung Thâm nghe xong rất nghiêm túc nói với cậu rằng anh thật rất muốn nhận nuôi một bé gái, Ánh Lý bèn cốc vào đầu anh lớn tiếng kêu:

— Dành dụm tiền! Để dành tiền trước đã!

Dung Thâm nhìn bộ dạng lúc đó của cậu không nén được cười to.

Trong căn nhà trên tầng hai của Dung Thâm, đa phần đều là cà phê của anh, hồng trà của cậu, hai người câu được câu không trò chuyện với nhau. Có lúc Dung Thâm trêu chọc ép buộc Ánh Lý uống cà phê, hoặc

khi hôn cậu thì ngậm một ngụm cà phê chấm cậu, Ánh Lý lập tức phun ra, la lớn:

— Khó chịu chết được! Miệng mồm toàn mùi cà phê không!

Dung Thâm nhìn cậu ha hả cười to, Ánh Lý bèn trừng mắt nhìn anh giận dữ.

Cuộc sống như thế này có lẽ không thú vị lắm, nhưng cậu vẫn thích cái cảm giác được ở bên anh. Không có việc yêu đến chết đi sống lại, hay không gặp được nhau thì khó chịu... chỉ là đặt đối phương vào một góc trong tim, rất là trân trọng nâng niu quý báu thôi... bình đạm, nhưng rất ổn định vững chắc, khiến Ánh Lý mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy rất yên lòng.

Cuộc sống như thế này, Ánh Lý cảm thấy rất là, rất là hạnh phúc.

Nhưng... có lúc, sẽ có một số người sự vật nhắc nhở bạn rằng, hiện thực không phải lúc nào cũng tốt đẹp trôi chảy cả đâu.

Trong buổi lễ kết hôn của em gái, Ánh Lý cảm nhận sâu sắc được điều đó.

Mặt cậu gần như cứng đờ vì cười.

Đây đã là người thứ mấy rồi? Trông thấy anh chị em của cậu đều đã có nửa kia, thậm chí có luôn em bé, đều hỏi cậu rằng, tại sao cậu vẫn chưa có ai cả vậy? Ánh Lý cũng trăm lần như một mỉm cười trả lời: Tôi vẫn chưa có đối tượng.

Đương nhiên là không cách nào nói là cậu đã có đối tượng rồi, để tránh việc mọi người hỏi này hỏi nọ về một đồng thứ khiến cậu chống đỡ không kịp. Những vị khách đó nghe Ánh Lý nói thế, đều rất nhiệt tình nói rằng sẽ giúp cậu giới thiệu cho, khiến cậu càng đau đầu thêm.

Nhưng người yêu của Ánh Lý, Lục Dung Thâm, sự thực là hôm nay có đến tham gia buổi lễ, còn mang theo cả một bao lì xì rất to nữa.

Trước đó Ánh Lý có nhắc đến hôn sự của em gái cậu, sẽ rất bận, nên gần đây không thể thường xuyên ở bên cạnh anh được. Dung Thâm bèn muốn Ánh Lý đưa thiệp mừng cho anh, Ánh Lý hỏi anh muốn đi à? Anh nói muốn.

— Tôi muốn gặp người nhà của cậu. Điều này khiến cậu cảm thấy khó xử à? Trên giường, Dung Thâm đang hôn Ánh Lý đến nỗi cậu chơi với không biết trời trăng gì, anh khẽ cắn vành tai cậu hỏi.

Ánh Lý thần trí không còn tỉnh táo nữa, cũng không biết là cậu đã trả lời như thế nào.

Nên khi thấy bóng dáng Dung Thâm từ xa, Ánh Lý giật cả mình.

Trong lòng từ từ dâng lên một nỗi vui mừng, đương lúc cậu đang phải chịu đựng sự dội bom của những lời khách sáo nên càng lúc càng bức bối thì bèn bắt gặp Dung Thâm khẽ mỉm cười với cậu...

— Anh... sao lại đến đây? Ánh Lý rất muốn nắm lấy bàn tay của anh mà hoan hô. Nhưng sau khi trông thấy anh, trong tâm trạng kích động chỉ có thể thốt nên lời nói vô nghĩa kia.

Dung Thâm không nói, chỉ mỉm cười với cậu, đưa cho cậu ánh mắt, xung quanh nhiều người không tiện nói chuyện, Ánh Lý vui mừng gật gật đầu cũng không nói.

Chị Ánh Lý đứng cạnh hỏi Dung Thâm có phải bạn cậu không. Ánh Lý không biết phải trả lời ra sao, trong lòng bỗng dưng lo sợ.

Tuyệt đối không thể để mọi người biết được... Dung Thâm đứng phía sau khẽ nắm lấy tay cậu, mỉm cười nói với chị Ánh Lý rằng anh là đàn anh khoá trên đại học của Ánh Lý trước kia.

Chị cậu nghe vậy bèn mỉm cười dịu dàng nói:

— Vậy là trước kia Ánh Lý chắc hẳn làm phiền anh nhiều lắm? Rất cảm ơn sự quan tâm chăm sóc của anh đối với Ánh Lý...

Cảm giác giống như là đang nói chuyện với bạn học của con trai vậy, không thẹn là người đã có con, lời nói tràn đầy mùi vị ***

Dung Thâm vẫn duy trì nụ cười trên môi nói:

— Không đâu. Ánh Lý rất tốt, có một đàn em như thế tôi cảm thấy rất vui mừng.

Hoàn hảo, nói mà mặt không đỏ hơi không vấp.

Khí chất đặc biệt của Dung Thâm có vẻ như khiến chị cậu rất thích, bèn kéo lại anh hai Ánh Lý đang đi ngang qua để giới thiệu với Dung Thâm, còn cười nói rằng, nếu như Ánh Lý mà kết hôn, thì cô nhất định sẽ nhắc nhở cậu gởi thiệp mừng tới anh, lúc đó xin mời anh nhất định đến chung vui...

— Tuy Ánh Lý đã không còn nhỏ nữa và lại giờ vẫn chưa ổn định, nhưng cậu ấy chắc chắn sẽ phải kết hôn mà! Nên lúc đó mời anh đến nhé! Chị cậu mỉm cười dịu dàng nói với Dung Thâm, anh vẫn chỉ khẽ cười. Nhưng Ánh Lý biết rõ, nụ cười mà trong ánh mắt hoàn toàn không có ý cười của anh mới là đáng sợ nhất, trong lòng anh hiện đang rất khó chịu.

Ánh Lý đứng bên cạnh vội tìm lý do kéo Dung Thâm đi khỏi. Mồ hôi lạnh toát ra, cảm giác khuôn mặt đã cười đến cứng đờ luôn rồi.

Trong một góc khuất khi cậu lại ngược nhìn thấy ánh mắt của Dung Thâm, hình như thấy anh có chút... đau lòng. Là cậu nhìn lầm phải không? Trong ánh mắt của anh hiện ra một thoáng nỗi đau?

— Ah... cái đó... Ánh Lý nghĩ ngợi về ánh mắt vừa thoáng hiện ra ban nãy của anh và những lời chị cậu vừa mới nói, nhất thời không biết nên nói gì. À ừm, đúng rồi, hôm nay tôi không cách nào ở chung với anh được lâu cả, xin lỗi!

Cậu cảm thấy có lỗi với anh khi mà anh đã nghỉ kinh doanh hôm nay để đến đây tham gia tiệc mừng.

— Tôi hiểu mà. Dung Thâm khẽ cười nhẹ. Cái đám họ hàng đó khó đối phó lắm hả?

Ánh mắt anh quét lướt qua hội trường, rất nhiều người, ăn mặc chỉnh tề trò chuyện rôm rả, xem ra họ hàng của Ánh Lý đều phóng khoáng sôi nổi cả. Nhưng với những họ hàng như vậy, Ánh Lý có lẽ không tài nào ứng phó được với sự quan tâm đầy nhiệt tình của họ đối với tình trạng chưa kết hôn của cậu rồi. Ánh Lý cười khổ nói:

— Tôi cảm thấy mặt mình cười đến muốn cứng đờ luôn rồi, những lời nói ra thật rất muốn lấy máy thu âm thu lại, sau đó lần lượt phát ra cho họ nghe, đều hỏi mấy câu cùng một loại như tại sao tôi vẫn chưa có ai, phiền!!!

Dung Thâm mỉm cười nghe cậu than thở, thấy thương cho cậu. Ở phía dưới mà ánh mắt người khác không bắt gặp được, anh nhẹ nhàng kéo tay Ánh Lý, nắm lấy, khích lệ cậu.

— Anh, mẹ đang tìm anh đấy! Một người để tóc đầu đinh hồi hử chạy lại lúc ngang qua chỗ hai người thì ném lại cho cậu câu trên. Là em trai của Ánh Lý? Trông rất giống với cậu.

Trông theo cái đầu của người đó, Dung Thâm nghĩ thầm anh nhất định phải nói với Ánh Lý tuyệt đối không được để tóc đầu đinh, thật đáng sợ quá, kiểu tóc và khí chất của cậu hoàn toàn không thích hợp với tóc đầu đinh chút nào đâu.

— Umh, được... sẽ đến ngay! Ánh Lý đáp mà đầu không hề quay qua. Quylene nhìn Dung Thâm, không muốn rời đi.

— Đi đi, tôi sẽ ngồi đây ăn cho thật no nê mà. Dung Thâm cười khẽ vỗ vai Ánh Lý.

— Uh...

— Không sao đâu, bận qua thời gian này thì sẽ không chuyện gì nữa đâu. Dung Thâm an ủi cậu.

Hai người đã một tuần rồi không gặp nhau, đại khái cũng còn phải thêm 3,4 ngày nữa, Ánh Lý còn bận một số việc liên quan tới hôn lễ không thể đi tìm Dung Thâm được.

— Tôi sẽ gọi điện cho anh...

— Ừ, tôi sẽ đợi. Điện thoại của quán ở tầng một cũng có thể gọi, lúc nào cũng được. Dung Thâm gật gật đầu, cười và đẩy nhẹ Ánh Lý, vì anh đã trông thấy mẹ của cậu đang ở xa xa giận sôi lên rồi.

— Umh... Ánh Lý quay đi, rồi quay lại nói. Anh nhất định phải ăn cho no đấy!

— Câu này còn phải để cậu nói sao?

Dung Thâm cười khở, Ánh Lý hoàn toàn không có chút gì về khái niệm thời gian cả, lúc này bận rộn, nói không chừng ba bữa cơm cậu còn không ăn đúng giờ, cũng nói không chừng là do cậu quá lười, lúc bận rồi thì lười đến nỗi cơm cũng không ăn nữa là.

Ánh Lý gãi gãi đầu cười ngây, nói câu lát nữa gặp, rồi nhanh chóng lẹ làng bay đến chỗ mẹ cậu “điểm danh”, nếu không đi thì một lát chắc chắn cậu sẽ bị mắng đến xối đầu mắt.

Dung Thâm trông theo bóng dáng rời đi của Ánh Lý, trong lòng bỗng dưng thấy trống trải...

Không biết tại sao, những cảm xúc khó chịu chực trào dâng lên khiến anh không tài nào thở nổi, sự hiện diện của anh có vẻ như không thích hợp với không gian nơi đây.

Trần ngập không khí vui mừng, có bạn bè thân thích, họ hàng hai bên vui vẻ đến chúc mừng, có chú rể đang cười tươi tiếp nhận những lời chúc tụng, và còn cả cô dâu chút nữa sẽ bước ra hội trường thu hút hết mọi ánh nhìn...

Thật là hoàn mỹ, một quá trình mà người bình thường nhất định sẽ trải qua, một con đường mà anh, Lục Dung Thâm, đã quyết định từ bỏ khi tuổi 21.

Nhìn khắp lượt xung quanh, Dung Thâm bỗng dưng thấy sợ hãi và đau đớn.

Anh có dũng khí, lạnh lùng đối diện sự chỉ trích của người đời. Anh không quan tâm lời bình phẩm của người khác về anh, anh hiểu rất rõ, bất luận người khác nói như thế nào, Lục Dung Thâm vẫn là Lục Dung Thâm, không vì lời đàm tiếu được nói quá nhiều, thì anh sẽ trở thành con người giống như trong lời đàm tiếu của họ... Cũng như Ánh Lý đã từng nói rằng, đây là cái thế giới mà chỉ cần có người nói thì sẽ có bọn ngu ngốc đi tin vào; anh hoàn toàn không quan tâm đến những điều đó.

Nhưng còn Ánh Lý thì sao? Cậu có sự kiên định như vậy không? Lúc cần thiết sẽ dứt khoát quyết liệt như thế không?

Ban này Ánh Lý sợ hãi.

Khi Dung Thâm trông thấy chị của cậu, khi cô ấy hỏi về anh, Ánh Lý sợ hãi. Sợ bị phát hiện mối quan hệ giữa cậu và anh, sợ bị người nhà chỉ trích, không chấp nhận, thậm chí bỏ rơi cậu.

Anh không trách Ánh Lý, nỗi sợ hãi đó là lẽ thường phải có thôi.

Nhưng bỗng dưng anh thấy lo sợ. Ánh Lý sau này có vì áp lực bỏ anh mà đi không? Nếu như vì tình cảm đã phai nhạt, nên hai người chia tay, thế thì anh không có lời nào để nói, chấp nhận nó. Nhưng nếu vì cậu không chịu đựng được ánh mắt người đời, áp lực mà rời bỏ anh...

Đến cuối cùng, sẽ vẫn chỉ còn lại một mình anh thôi sao?

... Anh cảm thấy lo sợ.

Nhưng nếu như Ánh Lý dám và thật sự yêu anh, yêu anh đến có thể đối mặt với tất cả mọi áp lực chỉ trích, Dung Thâm lại thấy đau lòng và thương cho cậu...

Mâu thuẫn quá! Trông theo Ánh Lý đang cười nói chào mời với khách khứa, anh chỉ biết rõ một việc... là anh thật sự yêu say đắm cậu rồi.

Mặt của cậu ấy đúng là đã cười đến muốn cứng đơ ... Nhìn bóng dáng xa xa của cậu, anh thấy thương cho cậu lắm.

Nhìn những người sự vật xung quanh, Dung Thâm khẳng định, nơi đây không phải là không gian thích hợp cho sự hiện diện của anh. Anh lại nhìn một lần nữa Ánh Lý xa xa, sau đó quay lưng rời đi.

Dù có muốn thấy người nhà cậu, muốn biết cha mẹ cậu là người như thế nào mà có thể nuôi dưỡng ra tính cách người yêu của anh đáng yêu đến thế, tò mò muốn biết anh chị em cậu có phải cũng dễ khiến người khác yêu thích như cậu hay không... nhưng anh cũng không cần thiết phải đến nơi này để tự làm khổ mình.

Anh, một người đồng tính luyến ái, ở nơi đây chứng kiến một đôi nam nữ kết hôn, còn đau lòng và thương cho Ánh Lý bị một đám người hỏi cậu có bạn gái chưa, cậu vẫn phải gượng cười đáp là chưa có đối tượng, sau đó lại phải ứng phó với những lời giới thiệu từ các vị khách “nhiệt tình” quá mức...

Đúng vậy, anh là một sự tồn tại không thể bị phát hiện, không nên xuất hiện làm gì.

Tất cả những thứ này, quá đau khổ.

Cậu cảm thấy Dung Thâm dạo này rất kì lạ.

Sau buổi hôn lễ rồi cuộc cũng có chút thời gian rảnh, Ánh Lý gọi điện đến trò chuyện với anh, cậu cảm thấy có một sự... xa cách lạnh nhạt trong lời nói của Dung Thâm.

Lúc đó còn cho rằng vì quá bận rộn với buổi lễ nên đã lo nghĩ hơi quá thôi kết quả là trong mấy cuộc điện thoại ở những ngày gần đây, Dung Thâm rõ ràng khiến Ánh Lý cảm thấy... anh có ý xa lánh cậu.

Đây là lần đầu tiên trong hơn một năm nay cậu và anh quen nhau, lần đầu tiên Dung Thâm đối xử như vậy với cậu, lần trước anh cũng xử sự lạnh nhạt với cậu như thế, là trước khi cả hai quen nhau, lúc mà anh cố ý duy trì một khoảng cách với Ánh Lý để bản thân đừng quá say mê cậu...

Tại sao? Tại sao Dung Thâm bỗng dưng trở nên lạnh nhạt như vậy? Có phải anh thấy phiền khi cậu ngày nào cũng gọi đến? Hay là anh đã chán chê cậu rồi? Tại sao lại đột nhiên lạnh lùng như thế, điện thoại chưa nói được mấy câu thì đã gác? Bỗng Ánh Lý bắt đầu thấy lo lắng.

Sau hôn lễ bốn ngày, cuối cùng thì cậu cũng đã có thời gian đến “Góc khuất” tìm Dung Thâm, anh nhìn Ánh Lý với một ánh mắt chứa nhiều ý nghĩa mà cậu không hiểu được, anh kêu cậu ngồi đợi, anh lập tức đi đóng cửa quán.

Nhìn theo bóng dáng Dung Thâm lật ngược tấm bảng thành “Close”, thanh toán hóa đơn của tất cả khách .. Ánh Lý bắt đầu nghĩ ngợi... Anh muốn nói với cậu điều gì đó quan trọng chẳng? Nếu không thì sao mới sáu giờ đã chuẩn bị đóng cửa rồi? Chuyện gì quan trọng đến nỗi, anh không thể để cậu ngồi đợi đến mười giờ rồi mới nghĩ ngợi? Bỗng dưng sự bất an dâng lên trong cậu...

Sau khi đã đóng cửa quán xong xuôi, Dung Thâm quay trở lại quầy, ngồi xuống bên cạnh Ánh Lý.

_ Anh muốn nói điều gì với tôi à? Ánh Lý cảm thấy tim mình đập nhanh quá...

Dung Thâm không nói, chỉ nhìn đắm đắm cậu, như là muốn nhìn xuyên thấu cậu vậy, khiến cậu càng cảm thấy bất an.

_ Tiểu Lục?

Anh đang nghĩ, là phải nói như thế nào để cậu không quá đau lòng? Không làm đau Ánh Lý, cũng không làm đau chính anh? Anh không muốn, nhưng anh bắt buộc phải làm như thế.

_ Ánh Lý...

Dung Thâm nhìn cậu, trong mắt thoáng chút rối bời.

_ Chia tay thôi.

_ Cái gì? Ánh Lý nhìn người ngồi bên cạnh cậu, đột nhiên không hiểu những lời mà anh vừa nói.

_ Chúng ta chia tay thôi! Anh nhìn cậu, chậm chậm nói rõ từng chữ từng chữ một.

_ Tại sao?

Ánh Lý cảm thấy rất bối rối, không biết làm sao. Tại sao Dung Thâm bỗng dưng nói ra những lời như thế?

_ Vì chúng ta không thể cứ thế này mãi được.

_ Tại sao? Anh... không còn yêu tôi nữa sao?

Dung Thâm nhìn gương mặt hoảng loạn của cậu, trong lòng đau thắt lại.

Hối hận quá. Tại sao vào cái đêm của hơn một năm trước, anh lại đưa tay về phía Ánh Lý, dẫn đến việc hai người bắt đầu quen nhau... Đây hoàn toàn là sự ích kỷ của anh.

Ích kỷ không nghĩ ngợi nhiều, ích kỷ muốn ở cạnh Ánh Lý, ích kỷ đưa tay ra, vờ như quyền quyết định thuộc về cậu, nếu vậy thì sau này có thể đẩy hết mọi trách nhiệm cho cậu... Đó hoàn toàn là một sự ích kỷ.

— Bởi vì... cậu, phải kết hôn rồi.

— Anh đang nói quái quỷ gì vậy? Ánh Lý hoàn toàn không hiểu, không hiểu tại sao bỗng nhiên anh đòi chia tay. Tại sao anh đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này? Thật lạ lùng khó hiểu mà! Tôi đã quen với anh, thì sao có thể kết hôn được chứ?

— Cậu sẽ kết hôn thôi, sẽ có một ngày. Không phải người nhà đều trông đợi cậu kết hôn đó sao? Cậu và tôi cứ tiếp tục thế này... Cậu sắp sửa 32 tuổi rồi, nếu như còn không kết hôn, thì họ sẽ nghĩ gì? Họ không thể không biết chuyện đâu. Giọng nói của anh có chút run rẩy... Không phải vào hôm hôn lễ em gái, cậu đã rất sợ đó sao? Sợ chị cậu sẽ phát hiện quan hệ giữa tôi và cậu. Quan hệ của chúng ta thế này là không thể để mọi người biết được, không đúng sao? Nếu như để người khác biết được thì đối với cậu rất không tốt. Hơn nữa... cậu nói xem, chúng ta sẽ ở bên nhau được bao lâu? Nói không chừng một năm sau hai ta chia tay rồi.

Ánh Lý nghe, rất muốn phản bác lại, nhưng bị Dung Thâm nhanh chóng chặn lại...

— Cho nên bắt luận ra sao, bây giờ chúng ta chia tay là tốt hơn cả, bây giờ chia tay là tốt nhất. Dung Thâm hít một hơi thật sâu, như đang cố nén đau để hạ quyết tâm.

Ánh Lý ngậy ngậy nhìn anh, trong đầu không cách gì tiêu hóa được những lời anh vừa nói...

Thì ra mấy ngày nay Dung Thâm lãnh đạm như thế, là do muốn nói chia tay với cậu? Dùng mấy cái lý do nhằm ruồi này để đòi chia tay?!!

— Anh nói tôi biết, anh yêu hay không yêu tôi?

Ánh Lý hỏi anh, toàn thân đứng bình tĩnh hẳn, lời nói trầm tĩnh lạ lùng.

— Tôi yêu cậu, nhưng chúng ta không thể bên nhau dài lâu được đâu. Dung Thâm nhìn cậu nói, lời nói tràn đầy sự đau xót.

Đúng là giống một vở kịch tình yêu ba xu rẻ tiền, câu nói ban nãy càng là kinh điển củ chuối luôn.

.... Trong lòng Ánh Lý vang ra một giọng nói lạnh lạnh.

Nói cái gì hai chúng ta không có tương lai, cả hai chia tay là tốt nhất... Nếu như mà thấy nó xuất hiện trên truyền hình hoặc tiểu thuyết, Ánh Lý cậu chắc chắn sẽ trêu chọc khinh thường cho xem.

Nhưng bây giờ nó lại diễn ra ngay trên chính cậu.

Cậu cười không nổi, cảm thấy nơi nào đó trong lòng rất nặng rất nặng, nặng đến nỗi cậu không cách nào vùng thoát ra, sắp phải cùng nó rơi xuống đáy sâu...

— Cám ơn, quả thật là tôi cần phải suy nghĩ kỹ lại, tạm biệt.

Đứng đây, cậu quét mắt lạnh lạnh nhìn anh, lưu lại câu nói trên vang vọng trong căn phòng trống trải để một mình Dung Thâm từ từ gặm nhấm.

Ánh Lý mở cửa, bước ra ngoài, trông bóng dáng cậu rất quả quyết.

Khi con người giận đến cực điểm, thì thường trông họ rất bình tĩnh lý tính.

Trông theo dòng xe cộ lưu thông không ngừng trên con đường cách đó không xa, một cảm giác rất mơ hồ dâng lên trong lòng Ánh Lý.

Tương lai? Tương lai là cái gì? Cậu bỗng dưng thấy bối rối, không hiểu.

Hơn một tháng... đã hơn một tháng nay không gặp Dung Thâm, là do cậu cố ý không đến tìm gặp anh.

Có lẽ do có chút giận dỗi, cố ý không đi gặp anh, giống như một đứa trẻ ngang bướng tiến hành chiến tranh lạnh vậy...

Bây giờ thì rốt cuộc Ánh Lý cũng đã hiểu được tại sao đám bạn lúc trước của cậu khi rơi vào tình yêu, tình cảm gặp vấn đề hay thất tình thì thường có dáng vẻ như kẻ vô hồn thất thiếu rồi.

Trước đây cậu cảm thấy những người đó thật ngốc, nhưng không ngờ giờ đây cậu cũng đã trở thành kẻ ngốc giống vậy.

Suốt ngày chỉ nghĩ đến Dung Thâm, đi đến đâu cũng đều nhớ đến bóng dáng trầm tĩnh thanh lạnh của anh, không muốn nghĩ đến anh cũng khó...

Nhớ dáng vẻ lạnh lùng nói lời chia tay của Dung Thâm, nhớ hình ảnh anh mỉm cười với cậu, nhớ dáng vẻ cười khổ lắc đầu của anh khi cậu ngang bướng làm nũng, nhớ đến hình ảnh anh vào cái đêm hôm ấy, tay run run đưa về phía cậu...

Đúng là cái người không có chí khí mà!! Dung Thâm cũng đã nói là chia tay rồi, cậu còn ở đây nhớ nhớ không quên anh làm gì.

Trong hơn một tháng nay, Ánh Lý đã suy nghĩ nhiều chuyện, có khi là nghĩ ngợi lung tung vu vơ, có khi là suy nghĩ nghiêm túc.

Cậu bắt đầu nghĩ từ cái hôm hôn lễ chị cậu mời Dung Thâm – “đàn anh” trong trường nhưng sự thật là người yêu của cậu sau này nhất định phải đến tham dự hôn lễ của cậu, cho đến cái đêm mà anh nói lời chia tay.

Sau đó, lại từ cái ngày đầu tiên gặp Dung Thâm, bị anh gọi dậy rồi cậu diễn trò cười, nghĩ đến cái đêm anh bày tỏ với cậu, rồi bàn tay run rẩy của Dung Thâm hướng về phía cậu, chờ đợi cậu suy nghĩ cẩn thận rồi quyết định...

— Cậu hãy suy nghĩ kỹ lại... Giọng nói run run đêm đó của anh, bây giờ lại vang vọng trong đầu cậu.

Cậu hãy suy nghĩ kỹ lại...

Cậu nói mà đêm đó Dung Thâm nói với cậu, bây giờ nghĩ lại, đặc biệt khiến Ánh Lý nghĩ ngợi lâu hơn... Anh trước đây đã rất gian khổ để có thể cùng với Bội Liêm đi qua con đường khúc khuỷu đó...

Ánh mắt người đời, lời xì xầm bàn tán... Cho dù là đối với bạn bè, những người bạn biết rõ khuynh hướng giới tính của cả hai, cũng đều không thể tùy tiện nói câu “thích”, để tránh việc bạn bè cảm thấy “kì kì”, thậm chí là sợ hãi bị “phải lòng”. Đến cả việc nói thích bạn bè cũng không thể nói ra, càng không thể nói đến việc kẻ vai bá cổ một cách thân thiết giữa bạn bè với nhau.

Là ai khiến hai người phải hành xử lúc nào cũng phải lo trước lắng sau? Là ai khiến cả hai không thể như người bình thường sống không phải mang theo gánh nặng trong tim? Không phải hai người không bình thường, là ánh mắt người đời bức ép họ nghĩ bản thân không được bình thường.

Có lẽ Dung Thâm hiểu rất rõ sự gian khổ của con đường này! Anh cũng hiểu rõ hoàn cảnh của cậu: có một người mẹ mong cậu nhanh chóng kết hôn, cậu sợ hãi người nhà biết người cậu yêu là một nam nhân, và cậu lại còn giống như một người phụ nữ bị người nam nhân đó ôm lấy... Nếu như người nhà cậu biết được, chắc chắn sẽ... khinh rẻ cậu, cảm thấy cậu thật ghê tởm chẳng? Dung Thâm cắt đứt quan hệ với gia đình, nhất định là do hoàn cảnh lúc đó quá bắt buộc nên mới phải làm vậy chẳng? Nếu không thì một người sao có thể đành lòng cắt đứt một cách gọn gàng sạch sẽ như thế với người đã có công ơn sinh thành, dưỡng dục bản thân bấy nhiêu năm thế chứ? Những chuyện cay đắng như vậy anh đều đã trải qua, nên anh biết được sự đau khổ và vụng vầy khi đối mặt với những việc đó, anh không muốn Ánh Lý gặp phải những chuyện y như vậy.

Nên anh mới nói lời chia tay? Vậy nên mới muốn muốn Ánh Lý kết hôn? Bởi vì, chỉ cần cậu cũng giống như những người khác, được cái vỏ bọc “bình thường” bao lấy, thì cậu sẽ không cần phải hứng chịu những cay đắng mà anh đã nếm phải. Khi đối mặt với bạn bè không cần phải lo này lo nọ để họ không phải cảm thấy không thoải mái, nhưng lại khiến bản thân đau lòng, uất ức; không phải khiến người nhà bị tổn thương, từ bỏ, không phải... nói chung là không cần phải đối mặt với những chuyện khiến cậu và mọi người đau lòng...

Mặt khác, có lẽ Dung Thâm cũng thấy rất sợ hãi lo lắng? Ở khoảng giữa thời gian sau khi Bội Liêm qua đời và trước khi cậu với anh bên nhau, Dung Thâm đã phải một mình cô độc quá lâu rồi. Anh sợ, sợ một ngày nào đó nếu như cả hai chia tay, Dung Thâm không thể nào trở lại về điềm nhiên như trước kia nữa? Vậy nên anh nói, bây giờ chia tay là tốt hơn cả... bây giờ là tốt nhất.

Nhưng rốt cuộc Dung Thâm xem cậu là gì? Cậu là Quách Ánh Lý, cuộc đời cậu sẽ do chính cậu đối mặt, có rắc rối thì cậu sẽ tự giải quyết, tuy rằng anh rất thương rất chiều cậu, nhưng anh không có quyền tự cho là đúng để rồi buồn phiền, giải quyết hay quyết định điều gì đó thay cậu.

Cậu là Quách Ánh Lý, con đường của cậu cậu sẽ tự thân nỗ lực đi tiếp!

Một tháng nay bỗng dưng Ánh Lý trầm hẳn đi, những lần về nhà đều ít nói hẳn, thường xuyên trầm mặc ngây đờ ra không biết là đang nghĩ gì, hoàn toàn ngược với dáng vẻ tươi cười rạng rỡ sáng khoáy yêu đời trước kia, người nhà đoán cậu hẳn đã gặp vấn đề nào đó, đều an ủi cậu vài câu.

Ánh Lý chỉ cười không nói, trong lòng nghĩ nếu như mọi người mà biết con trai, em trai, anh trai của mọi người...trong lòng đang nhớ đến một người nam nhân, mọi người vẫn quan tâm an ủi cậu đừng nghĩ ngợi nhiều không?

Người chị đã gả đi nhưng vẫn thường ghé về thăm nhà đã nói với Ánh Lý một số điều khiến cậu suy nghĩ mãi...

“ Rốt cuộc là em đang mơ hồ về điều gì? Sao em lại nghĩ ngợi vẩn vơ nhiều như thế? Thói quen này của em đúng là tai hại mà. Chị tuy không biết em đang suy nghĩ điều gì, nhưng đại khái là đang nghĩ đến một số chuyện của bây giờ và tương lai đúng không? Vậy thì chị nói em biết, ai có thể đảm bảo tương lai sau này như thế nào chứ? Vì những chuyện chưa biết trong tương lai mà suy nghĩ lung tung khiến cản trở bước chân hiện tại của chính mình, không phải là một chuyện rất buồn cười sao?!!”

Ánh Lý ở trong căn phòng trọ nhỏ của cậu nghĩ về những lời chị nói, suy nghĩ rất lâu rất lâu...

Đúng rồi! Sao cậu lại đi nghĩ một đống chuyện như thế chứ? Sao Dung Thâm lại đi lo nghĩ nhiều quá làm gì? Lo nghĩ cái gì mà sau này hai người có khả năng chia tay, những vấn đề sẽ gặp phải, ánh mắt người đời chứ? Yêu, không phải đơn giản là yêu thôi sao? Sự bấn khoăn nảy sinh do những cô gái cậu theo đuổi cự tuyệt cậu, bây giờ lại một lần nữa quay lại...

Yêu, không phải là đơn giản là yêu thôi sao? Sao lại để tâm nhiều như thế? Bỗng dưng Ánh Lý cảm thấy giận dữ.

Giận bản thân sao lại để Dung Thâm nghĩ ngợi nhiều đến thế, khiến anh lo âu cho cuộc đời cậu? Trước kia Ánh Lý không đủ kiên cường, vọng tưởng có thể ở giữa người nhà và Dung Thâm, tìm được một điểm cân bằng, khiến cậu có thể khéo léo không phải đối mặt với chuyện gì cả, người nhà không ép buộc cậu quen bạn gái kết hôn, Dung Thâm mãi mãi yêu thương cậu chiều cậu...

Kết quả là từ đầu chí cuối, cậu chính là người ích kỷ nhất.

Dung Thâm cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, anh hoàn toàn không có dũng khí. Không có dũng khí chờ đợi Ánh Lý tỉnh ngộ ra và cùng anh đi tiếp, không có dũng khí cùng cậu chịu sự đau khổ, không có dũng khí đối mặt với thời khắc Ánh Lý có thể rời bỏ anh mà đi, cho nên mới nhanh chân lẹ tay đòi chia tay với cậu.

Cứ theo thế suy nghĩ, bỗng nhiên Ánh Lý muốn phát điên lên được.

Rất chi rất chi giận dữ, kích động muốn đập cho người nào đó một trận

Nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, 10 giờ... Rất tốt, vừa đúng lúc Dung Thâm sắp sửa đóng cửa, cậu đến vừa đúng! Khi xông ra cửa, vừa hay đi ngang qua một người hàng xóm, anh ta hỏi cậu tối thế còn đi đâu nữa. Ánh Lý khí thế hùng hồn quay qua nói:

— Đi bàn chuyện chia tay!

Người hàng xóm bị khí thế của cậu dọa sợ, cứ ở sau hét khuyên cậu bình tĩnh đừng quá kích động, sợ cậu ngày mai sẽ lên chuyên mục tin tức xã hội của báo...

Ánh Lý đầu cũng không ngoảnh lại, trong lòng giờ đây chỉ có Lục Dung Thâm.

10. Chương 10

Mở cửa “Góc khuất”, Ánh Lý bước vào trong với khí thế hùng hồn.

Vừa hay Dung Thâm đang chuẩn bị đóng cửa, trong quán không bóng người khách nào.

Anh thấy cậu, có chút mừng vui, nhưng lập tức lại trở về dáng vẻ điềm nhiên thường ngày.

— Tôi sắp đóng cửa rồi.

— Nèn tôi đến vừa đúng lúc.

Ánh Lý không gặp anh còn đỡ, giờ thấy anh rồi, cơn lửa giận do ban nãy ở nhà nghĩ ngợi mà ra giờ lại càng bốc phát dữ dội hơn...một cú đâm thật mạnh hướng vào Dung Thâm, anh không phòng bị nên bị đánh đến nổ đom đóm mắt, mắt kính rớt ra, anh loạng choạng lùi lại vài bước, có chút đứng không vững.

— Anh là đồ chết dẫm... Ánh Lý nghiêng răng nói. Tôi cảm thấy anh rất là đáng đánh, cho nên tôi sẽ không xin lỗi!

Dung Thâm rất kinh ngạc, nhưng không đánh trả, tay che mặt... không nói một lời.

— Tôi rất không vui khi anh đòi chia tay với tôi, muốn chia tay thì câu đó cũng phải để tôi nói chứ! Không phải anh rất yêu tôi đó sao?

Ánh Lý giận đến nổi mặt bừng đỏ cả lên.

— Cậu... đúng là phải do cậu nói mới đúng.

Dung Thâm từ từ mở lời.

Mặt bị đánh sưng vù nên nói chuyện có chút khó khăn.

— Nhưng cậu có từng nghĩ qua, nếu như rất lâu rất lâu sau này, cậu và tôi vẫn ở bên nhau, nhưng rồi bỗng nhiên cậu nghĩ: Phải chi năm đó cậu chia tay tôi, kết hôn, cậu bây giờ có lẽ đã rất hạnh phúc, có vợ có con, hoàn toàn bình thường mỹ mãn?... Nếu sau này cậu nghĩ như thế, cậu... Ánh mắt của anh tối lại. Cậu nói, bây giờ chia tay không phải tốt hơn sao?

Nhìn Dung Thâm, Ánh Lý giận giữ cổ hất và thở ra một hơi thật sâu.

— Anh có biết tôi là một người như thế nào không? Những lời ban nãy anh nói là hạnh phúc đối với tôi đấy à? Nó có được tính là hạnh phúc không? Anh đã quá xem thường Quách Ánh Lý tôi rồi đấy!

Ánh Lý không nén được càng nói càng to tiếng.

— Tôi đã dạy bảo học sinh tôi ra sao? Tôi dạy chúng nó chỉ cần trong phạm vi không thương thiên hại lý, thì hãy thuận theo tâm ý của chính mình, làm những việc thật sự đem lại niềm vui cho họ. Hôm nay tôi gặp phải một vấn đề tương tự vậy, anh lại muốn tôi hoàn toàn phản bội lại lời nói trước đây của mình, đi nói với người khác một đàng, bản thân lại làm một nẻo, việc như vậy tôi không làm được! Anh muốn tôi làm một người giả dối sao?

— Không phải...

— Đừng có nói anh vì tốt cho tôi! Ánh Lý lại hét lên cắt ngang lời anh... Đó không phải là thứ tôi cần!

Trong mắt Dung Thâm thoáng hiện sự tổn thương.

Ánh Lý thở hắt ra, không nén được dòng nước mắt chảy xuống...

— Anh muốn tôi phải làm sao đây? Tôi đã quen làm nũng với anh thế này rồi, đã không sửa được nữa! Đồ chết tiệt như anh, anh có thể tưởng tượng ra cảnh tôi làm nũng với người khác không hả? Không thể được, tuyệt đối không thể được! Vậy tại sao lại còn đẩy tôi đi? Lúc đầu chính anh là người nói yêu tôi trước mà!

Tôi không cách nào đối với người nào khác ngoài anh thoải mái như vậy cả, không ai có thể như anh khiến tôi cảm thấy an lòng được như thế!

Ánh Lý nắm chặt lấy áo của mình, vì kích động nên hơi thở gấp gáp, sắc mặt đỏ ửng...

— Đến hôm nay, người từ đầu chí cuối ích kỷ nhất chính là bản thân tôi! Một bên tôi không muốn người nhà biết chuyện, không muốn trông thấy họ nhìn tôi với ánh mắt ghê tởm, tôi rất sợ. Nhưng một bên, tôi lại tham lam muốn được bên anh, dựa dẫm vào anh, muốn anh tốt với tôi, kết quả là anh vì thương cho tôi mà nghĩ ngợi nhiều như thế, đau lòng như thế... Đêm đó lúc tôi đặt tay lên tay anh, thực sự tôi không nghĩ gì nhiều, không nghĩ ngợi xa xôi như anh. Lúc đó tôi chỉ nghĩ, bây giờ tôi mà đặt tay lên đó, thì tương lai tôi và anh bên nhau chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Tôi quá ngây thơ, suy nghĩ quá nông cạn, nhưng...

Ánh Lý gạt mạnh những giọt nước mắt trên mặt, ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ nhưng rất kiên định nhìn thẳng vào Dung Thâm nói.

— Nhưng mà, Lục Dung Thâm, anh hoàn toàn không đủ kiên cường! Tôi có thể khiến anh càng kiên cường hơn, chỉ tôi nói, vì mấy thứ không chắc chắn ở tương lai mà suy nghĩ lung tung để rồi ngăn cản bước chân hiện tại của mình, hoàn toàn là một chuyện rất ư nực cười! Cho nên, tôi tuyệt đối, tuyệt đối bây giờ không chia tay với anh!

Dung Thâm nhìn Ánh Lý, không nói.

Anh nghe những lời như pháo liên thanh mà cậu nói, có chút ngậy đơ ra.

Ánh Lý nói anh không đủ kiên cường?

Đúng vậy, anh đã trở nên yếu đuối, không còn vẻ cuồng nhiệt, không biết sợ của cái thời thiếu niên như lúc còn bên nhau với Bội Liêm xưa kia.

Anh đã cô độc quá lâu rồi, giờ yêu lần nữa, lại trở nên hoảng hốt sợ hãi.

Lúc nào cũng lo lắng sợ sệt mất đi...

Đích thực anh không đủ kiên cường, không có dũng khí như tìm đến tận cửa đấm người một phát, và rất kiên định nói rằng anh tuyệt đối không buông tay như Ánh Lý.

Trông giữ “Góc khuất”, mỗi ngày theo thời gian cố định mở quán, đóng cửa, sau đó lên lầu ăn cơm đi ngủ, ngày hôm sau thức dậy mở quán, lại là một ngày mới đã bắt đầu... ngày tháng cứ thế an nhiên trôi qua, quả thực đã làm nhạt đi sự cuồng vọng và gan góc trước kia trong anh.

Dung Thâm ôm mặt nở nụ cười khổ.

Anh đúng là một thằng nhược phu mà.

— Lục Dung Thâm... Hít hít nước mũi, khí thể áp đảo toát ra từ người Ánh Lý vì cử chỉ này mà tiêu giảm đáng kể.

— Tôi, Quách Ánh Lý, không tiếp nhận lời chia tay của anh. Anh nói xem, anh có nên thu lại lời anh nói lần trước không?

Tại sao lại khiến Ánh Lý thương tâm đến vậy? Thậm chí làm cậu ấy khóc? Không phải anh muốn trở thành chỗ dựa cho cậu sao? Vào cái đêm năm đó trước khi Ánh Lý đặt tay lên tay anh, không phải anh đã rất tự tin nghĩ trong lòng rằng “Chỉ cần cậu đặt tay lên, thì dù chuyện gì tôi cũng bảo vệ cậu” đó sao?

Tại sao vẫn khiến cậu ấy đau lòng đến thế? Dung Thâm thấy rất đau, thương cho sự kiên cường của Ánh Lý, và cảm thấy sự yếu nhược của bản thân.

— Ánh Lý... Chậm chậm nói từng chữ từng chữ một... Xin lỗi.

Ánh Lý nắm chặt bàn tay run rẩy, nước mắt lại không nén được chảy ra.

— Nên... Cậu lại hít hít mũi. Nên, đừng nó chia tay nữa... tôi không muốn nghe.

— Xin lỗi.

__ Lục Dung Thâm. Ánh Lý đưa tay về phía anh, bàn tay lật ngửa lên trên. Lần này đến tôi, anh hãy suy nghĩ cho kỹ.

Dung Thâm nhìn bàn tay Ánh Lý hướng về phía anh, như cách anh đã làm vào đêm đó.

Đứng trước quây, đưa tay hướng về anh, ánh đèn trên trần phản chiếu trên gương mặt cậu...

Bị mê hoặc bởi Ánh Lý trước mắt, Dung Thâm nhìn đến ngây người, vẫn duy trì tư thế ôm lấy mặt không động đậy, khiến cậu có chút sốt ruột.

__ Lục Dung Thâm, bây giờ anh không cần tôi, sau này chắc chắn sẽ hối hận! Nghĩ kỹ chưa?

Dung Thâm hoàn hồn lại, nhìn bàn tay cậu...

Làm gì có chuyện ép buộc thì anh nhất định phải làm theo, còn nói anh gì mà bây giờ không cần thì sau này sẽ hối hận? Anh không nên được cười, đưa tay ra, đặt lên lòng bàn tay của Ánh Lý, rồi xoay tay nắm chặt lấy.

__ Tôi sẽ không ngu ngốc như thế nữa đâu, xin lỗi.

Cám ơn cậu, cám ơn cậu đã đến tìm tôi. Tôi không có dũng khí đối mặt với sự lựa chọn cuối cùng của cậu, không có dũng khí nói rõ ràng với cậu, trước sau chỉ biết trốn ở đây giả vờ như không chuyện gì xảy ra...

Cám ơn cậu, đã dũng cảm như thế, tự bản thân làm rõ suy nghĩ rồi ra sức tranh lấy...

Đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cậu, anh tặng cậu một nụ hôn nhẹ nhàng trên môi.

~~**~~

__ Ui!... Dung Thâm rên nhỏ.

__ Đau lắm hả? Xin lỗi!

Tay cầm khăn lông bọc lấy đá lạnh, Ánh Lý chồm lên chỗ mặt trái của anh vừa mới bị cậu đâm đến sưng vù bầm tím.

__ Tôi quả thực đáng bị đánh. Dung Thâm nhướng nhướng khóe môi định cười với Ánh Lý, nhưng lại dẫn động đến sợi thần kinh bên má đau đến nổi méo cả mặt.

Ánh Lý đau lòng nhìn trên khuôn mặt anh, kiệt tác của cậu.

__ Nắm đầm của cậu mạnh thật đấy.

Không biết Dung Thâm đang khen hay trêu cậu nữa.

__ Uhm... vì trước khi đi thực tập tôi có luyện qua quyền anh, nên... Ánh Lý cười.

__ Ra vậy... Dung Thâm chững lại một giây. May mà trước kia không xảy ra xung đột quá lớn với cậu.

__ Tôi không có tùy tiện ra tay đâu mà! Ánh Lý mặt đỏ bừng lên.

Dung Thâm chỉ cười cười, vuốt vuốt gương mặt nóng bừng của cậu, tiến gần nhẹ hôn lấy cậu.

__ Nên... Ánh Lý đột nhiên nghĩ đến điều gì đó nói. Tôi không thể cứ mãi bị anh đè ở phía dưới được.

Anh chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn lấy cậu rất dịu dàng, khiến mặt cậu càng đỏ hơn nữa.

Làm lành lại là tốt rồi.

Ban này xông vào đâm Dung Thâm một đầm, to tiếng hét lớn như thế, nỗi nhớ và trống rỗng trong lòng trong hơn tháng nay, cái đêm Dung Thâm nói lời chia tay... trong giờ khắc này như chỉ là một cơn mơ mà thôi.

Hai người làm hòa rồi, và về sau chỉ có tốt hơn thôi. Cái bóng tối mờ ẩn trong lòng mà cậu không muốn nhìn rõ cũng đã tan biến rồi.

__ Tôi... Ánh Lý nghĩ, chậm chậm mở lời nói. Tôi tự biết cân nhắc kỹ, hơn nữa trước kia tôi cũng đã nói qua với ba mẹ tôi rồi, họ sẽ không bức ép tôi kết hôn nữa đâu. Không phải lúc trước họ cũng đã cho phép tôi

dọn ra ngoài rồi đó sao? Đó là chúng tôi đã trò chuyện qua rồi! Nên... nên anh đừng vì tôi mà suy nghĩ quá nhiều, lo lắng nhiều như vậy nữa. Tôi tuyệt đối không muốn nghe mấy thứ như vì tốt cho sau này nên chia tay nữa đâu.

Dung Thâm biết rõ “tự biết cân nhắc kỹ” là ý chỉ giữa anh và người nhà cậu. Anh khẽ mỉm cười, nói tiếng “Được”, rồi hôn lên môi cậu.

— Ừ...

Chiếc khăn lông ướt mà Ánh Lý đang cầm trên tay rơi xuống đất, làm tung tóe những viên đá ra ngoài.

Không quan tâm chiếc khăn lông nữa, tay cậu bây giờ đặt trên vai anh, cuồng nhiệt hôn sâu lấy anh.

Những viên đá từ từ tan chảy, nhưng sự kiên định muốn bên nhau thì không.

Kết quả của đêm đó Ánh Lý đương nhiên không quay về phòng trọ của cậu rồi, mà ở lại phòng Dung Thâm qua đêm.

Ngày hôm sau cậu đi thẳng từ nhà anh đến trường; lúc chiều khi cậu quay về phòng trọ, lại gặp phải người hàng xóm đêm qua bị cậu dọa, người hàng xóm rất chú ý đến sắc mặt của Ánh Lý, khiến cậu cảm thấy rất kì quái. Cậu sớm đã quên chuyện tối qua cậu khi thể hùng hồn hét vào mặt người đó rằng “Đi bàn chuyện chia tay!”, chỉ không hiểu sao cái người này nhìn cậu với ánh mắt quái quái nhỉ?

~~**~~

Sau cuộc nói chuyện với dung Thâm hôm đó, cuộc sống của hai người lại quay về như trước, thậm chí càng ổn định vững chắc hơn nữa, Niềm nghi hoặc trong lòng đã mất, mục tiêu của cả hai càng rõ ràng hơn, ý muốn được sống bên nhau càng kiên định hơn.

Nhưng mấy tháng nay thời gian cứ thế trôi qua trôi qua, Ánh Lý cứ cảm thấy trong lòng có một khoảng trống gì đó.

Một sự trống trải không tên, ngay cả Dung Thâm cũng không thể lấp đầy được, mà hình như chỉ có bản thân cậu mới có thể lấp được nó mà thôi...

Lúc trước, rất lâu về trước, cái cảm giác bức bối khó chịu khi bị mẹ bắt ép đi xem mắt, bây giờ lại dâng trào trong lòng. Đương nhiên là giờ không phải vì bị ép đi xem mắt, kết hôn mà bức bối, nhưng , nhưng...vẫn cứ thấy là bức bối buồn bực, trong lòng có một khoảng trống trống, khiến cậu cảm thấy rất trống trải...

Rốt cuộc là gì? Rõ ràng cậu đã có Dung Thâm bên cạnh, cảm thấy rất yên lòng, rất mãn nguyện rồi, thế tại sao vẫn thấy dù cuộc sống hiện giờ đã rất tốt đẹp, trong tim cậu vẫn có một khoảng trống không lấp đầy được... là cậu quá tham lam, muốn có nhiều hơn nữa? Vậy rốt cuộc cậu muốn thứ gì đây? Rốt cuộc là đang trống rỗng cái gì?

Sau khi ba mẹ không bức ép cậu tìm bạn gái, xem mắt, khi mà tình cảm giữa cậu và Dung Thâm đã ổn định rồi...rốt cuộc là vì điều gì mà cậu lại thấy trống trải chứ? Sự mơ hồ trong lòng này, từ một tin nhắn hộp thoại mà đã có được chút xúu phương hướng rõ ràng ...

Bình thường mỗi khi trở về nhà, cậu sẽ rót một cốc nước uống trước, sau đó sẽ mở hộp thoại của điện thoại bàn và đi động nghe. Tuy có đi động đó, nhưng Ánh Lý không thích cái cảm giác lúc nào cũng có thể bị tìm thấy, nên nhiều lúc cũng tắt máy, nhất là trong những lúc bên cạnh Dung Thâm.

“ A lô, Ánh Lý đó đúng không? Tôi là A Hoàng nè! Lâu rồi không liên lạc. Anh gọi đến nhà cậu thì nghe mẹ cậu nói cậu đã dọn ra ngoài rồi, và cho anh số này. A.. mấy cái này không phải là trọng tâm, thật ngại quá...”

Ánh Lý không nén được cười, A Hoàng là đàn anh rất quan tâm đến cậu lúc cao trung, quả là rất lâu rồi không gặp. A Hoàng là người rất thành thực, nói chuyện nhất định phải báo cáo quá trình từ đầu đến cuối không thiếu không sai, xem ra anh ấy đã không thay đổi gì nhiều trong những năm này.

“ Anh sắp ra nước ngoài rồi. Trước tiên là đến Ấn Độ, sau đó là Kashmir, còn đi leo núi Himalaya nữa. Uhm... Tuy đã từng tuổi này rồi còn đi làm mấy việc này có vẻ hơi kì quặc, nhưng anh vẫn muốn đi xem

xem , đến Ấn Độ là ước mơ trước kia của anh. Anh muốn trước khi đi gặp cậu chút chút, nên mới gọi đến đây tìm cậu, không biết lúc nào thì cậu rảnh? Số của anh là...

Cậu vội vàng chạy đi tìm giấy bút chép lại, mà quên là hộp thư thoại có thể nghe lại nhiều lần.

Đương lúc chép lại số điện thoại của đàn anh, cái cảm giác mơ hồ mệnh mang kia không dừng lại dâng trào trong lòng cậu lần nữa.

Anh ấy đã hơn 30 tuổi rồi, nghĩ rằng dù cho tuổi tác có lớn chút nhưng vẫn muốn ra nước ngoài để thỏa ước mơ trước kia của anh.

Vậy cậu thì sao? Thế mục tiêu của cuộc đời cậu là gì? Cứ cảm thấy đời người không nên cứ thế này. Cậu nên có mục tiêu gì đó, muốn cố gắng nỗ lực bứt phá để hoàn thành một việc gì đó. Lúc trước toàn tâm toàn ý muốn ở bên Dung Thâm, dốc hết tâm sức lên vào anh. Giờ thì hai người đã ổn định rồi, trong lòng bắt đầu nghĩ chắc có vài việc gì đó mà cậu có thể làm được chứ? Nhưng làm gì đây? Cậu có mục tiêu gì? Cứ thế nghĩ tới nghĩ lui, lại như cái gì cũng chưa hiểu rõ. Ngay đến mục tiêu của chính mình mà cậu còn tìm không ra...

Tâm trạng cứ thế mà trở nên buồn bực hẳn đi... Đến cậu cũng không biết là mình đang buồn bực vì điều gì nữa.

Cảm thấy ngày tháng thật trống rỗng, nên có thêm thứ gì đó, không muốn cứ thế này mà thôi.

Mấy ngày trước trò chuyện với cho học sinh, có nói đến kế hoạch tương lai của bản thân, kết quả là em đó kiên định được lập trường của mình, còn cậu thì trông theo biểu cảm tự tin trên khuôn mặt học sinh đó mà thấy mơ hồ...

Tương lai của cậu chẳng lẽ cứ thế này mà trôi sao? Trong trường dôi theo lớp lớp học sinh đến đến đi đi. Khi học sinh lưỡng lự do dự thì kéo giúp các em ấy một tay. Ngày tháng cứ thế trôi; thỉnh thoảng cũng có vài chuyện nho nhỏ, loại như mẹ cậu thấy cậu cứ không chịu kết hôn nên sốt ruột mà kêu cậu đi xem mắt... Trong cuộc sống thì có Dung Thâm cùng đi tiếp bên cạnh cậu, đến khi cậu về hưu, cứ thế lãnh lương hưu sống một cuộc sống không cần làm việc nữa... Đây sẽ là cuộc sống của cậu sau này? Là đây sao?

Hoàn toàn là ăn no nằm chờ chết mà, đây không phải là cuộc sống mà cậu mong muốn!! Nhưng cậu muốn làm điều gì? Cậu không biết.

Thời niên thiếu, vì còn phải học hành, nên thầy cô cha mẹ đều mong muốn mục tiêu của cậu là lên cao trung. Thi đậu vào cao trung rồi thì càng cố gắng học, để có thể vào được đại học. Sau khi bước vào cánh cổng đại học sư phạm, thì cố gắng thi học phần, đếm từng ngày chờ đi thực tập. Khi đã là thầy giáo tư vấn hướng dẫn rồi thì dồn hết tâm sức vào học sinh...

Cậu không phải căm ghét quá trình học tập, trưởng thành của mình, nhưng nghĩ kỹ lại thì cuộc đời cậu thực ra cũng là bước theo quy luật của những người khác mà thôi.

Đời người, rốt cuộc là có mục tiêu gì đây? Điều gì mới là điều mà cậu thật sức muốn nỗ lực đạt được từ tận đáy lòng? Có một ý tưởng không rõ không ràng, rất mơ hồ, rất mơ hồ, nhưng cứ quẩn lầy tâm trí cậu, khiến cậu không hiểu rõ được, nhưng cũng không thể mặc kệ nó...

~~**~~

Dung Thâm nhận thấy Ánh Lý có một chút gì đó khác lạ.

Ánh Lý ngồi ngay vị trí kế cửa kính trong “Góc khuất”, nhìn dòng người quá lại trên phố, cứ thế mà xem cả buổi chiều và tối.

Hay Ánh Lý nhìn khuôn mặt anh, rồi cứ thế ngây ra, ngay cả trò đùa nghịch nho nhỏ của anh, lấy ly cà phê đặt trước mặt cậu, thì cậu ngay cả mày cũng không chau lại cứ thế uống hết.

Ánh Lý đang buồn phiền vì chuyện gì đó chẳng? Nếu không sao cứ hồn bay phách lạc thế này? Như hiện giờ, hai người đang bên nhau trong nhà của Dung Thâm, Ánh Lý cứ ngồi trước bức tường sách của anh mà đắm đắm nhìn vào đồng sách đó ngây đơ , ngay cả Lucky cứ cắn suốt ống quần cậu đòi cậu chơi cùng, Ánh Lý cũng hoàn toàn không cảm giác thấy.

— Này, còn sống chứ? – Dung Thâm đưa tay hươ hươ trước mặt Ánh Lý.

Cậu ngược mắt nhìn anh ngẩn ngơ, chững lại vài giây, có chút lơ mơ gật gật đầu nói.

— Đại khái có lẽ còn...

Dung Thâm cười phì vì câu trả lời của cậu, anh xoa đầu cậu hỏi.

— Cậu đang nghĩ gì thế?

Ánh Lý cố gắng suy nghĩ, rồi trả lời rằng:

— Có lẽ là cuộc đời tương lai của tôi...

— Đang hoang mang về điều gì à? – Thuận theo sau gáy, Dung Thâm cách lớp áo vuốt ve bờ vai cậu, anh mê mẩn những đường nét trên cơ thể Ánh Lý...

— Tôi... không biết nữa. – Thở dài, tựa cằm lên trên đầu gối, thật muốn ngủ quá.

— Không biết? – Ngay cả Dung Thâm cũng muốn thở dài theo.

— Cứ cảm thấy... tôi muốn làm điều gì đó, cuộc sống không nên chỉ mãi thế này thôi. Nhưng lại không biết nên làm gì cả...

Chuyển sang tư thế khác, Ánh Lý tựa người vào vai anh, thân nhiệt anh thấp hơn cậu, dựa vào mát mát thật thoải mái...

Ngay Lucky cũng muốn chen vào dựa kè, bị Dung Thâm len lén đá ra ngoài. Nếu Ánh Lý mà thấy Lucky bị đá, chắc chắn sẽ mắng anh cho xem. Chắc, con cún này còn quan trọng hơn anh nữa...

— Cậu cảm thấy ngày tháng không nên chỉ thế này mà trôi qua phải không? – Chầm chậm chuyển tư thế, để cậu dựa vào cảm thấy thoải mái hơn chút.

— Uhm, nhưng... – Ánh Lý ngược đầu lên nhìn anh – Như vậy không phải là rất kì quái sao? Rõ ràng cuộc sống hiện giờ đã rất tốt rồi.

Nhìn vào đôi mắt thoáng hiện sự hoang mang của cậu, Dung Thâm mỉm cười khẽ xoa gáy cậu, khiến cậu thoải mái khẽ phát ra một vài tiếng nho nhỏ, đầu lại tựa lên vai anh.

— Cuộc sống giờ đúng là rất tốt, nhưng ai nói không được tốt hơn nào?

— Uhm... không sai, nhưng...

— Trước giờ chỉ cậu nói cho người khác biết họ nên làm gì, bây giờ, có muốn đổi lại là tôi nói cho cậu biết, cậu có thể làm được gì không?

Câu nói này như một luồng ánh sáng mạnh mẽ đập thẳng vào thị giác của Ánh Lý, khiến cậu có cảm giác như đã tìm ra được nơi mình thuộc về, có thể dựa dẫm vào đó.

Xưa nay là cậu đưa ra lời khuyên cho học sinh biết nên làm gì, giờ đây cuối cùng đã có người nói cho cậu biết, là cậu có thể làm được những gì rồi...

— Tôi có thể làm được gì?

— Làm chuyện mà cậu rất muốn làm.

Giọng nói trầm lạnh của anh vang bên tai cậu, khiến Ánh Lý bỗng dưng tỉnh táo hẳn.

— Chuyện mà tôi muốn làm?

— Ừ đúng, chuyện mà cậu muốn làm. Cái ý nghĩ cứ xuất hiện trong đầu khi cậu phiền não, hoặc điều cậu muốn làm khi đầu óc trống rỗng, hay chuyện mà hồi nhỏ cậu thường nghĩ như “Sau này lớn lên tôi nhất định sẽ...”. Không phải suốt mấy ngày nay cậu đều nghĩ đến chuyện đó sao? Không thể nào không biết được, hãy nghĩ kỹ xem, rốt cuộc là cậu đang tìm kiếm điều gì?

— Tôi... có một đàn anh hồi cao trung, anh ấy muốn đi Ấn Độ, Kishmir, còn leo núi Himalaya nữa!

— Cậu cũng muốn đi leo núi à?

Dung Thâm chau mày, nếu như Ánh Lý bị thương thì sao? – Giờ bỗng dưng có chút hối hận về những lời lúc này anh nói với cậu.

— Không phải đâu, tôi đối với núi Himalaya không có hứng thú. – Ánh Lý vì câu hỏi của anh mà phì cười.

— Thế cậu muốn làm gì? – Dung Thâm thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải đi leo cái ngọn núi cao chót vót có thể chết người kia, thì mọi chuyện đều dễ thương lượng.

— Tôi... – Não bộ của Ánh Lý lại bắt đầu chuyển động suy nghĩ.

Cậu muốn làm gì? Chuyện mà cậu muốn nỗ lực hết sức hoàn thành, có tính khiêu chiến, có mục tiêu rõ ràng...? Cái ý nghĩ cứ mơ hồ trong cậu, giờ đây nhanh chóng hiện rõ trong đầu...

— Tôi muốn ra nước ngoài tu nghiệp. – Ánh Lý nhanh chóng nói ra.

Chính là điều này! Cậu muốn thử nghiệm cuộc sống du học ở nước ngoài, muốn một lần nữa được làm học sinh, dùng góc độ mà cậu đã lãng quên từ lâu, góc độ của một người cầu học đi nhìn nhận sự việc... Học sinh, là đơn thuần nhất, cậu muốn lần nữa được trải nghiệm cuộc sống đơn thuần đó...

— Rất tốt đấy chứ! Cậu muốn đi đâu?

— Nước Mỹ hoặc Anh quốc gì đó, tôi vẫn còn chưa nghĩ xa vậy. Tôi rất nhớ cuộc sống học sinh trước kia, rất muốn lần nữa được làm học sinh, còn nữa, trước kia tôi rất muốn ra nước ngoài du học, muốn thử cảm giác khi sống ở một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ...

— Đi đi, đi xem, đi học những điều mà cậu muốn xem muốn học. – Im lặng một lúc, Dung Thâm gật gật đầu, tán đồng với suy nghĩ của cậu.

Ánh Lý bỗng dưng không nói nữa. Một sự im lặng có chút quái dị...

— Sao vậy? – Dung Thâm cúi xuống nhìn cậu.

— Vậy còn anh thì sao?

Bỗng dưng Ánh Lý cảm thấy có lỗi với anh. Cậu cứ ương bướng mãi giờ lại còn đột nhiên muốn ra nước ngoài, còn Dung Thâm thì sao? Cậu sẽ bỏ anh lại đây sao?

— Tôi? Thì tiếp tục nuôi Lucky, mở quán và đợi cậu về thôi. – Dung Thâm mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu.

Nhìn Dung Thâm, bỗng nhiên trong lòng Ánh Lý cảm thấy đau nhói.

Cậu đột ngột nói muốn ra nước ngoài, tại sao anh có thể bình tĩnh nói là sẽ đợi cậu về như thế? Tại sao anh một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc? Không cảm thấy điều cậu đột nhiên nói ra là thẳng thốt buồn cười, thậm chí còn cổ vũ cậu? Cậu đây là đi nước ngoài tu nghiệp, cũng phải mất hai, ba năm, thậm chí là bốn, năm năm...

— Cậu cảm thấy là tôi không để tâm đến cậu sao? – Dung Thâm nghiêm túc hỏi khi trông thấy vẻ mặt ngơ ngác của cậu.

— Không phải. Nhưng tại sao... anh có thể nói một cách dễ dàng như thế?

— Cái gì?

— Nếu như tui thật sự đi nước ngoài, ít nhất cũng phải hai năm, sao anh có thể thản nhiên như không, còn cổ vũ tôi đi? Nếu là tôi... Ánh Lý ngập ngừng nói. Nếu là tôi... tôi sẽ không mong anh rời xa tôi.

Dung Thâm nghe, mỉm cười ôm chặt cậu vào lòng.

— Tôi đúng là cũng không mong muốn cậu rời xa tôi lâu như vậy, nhưng cậu đi ra ngoài xem xem không phải rất tốt sao? Hơn nữa đó không phải là điều cậu hy vọng sao? Dù sao đó cũng chỉ có hai, ba năm, lâu nhất cũng chỉ là năm năm thôi! Đâu phải cậu không quay về nữa. Tôi đợi cậu, đợi cậu quay về.

Ánh Lý không nói nữa, cảm giác được anh ôm trong lòng rất ấm áp, ấm áp đến khiến mắt cậu cảm thấy một luồng nước ấm nóng... Anh không cảm thấy những suy nghĩ mà cậu thốt ra là điều kì quặc, lạ lẫm, còn rất nghiêm túc nói sẽ đợi cậu về...

— Tôi... là thật sự quyết định đi nước ngoài tu nghiệp đấy, không phải nói chơi đâu đó!!

— Tôi biết, dù gì cậu cũng thường làm những chuyện bất ngờ, đột ngột đó thôi. Nhưng sau khi cậu đi du học, tuyệt đối không được tự nhiên muốn về thế là về đâu đấy!

— Tôi biết rồi mà! – Ánh Lý khẽ ậm ừ không phục.

Dung Thâm cười vì câu trả lời của cậu, hai người cứ thế im lặng tựa vào nhau, lâu thật lâu.

Lucky vừa bị đá ra một bên lúc này, giờ rất biết khôn im lặng nằm cạnh, không làm phiền hai người, để tránh sau này Ánh Lý đi rồi, nó bị Dung Thâm đem đi làm tiết canh bỏ vào ngày đông thì khổ...

~~**~~

Muốn đi du học tuy chỉ là ý nghĩ tự dưng nảy ra trong lúc trò chuyện với Dung Thâm, nhưng sau khi có suy nghĩ này thì nó cứ thâm căn cố đế ghim chặt trong đầu óc Ánh Lý.

Trước đó, cậu có chút do dự, đúng là rất muốn đi du học, nhưng lại không đành rời anh.

— Nếu cậu thật sự muốn đi thì đừng có do dự nữa, bây giờ không đi, đợi đến chừng nào mới đi? Tôi nhất định sẽ ở đây đợi cậu quay về, không chạy mất đâu.

... Dung Thâm không phản đối, cũng không tạt gáo nước lạnh vào cậu, rất cổ vũ cậu đi thực hiện ước mơ của mình. Cái cảm giác có người ở phía sau khích lệ thật tốt quá...

Có sự ủng hộ của anh, ý nghĩ muốn du học ngày càng mãnh liệt.

Muốn dùng thân phận của người học sinh đi xem xem thế giới này, muốn đến bờ đại dương bên kia học tập; không phải vì bằng cấp, không phải vì tiền đồ tương lai, chỉ bởi vì bản thân muốn vậy, cho nên cố gắng; dù cho có bị nói là quá mơ mộng hoang tưởng cũng không hề gì, cậu thà rằng chính bản thân trải nghiệm sự vất vả đó, cũng còn hơn cứ ngồi mãi nơi đây chỉ mơ mộng mà không làm...

Cuộc sống của cậu thế là bỗng dưng có mục tiêu, cảm thấy thế giới trở nên tốt đẹp hơn, mỗi ngày không còn cảm giác ngày tháng trôi qua vô vị nữa, cũng không còn cái suy nghĩ như “ cứ cảm thấy đời người không nên chỉ mãi thế này...”.

Cố gắng học hành suốt mấy tháng trời, còn đi học thêm lớp bổ túc, Ánh Lý nhanh chóng thi đậu TOEFL, GRE, nghe theo lời kiến nghị của trung tâm du học cậu đã xin vào được một ngôi trường lý tưởng ở Mỹ, còn vì những quy định liên quan mà mở một tài khoản lưu số tiền không nhỏ ở nơi đó để chứng minh khả năng tài chính.

Về phía công việc ở trường, vì không thể nào xin tạm nghỉ không lương, vừa đúng lúc hợp đồng với nhà trường cũng sắp đến hạn, thế là dứt khoát xin nghỉ luôn. Vì việc đi du học, cậu cũng không để tâm chuyện này nhiều, nhưng hình như Dung Thâm có chút lo lắng.

Tuy rằng ngày thường Ánh Lý có chút lười lười, nhưng một khi đã làm, cũng rất nhanh chóng lẹ làng.

Cậu nhanh chóng làm xong mọi chuyện, sau đó tập trung luyện tập khả năng nghe anh ngữ. Phần đọc thì còn ổn, nhưng về nghe với nói thì... quả là một chuyện khó khăn.

Dung Thâm cũng cùng cậu luyện tập nghe nói tiếng anh, còn giúp cậu lưu một số tiết mục phát thanh, cùng cậu xem phim tiếng anh có phụ đề anh ngữ trên đó.

Cha mẹ cậu nghe cậu bỗng dưng muốn du học, đều bị dọa sợ. Tại sao đã lớn chừng này rồi mà còn muốn đi học nữa? Hơn nữa nếu thật sự muốn học, trong nước cũng có mấy viện nghiên cứu cho Ánh Lý học đấy thôi!! Cậu trò chuyện với cha mẹ rất lâu, mới làm họ hiểu được đó là tâm nguyện của cậu, hai người cũng tiếp nhận và chúc cho cậu, đây cũng xem như là thoả lòng rồi.

— Mẹ sợ con sẽ đem một cô con dâu nước ngoài về đây. – Mẹ cậu lo lắng nói với Ánh Lý thế.

Ánh Lý chỉ cười trừ bảo đảm với mẹ rằng tuyệt đối không có chuyện đó đâu.

Vì trong tim cậu đã có Dung Thâm rồi!!...

Câu này đương nhiên là không thể nói cho cha mẹ cậu biết.

Vậy là về phần cha mẹ, cậu cũng giải quyết xong như thế.

Mấy tháng sau Ánh Lý mang theo hành lý với một đồng từ điển, kim từ điển, còn có Dung Thâm dựa vào kiến thức chuyên ngành lúc còn học trường được mà chuẩn bị cho cậu một hộp cứu thương với danh sách một đồng thuốc có thể dùng đến mà có thể mua được ở nơi cậu học.

Một ngày trước khi cậu bay...

_ Hành lý cậu đã chuẩn bị xong hết chưa?

Dung Thâm hỏi Ánh Lý đang ngồi bên bức tường sách trong nhà anh vừa gặm lê vừa dứt yakurt cho Lucky.

_ Đã xong hết rồi. Hôm nay anh đã hỏi câu này không biết bao nhiêu lần rồi đó. Ánh Lý đầu cũng không ngoảnh lại, cười trêu anh.

_ Thật hả? Ánh Lý cứ chăm chăm nhìn vào bức tường sách, Dung Thâm trông theo dáng cậu, lẩm bẩm tự hỏi.

Những gì cậu đã nói, anh không nghe vào được gì cả, anh chỉ biết, tuy rằng anh rất khuyến khích chuyện Ánh Lý đi du học, nhưng giờ đây đứng trước việc ngày mai cậu phải rời đi, bản thân anh vẫn rất không nỡ, và không yên tâm...

_ Sách của tôi sắp bị cậu nhìn thủng một lỗ rồi. Dung Thâm đi về phía Ánh Lý, đưa tay ôm cậu lên.

_ Vì một khi qua bên Mỹ rồi sẽ không có chữ Trung để mà xem nữa... Bị Dung Thâm ôm đến ngồi ở sô pha, Ánh Lý vẫn còn lưu luyến nhìn vào gáy sách của một cuốn mang tên “Đài Loan xinh đẹp”.

_ Vậy thì đem vài cuốn mang theo đi. Dung Thâm cười cười lắc đầu, chỉ vào bức tường sách của mình.

_ Mang theo hình của anh còn thực tế hơn nhiều. Cầm phần lõi ăn thừa và bình yakurt rỗng vứt qua cho Dung Thâm, anh thở dài, nhưng vẫn đứng dậy giúp cậu bỏ vào thùng rác.

_ Yên tâm đi! Không phải mấy lần trước tôi đã qua bên đó xem rồi sao? Hơn nữa tài khoản của tôi cũng đủ để tôi tiêu xài, mọi chuyện đều ổn hết mà.

Ánh Lý an ủi Dung Thâm.

Anh thở dài, hỏi cậu.

_ Cậu có biết điều mà tôi lo lắng nhất là gì không?

_ Hả? Tôi nhất định sẽ nhớ về anh, tuyệt đối không yêu người khác đâu! Anh không cần phải lo lắng chuyện này đâu mà.

_ Tôi lo lắng cậu qua bên Mỹ chỉ ăn mấy thứ thức ăn rác rưởi, không tốt cho sức khỏe. – Dung Thâm cười khổ, thật hết cách với cậu.

_ Luyện tập thêm lần nữa, thức ăn rác rưởi gọi là junkfood. Không đâu! Tôi sẽ chú ý đến cân bằng ăn uống mà. – Ánh Lý cười ngây ngô với anh.

Điều mà Dung Thâm không yên tâm nhất chính là khả năng nhận nhin của Ánh Lý đối với thức ăn, bất luận là khó ăn ra sao, vô vị thế nào, chỉ cần cậu đói, thì cậu đều ăn hết sạch mà mặt không hề đổi sắc. Anh lo lắng cái thói quen ăn uống này của cậu một khi ra nước ngoài, sớm muộn gì cũng ăn hư sức khỏe cho xem.

_ Tôi nói cậu biết, nếu như cậu ở bên Mỹ chỉ ăn mấy thứ thức ăn nhanh, ham bơ bơ, sandwich, khoai lang chiên... ăn thành heo mập luôn, thì tôi không cần cậu nữa đâu đấy! – Dung Thâm hù dọa cậu nói.

_ Hả? Tình yêu của anh đối với tôi chỉ chút xíu nhiều đây thôi sao? – Ánh Lý kêu lên.

— Nên cậu phải chú ý ăn uống. Đừng có thấy cái nào tiện nhất thì ăn cái đó, dành chút thời gian tự nấu là hay nhất. – Dung Thâm nhẹ nhàng hôn lấy Ánh Lý, anh thật sự rất lo ...

— Uhm...Tôi sẽ chú ý mà... – Dưới nụ hôn dần dần nồng sâu của người yêu, Ánh Lý bắt đầu thấy mình mang mình mang...

Lucky rất biết điều đi về cái tổ nhỏ nhỏ của nó, không làm phiền đôi người tình mai phải tạm chia xa này.

— Tiểu Lục...

— Hử?

— Tôi sẽ thường xuyên quay về thăm...

— Vé máy bay mắc lắm đấy.

— Sao anh thực tế quá vậy... – Ánh Lý vì câu này mà tỉnh táo được chút từ nụ hôn cuồng nhiệt của anh.

— Bởi vì phải sống, nên đương nhiên là phải thực tế rồi. – Dung Thâm cười khẽ hôn lấy Ánh Lý vỗ về cậu
— Tiền vé máy bay tôi sẽ ra giúp cậu, được không nào?

— Ừ... không được, vé máy bay mắc lắm... – Lý trí Ánh Lý lại bắt đầu mình mang lần nữa.

Dung Thâm chỉ cười không nói. Anh biết, cả hai đều đang nghĩ cho đối phương...

— Ngày mai anh không cần phải ra sân bay tiễn tôi. – Dung nghĩ đến điều này Ánh Lý cố gắng tỉnh táo chút nói.

— Tôi biết, phải người nhà cậu sẽ đến đúng không?

— Uhm...

Đó chỉ là một lý do nhỏ thôi, quan trọng nhất là, Ánh Lý sợ nếu nói lời tạm biệt với anh ở sân bay, cậu sẽ không nén được mà nhảy xuống máy bay không đi nữa, hoặc ở trên máy bay vì quá nhớ quá nhớ anh, nhớ đến tim đau thắt lại ...

— Anh phải đợi tôi... – Trước khi Dung Thâm cởi áo cậu ra, Ánh Lý có chút mình mang đòi lời hứa từ anh.

— Tôi sẽ đợi cậu mà.

— Còn phải nuôi dưỡng Lucky cho tốt...

— Tại sao cậu không nói tôi phải chăm sóc tốt bản thân, mà lại đi quan tâm đặc biệt con cún đó hả?

Người không bằng cún, khiến Dung Thâm có chút muốn nổi điên.

— Hi hi, anh có thể tự nấu cơm còn nó thì không... Được rồi, anh ở Đài Loan cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt đó! Lập tức an ủi bù Dung Thâm.

— Vậy còn được.

— Ít nhất cũng phải hai năm, bây giờ mới nghĩ thôi đã cảm thấy lâu quá. – Ánh Lý lại khẽ thở dài.

— Không đâu, tôi sẽ đợi cậu.

— Anh không muốn tôi ở lại à?

— Ra ngoài xem xem không tốt sao? Tôi sẽ ở đây đợi cậu quay về mà.

— Ừ... anh đúng là nghĩ thoáng... nếu là tôi, thì sẽ không nghĩ thoáng được vậy đâu... Ừ...

Dung Thâm cười, nhẹ nhàng hôn mút lấy xương quai của cậu.

Dù cho cậu vì ai mà tự nguyện trói buộc ở lại đây, thì tôi cũng không phải loại ích kỷ chỉ vì mấy thể diện vô nghĩa hay sự cô đơn của bản thân mà cố níu kéo cậu lại.

Cậu có thể bay được bao xa cứ bay, đi hít thở không khí ngoài kia, xem bầu trời ngoài ấy. Nhớ quay về thì tốt, cảm thấy ngoài đó tốt hơn mà không muốn quay về cũng được...

Nhớ đến tôi thì tốt, quên tôi rồi cũng không hề gì, tôi chỉ là thích cậu thôi, can tâm tình nguyện làm một số chuyện vì cậu...

Bởi vì tôi yêu cậu.

Cậu đã có dũng khí tình nguyện gạt bỏ khó khăn để ở bên tôi, khi tôi đưa ra lời chia tay thì cậu khí thế hùng hồn níu giữ lại tình cảm mà tôi không dám đối mặt...

Nên tôi nhất định sẽ đợi cậu. Hai năm cũng tốt, năm năm cũng được, bất luận bao lâu tôi cũng sẽ đợi cậu.

Sau đó, vào ngày mà cậu quay về, tôi sẽ pha một tách hồng trà ngon nhất dành cho cậu.

— Anh phải đợi tôi...

— Tôi nhất định sẽ đợi cậu, giữ gìn “Góc khuất” đợi cậu về.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/goc-khuat>